

MICHEL JEURY

PONEY
DRAGON

Cei doi seruri purtau, fixate pe umeri și pe gât cockpitudini de protecție din plexic transparent, ce-i făceau să semene cu îngerii de pe icoane. Lăsaseră motocicletele mari și roșii de o parte și de alta a unui arbore bătrîn din curtea bisericii. Construcțiile înconjurătoare erau reședințe de vară, goale și închise. Soarele strălucea deasupra acoperișurilor, spre vest se înălța un curcubeu vaporos, pierzîndu-se peste ocean.

Cele două grupuri se întîlniră în fața pridvorului. Paul Losander se retrase precipitat, refugiindu-se în interior. Jack Wolfe alergă spre el, iar unul din seruri ridică arma, o pușcă Millerov.

— Stai!

Cel de-al doilea își scoase la rîndu-i arma, obligîndu-i pe Calden și pe Natașa să se apropie de zid, la doi pași depărtare. Se auzi un zgomot puternic, străfulgerarea unei descărcări energetice lumină interiorul bisericii. Trăsese primul serur. Jack Wolfe căzu, atins în spate de un glonte. Polițistul avansă imprudent pînă la ușă. Încărcătura lui Losander îl nimeri în plin. Omul scăpă pușca, care se izbi cu zgomot de dalele de piatră, apoi se îndoi din mijloc, iar cockpitul se sparse. Celălalt polițist se răsuci către intrare, cu arma deja îndreptată.

MICHEL JEURY

PONEY-DRAGON

– roman –

Traducere de Dobrin Șerban Adrian

Editura Multistar

**Piatra Neamț
ianuarie 1992**

Coperta: MAXIM CĂTĂLIN
Redactor: ȘERBAN ADRIAN DOBRIN

Titlul original: Poney-Dragon

Un volum publicat de MULTISTAR S.A.
Această ediție conține textul complet al ediției
franceze originale.

© 1978, Michel Jeury
© 1990, MULTISTAR S.A., pentru versiunea în
limba română.

Toate drepturile sînt rezervate.

Nici o parte a acestei ediții nu poate fi
reprodusă sau transmisă, indiferent de formă
sau mijloc, fără permisiunea editorului.

Pentru informații contactați MULTISTAR S.A.,
Oficiul Poștal 3, C.P. 81, 5600 Piatra Neamț

ISBN 973-9136-01-x
Ediția I, IANUARIE 1992

**„Adînc în interiorul omului există
un sîmbure care ignoră timpul.”
Gerard KLEIN, Sub cenuși,
în Legea Talionului**

**„Cauzalitatea este un principiu
comod, onorabil, dar care
nu răspunde tuturor întrebărilor.”
Robert SILVERBERG, Omul Stochastic**

***Părinților mei, pentru minunata
lor călătorie în destin.***

Ella îi atinse ca din întâmplare degetele. Femeia rîse subțire, pe jumătate înăbușit. Nu și el; bărbatul tresări și își privi palma, fără să o vadă însă cu adevărat. Cu atît mai mult nu o vedea pe Ella.

Se ridică, străbătu încăperea agățînd cu șoldul unul din fotolii și se opri în fața ferestrei. Un splendid soare de sfîrșit de vară strălucea deasupra Centrului Orenbourg Sud-Vest. Și totuși, plopii ce marcau limita Văii Eyreului începuseră să îngălbenească. Vincent îi privea pentru a suta oară în același fel, fără să-i vadă cu adevărat. Pe deasupra vîrfurilor lor fixa un peisaj secret, îndepărtat.

— Ella, trebuie să ies, rosti cu un aer preocupat.

Tînăra suspină ușor, resemnată, obișnuită.

— Voiam să-ți propun să luăm masa împreună...

De cincisprezece zile dețineau pavilionul, dar nu petrecuseră nici o seară împreună. Vincent descoperea mereu treburi urgente și importante, spre care alerga cu bărbia în piept și pumnii strînși, uitînd pe drum să-și mai salute puținii prieteni, izbindu-se de arbori, împiedicîndu-se de scări, agățîndu-și hainele în îngrădituri sau arbuști ornamentali, polarizînd furia cîinilor și a maimuțelor.

Coborî ochii spre încheietura mîinii. Ella fu sigură că nu-și privise ceasul. Asemeni majorității călătorilor, avea obsesia constantă a timpului; îi era dificil să-și ancoreze atenția în prezent.

— Te rog să mă ierți, n-am știut...

De astă-dată glasul îi suna umil și nefericit.

— Calden și cu mine am stabilit o întâlnire, trebuie neapărat să-l văd diseară. Nu mă aștepta prea mult. Dacă voi avea vreme voi mânca la popotă; ori poate Calden mă va invita să împărțim împreună, în viteză, o rație standard. Am planificat o ședință de lucru serioasă...

De fiecare dată mințea la fel, supralicita doar. Inventa detalii inutile, poate pentru a se convinge pe sine însuși de importanța propriilor activități. În privința aceasta reușea. Îl va vizita cu siguranță pe Calden, un posedat pe măsura lui, deși întâlnire nu-și dăduseră. Ideea îi venise pe moment, Ella nu se îndoia.

— Foarte bine, îi răspunse ea. Noapte bună. Voi fi probabil adormită când te vei întoarce, așa că...

— Iartă-mă, iubito, spuse bărbatul cu blîndețe. Mîine seară îți promit să rămîn.

Îi surise, o strînse la piept într-o îmbrățișare distrată, atingîndu-i din zbor buzele cu gura. Se grăbea să plece, iar Ella se întrebă ce motiv îl împingea de astă-dată.

Vincent își aruncă pe umăr geanta cu trusa universală și memoratorul și ieși, lovit de ușa care nu se deschisese suficient de repede. Ella îl urmări îndepărtîndu-se, străbătînd peluza și pășind peste rîndul de flori de la marginea străzii.

Ridicînd apoi din umeri, femeia se duse spre bucătărie. Era din nou singură. Nici măcar un cîine nu avea în preajmă; Vincent era cel care se împotriva, din cauza lui Tot, dogul lui Jeppner. Cea mai mare parte a celorlalți călători lăsau viitorul să-și poarte singur de grijă, nepermițînd personalității extra-temporale să se amestece în viața zilnică. Vincent, din păcate, nu le semăna. Purta cu el obsesiile prezentului și se reîntorcea cu altele noi. Referitor la Tot, își închipuia că atunci când revenea acasă, trupul și veșmintele îi erau impregnate de mirosul fiarei, și aceasta era rațiunea ostilității pe care i-o arătau cîinii. Ostilitate pur imaginară, bineînțeles. Călătoria în destin se

desfășura mental și nu fizic. Mirosul lui Tot nu exista altundeva decît în mintea lui...

Ella se răzgîndi și părăsi bucătăria. Simțea necesitatea stringentă a unei schimbări. Tare i-ar fi plăcut să părăsească Centrul, fie și pentru cîteva ore numai. De voie de nevoie beneficia însă de măsurile speciale de securitate din jurul lui Vincent și a altor cîțiva călători din categoria A. Bine, se decise, am să cer un permis pentru diseară. Căută din ochi memoratorul, fără să-l descopere. Unde naiba l-am pus? Unul din dezavantajele miniaturizării: ordinatoarele de damă deveniseră într-atît de mici, încît aproape niciodată nu reușeai să dai de ele cînd îți trebuiau. Ceea ce îi avantaja, desigur, pe bărbați!

Un minut mai tîrziu se instalează înaintea televizorului multiplexat la AM¹ și telefon. Formă 118 (Relațiile Interne ale Centrului) și se identifică.

— Aș vrea un permis pentru această seară.

Ochiul albastru al AM-ului (reperat în cele din urmă) clipi sacadat. Micul și impetuosul, animalicul, își golea măruntaiele, în vreme ce Ella își făcea de lucru cu centura fustei.

Răspunsul apărură pe ecranul televizorului: NEG (pentru negativ), REG (pentru regret). Calculatorul de la Relații Interne nu găsisese potrivit nici măcar să-și vocalizeze barbarul refuz!

— Am să...

Fusesse cît pe ce să strige mînioasă: „Am să ies chiar și așa!” Dar în casă se găseau, fără îndoială, microfoane. Vincent era supravegheat îndeaproape. Și totuși avea să plece fără să le-o spună acestor ticăloși. Începu să se pregătească în mod discret.

În dreptul stației de service Leso, Vincent opri. Un minuscul Ur Jonk își încărca acumulatorii, iar șoferul, în picioare lîngă vehicul, scruta cerul cu palma streășină la ochi. Soarele portocaliu cobora spre orizont, în mijlocul unei pulberi multicolore de nori. Nu era nimic deosebit de văzut,

¹ Aide-Mémoire (n. tr.)

Însă bărbatul părea să fixeze un punct precis, situat între turnul serviciilor administrative și castelul de apă.

Se răsuca brusc spre Vincent.

— Un ochi gigantic nemaipomenit! L-ați zărit?

Vincent clătină din cap.

— O farfurie zburătoare?

— Un ochi gigantic, așa li se spune acum. Presupun că există motive întemeiate.

— Aha!

Individul tăia frunză la câini în Centrul Orenbourg de două sau trei zile, aparent învîrtindu-se fără nici un scop; probabil un copoi, sau vreun spion al semioșilor. Extraterestrii constituiau miezul credinței lor și nu era prudent să te îndoiești. Acești oameni reușiseră să-și impună fantasmе la mai bine de jumătate din populație!

— L-am văzut foarte bine, insistă străinul. Cred că era un vas Xtran, altă explicație nu poate fi. Ne supraveghează, știți, ne privesc. De aceea și navele lor seamănă cu ochii!

Ei bine, nu, se hotărî Vincent. N-am să încep să fac pe imbecilul pentru a-l calma. Oricum, ei îmi cunosc cu exactitate opinia.

— Nu cred în Xtrani, replică extrem de sec.

Își promise să discute cu Dan Calden. Totul concordă, Centrul Orenbourg Sud-Vest a intrat sub o supraveghere intensă. Probabil la fel li se întâmplă și celorlalte... își reluă drumul, nu fără a nota că stația difuza **Vanille mélodie**. Iarăși tîmpenia aceea!

Cinzeci de pași mai încolo, Vanille mélodie exploda pe o fereastră larg deschisă, cu un text – dacă putea fi denumit text – mieunat de Ameria. În autoboutiquiul aflat pe bulevardul Regina colț cu Swedenbourg cînta... ghici ciupercă ce? **Vanille mélodie**. Vincent alese aleea Gurdjieff, șerpuindă printre pavilioane în direcția pădurii.

Nu străbătuse mai mult de douăzeci de metri cînd Emeraude, cățeaua doctorului Dornier, se năpusti asupra-i cu fălcile căscate. Uitase de această bestie nenorocită. De ce era liberă? Se opri să-i facă față. Emeraude era un setter

mare, deșelat și amețit, ce nu se lua de nimeni, dar care lui Vincent părea să-i poarte o ură deosebită.

Din cauza lui Tot, gîndi el. Îi desfid să găsească o altă explicație, chiar dacă-i complet irațională. Dealtminteri, rațiunea a demisionat de mult. Într-un fel sau altul, păstrez asupra mea semnul lui Tot!

Schiță un gest de amenințare iar cățeaua se retrase arătîndu-și colții, cu perii ridicați. Lui Vincent îi fu oarecum rușine – rușine de a fi devenit în viitor prietenul lui Tot și al stăpînului său.

În fața pavilionului numărul 59 încetini pasul. Ah, și aici? Un aparat ascuns difuza **Vanille mélodie**, acompaniată de vocea lui Nino Nano, înțeleasă pe muzica debilă precum o muscă în sirop. Perfect, își zise. Dan Calden încearcă să-i înșele în maniera sa. Nu e rău!

Isabelle umbla prin grădină cu un spray insecticid în mîină. Nu o observase mai devreme, deoarece ședea aplecată îndărătul unei tufe de dalii. Cîntecul răsuna din radioul de pe umărul ei. Afurisita Isabelle!

— Credeam că vaniliei preferi piperul, Isa! aruncă Vincent.

Femeia ridică ușor capul.

— Îți apreciez tactul, jupîne Vincent. Seniorul și stăpînul meu se află în laborator. Nu face nimic util, așa că poți intra. Mia doarme pe fereastră, Mickey e în cutia lui, pedepsit pentru a fi mîncat prea multe circuite integrate! Idioata asta de maimuță n-a reușit să facă încă deosebirea dintre o alună și o drăcie electronică. Cît despre mine, eu una mă consolez cu **Vanilie**. Destinul, tovarășe, destinul!

— Vrei o mîină de ajutor?

— Du-te să-l vezi pe marele electronist Dan Calden! Are nevoie de tine.

— Dan?

— Păi da. Tocmai a sfîrșit una din descoperirile sale care ar trebui să zguduie omenirea. În astfel de ocazii are nevoie întotdeauna de o ureche prietenoasă.

Vincent își trecu mîna peste față ca și cînd s-ar fi trezit dintr-un somn penibil, căutînd să ia treptat contact cu realitatea.

— Cred c-am s-o las baltă.

— De ce?

— Am impresia că aș face mai bine să vin altă dată...

— Probleme? îl întrebă Isabelle fără să ridice capul.

Îi întorcea spatele, ghemuită printre flori.

— Crezi în ochii uriași, Isa?

— Dar tu crezi în a vorbi cu morții?

— La asta lucrează încă Dan?

— Mă faceți să rîd, amîndoi.

Vincent ezită, se scărpină în cap, scormoni nisipul aleii cu vîrfurile pantofului. Discuția cu Dan Calden nu-i mai părea urgentă, încerca însă dorința să-i vorbească prietenului său despre ochi gigantici și farfurii zburătoare. Era convins în continuare că la Centrul Orenbourg se pregăteau lucruri grave.

— Mă duc să-l văd, se decise.

Ușile i se deschiseră înaintea lui. Cu un aer distrat, Dan Calden îl privi sosind, fără a catadicsi să lase deoparte poliscula cu ajutorul căreia își trata dantura.

— Vezi asta?

— Ce anume? Un calculator de birou Readman 50?

Dan ricană.

— Acum o oră ai fi avut dreptate, dar acum că am terminat toate conexiunile, reprezintă elementul unui aparat cu totul original. O mașină pe care încă nu am denumit-o. Pe tine te așteptam pentru botez!

— La ce servește? se interesează Vincent.

Nu credea în comunicarea cu morții, nici în Xtrani și nici în semne; dar cu cîțiva ani în urmă nu credea nici în călătoriile în destin – iar în prezent se număra printre călători.

— Așează-te, îl invită Dan.

Vincent luă loc pe un fotoliu gonflabil, își scoase din tolba AM-ul și îl așează pe genunchi. Dan plesni din palme.

— Iată. Oficial, servește la a-i contacta pe morți. În realitate...

— Mi-ai mai vorbit de acest aparat al tău. Era parcă altfel...

— Ha! ăla a fost încorporat în cel pe care-l vezi, destinat de către mine comunicării inter-temporale. Sînt aproape convins că pot stabili legături cu viitorul. Exact ca voi, călătorii în destin.

— Se poate! Întotdeauna am fost de părere că-ntr-o bună zi mașinile au să ne înlocuiască, opină Vincent.

— Am și un proiect de armă bazat pe același principiu.

— Despre ce principiu-i vorba?

— O armă temporală, dacă vrei. Capabilă să accelereze îmbătrînirea organismelor asupra cărora este dirijat fascicolul de unde kappa.

— Unde kappa?

— Un nume de cod. Am denumit-o putrefactor, ori geriator... Ai auzit că piramidele condensează undele de formă ca să mumifice materia organică, fructe, animale, bucăți de carne, orice. Eu utilizez procedeul invers, doar că undele kappa nu sînt unde de formă.

— În ceea ce privește comunicarea cu morții, reluă Vincent, eu unul rămîn...

Enervat, Calden începu să bată darabana pe capacul calculatorului.

— Știu, nu crezi. Ești un sceptic incorigibil, și totuși cunoști că timpul nu e ceea ce pare a fi. Destinul exista, călătorești în el. Astăzi dispuneam de dovezi despre viața de apoi, chiar fără să ajungem pînă acolo... de ce nu am intra în contact cu oamenii trecutului, așa cum comunicăm cu cei din viitor? Într-o măsură mai mică sau mai mare, mulți reușesc s-o facă. Eu cred că am găsit un procedeu extrem de sigur și de logic. Lucrez și la un alt proiect; dacă socotelile-mi sînt corecte – lucru pe care-l voi afla curînd întrucît le-am înaintat spre verificare Centrului de Calcul Orenbourg-Paris – voi deține dovada contactului cu... ceva... cu cineva... îndrăznesc să spun cu Cineva! Ha, ha, ha!

— Încerci să stabilești o modalitate de comunicare cu Xtranii?

— Xtranii, ah! Iată o idee. Dar nu, ținteam ceva mai sus!

— Toți consideră ochii gigantici astronave pilotate de Xtrani. Acum un sfert de ceas, un tip chiar îmi zicea că...

Dan începuse să lucreze pe claviatura aparatului. Slab, cu fața rotundă, cu fruntea înaltă, degetele lungi și agere, avea o gesticulație vioaie dar nesigură. Ochii lui albaștri erau foarte blânzi, cu o căutătură rînd pe rînd mobilă, furișe sau fixă, halucinantă. Îi era imposibil să nu țină în permanență un obiect în mîini.

— Referitor la Xtrani, i-o tăie el, în locul tău aș fi mai precaut. Lucrurile nu sînt deloc simple. E aproape cert că ființe venite de aiurea ne observă de secole ori de milenii. Poate sînt strămoșii noștri, foarte probabil să dorească să ne-ajute. Sînt însă puțin surprins că au rezervat exclusivitatea legăturilor Bisericii și Partidului Renașterii.

— Semio-creștinii au poate talente speciale.

— Glumești?! La urma urmei, de ce nu? Grația, or ceva asemănător. Dumnezeuule mare, nu știu, dar e posibil!

Vincent închise ochii. Merita să încerce.

— Ascultă-mă, Dan, chiar dacă nu există decît o șansă la o mie ca mașina ta să funcționeze, mă interesează. Vreau să trimit un mesaj tatălui meu.

— Ah, hmm, te felicit pentru idee. Cu toții avem, hmm, tendința să-i uităm pe scumpii noștri dispăruți.

— Toarnă-mi ceva de băut.

— Numaidecît.

Vincent suspină, abținîndu-se să ridice din umeri. Probabil Dan Calden era nebun, însă într-o lume nebună ca aceea părea perfect normal. Totul se declanșase în '92, cînd doctorul Orenbourg, transfug din laboratoarele sovietice, se refugiase în Occident, alăturîndu-se semio-creștinilor Bisericii Renașterii.

În această Biserică se regăseau integriștii, paseiștii, anticomuniștii cei mai duri, ocultiştii, cei mai retrograzi tradiționaliști și firește, toți cei care credeau sau se prefăceau a crede în „semne”, în manifestări

supranaturale, în trimișii din sau de dincolo de spațiul cosmic, aici se regăseau ramura cea mai sectară a hindușilor, farfuriștii, spiritele, spiritualiștii, numeroasele grupusculi de extremă dreaptă, nostalgici ai Ordinii Negre ori ai totalei lipse de ordine. Un amalgam extravagant de inși ce nu aveau ca punct comun decît o anumită propensiune pentru halucinație. Și, puțin cîte puțin, lumea științifică și socialistă a secolului XXI începuse să participe la delirul lor.

Doctoral Orenbourg îi împăcase și îi unise pe cei ce se închinau lui Gog ori lui Magog, aruncîndu-le în față argumentul științei „cele mai materialiste din lume”. Niciodată nu s-a aflat cu certitudine rolul jucat de el în faimoasele laboratoare de la Akademgorodok, despre care pomenea atît de des, dar puțin importa. Occidentul melancolic îi oferise un imens potențial de credulitate. Pe zi ce trece afirmațiile sale deveneau tot mai îndrăznețe și mai peremptorii. În 1995 doctorul Orenbourg ajunsese să povestească cum că sovieticii obținuseră, fără s-o fi căutat în mod expres, dovada existenței lui Dumnezeu. Laboratorul vinovat de abominație fusese distrus din ordinul Moscovei, însă o ciudată flacără albastră continua să se înalțe pe locul construcțiilor rase. Terenul blestemat fusese împrejmuït cu formidabile garduri electrificate, iar un cordon de trupe luase poziții la o anumită distanță. Soldații, deși selecționați dintre cei mai siguri din întreg U.R.S.S., nu cunoșteau ceea ce păzesc... Apoi împrejmuirea electrică și cordonul „sanitar” au trebuit să fie extinse. O dată, de două ori, de zece ori. Misterioasa **pată albastră** continua să se lățească. În prezent se apropia de regiunile locuite. Americanii dezmințiseră faptul că ar fi observat fenomenul din satelit, iar fanaticii Noii Biserici se pomeniseră peste noapte motivați în a exclama: se dezmințe, ca întotdeauna. Deci ceva există...

La finele anului 1999, în toată Europa au fost create primele Institute de Cercetare a Destinului. Centrul OSV din Valea Eyre-ului aparținea acestui grup. Curînd aveau să se împlinească trei ani de cînd Vincent Blaise lucra și trăia aici.

În 2003 a fost zărit pentru prima oară Cavalerul Destinului.

În 2005 începuse a se rosti numele lui Joseph Poney.

...Greu să nu te lași cuprins în viitoarea colectivă a lumii, doar să nu fii un eurocomunist convins, și încă! Bineînțeles, propovăduitorii Noii Biserici se sprijineau pe anumite adevăruri, pe anumite descoperiri ale științei. Nu o putea nega el, călătorul temporal. În definitiv se număra printre acei oameni în stare să-și sondeze propriul destin, capabili să se proiecteze în viitor. Iar Cavalerul exista, îl văzuse cu ochii lui. Pe Poney-Dragon nu aruncase privirea, dar avea să o facă în curînd: își aducea aminte. Negînd de-a valma oniromanția, ochii uriași, convorbirile cu morții, Xtranii și călătoriile în destin, eurocomuniștii se compromiteau constant. Păcat...

În orice caz, Cavalerul nu prezenta nici o importanță. Nu era altceva decît o statuie ecvestră, de veghe la răscrucea timpului. Poate efigia unei antice divinități.

Sorbi fără grabă alcoolul de contrabandă, alburii și aspru, servit de către Calden într-un recipient de plastic de o curățenie îndoielnică. Nu, realitatea călătoriilor în viitor nu putea fi tăgăduită. Pe de altă parte, Calden era cu certitudine puținel trăsniț, chiar dacă unele din invențiile sale aveau pînă la urmă să fie folosite în practică. Vincent o știa din sursă sigură: ca martor.

— Ce-ai vrea să-i spui tatălui tău? Întrebă electronistul.

— E-o istorie întreagă. Trebuie să mă gîndesc.

Încerca să-și aducă aminte cum devenise prietenul acestui bărbat scund, insignifiant și genial, prozaic și nebun, care mîngîia cu un aer de îndrăgostit gurmând un aparat absurd, poate o armă monstruoasă într-o altă zi. În parte datorită aceleiași obsesii. Se legase de Calden într-un trecut apropiat, deoarece îl cunoscuse într-un relativ îndepărtat timp viitor. În 2025, Calden era un personaj important, deși suspect, iar Vincent îi era prieten. Un exemplu frumos de buclare temporală, de **inversie a cauzalității**...

Vincent se gîndi la Isabelle și schiță un zîmbet stînjenit. Vru să-și spulbere jena rostind ceva, orice.

— Am fost atacat de cîinele lui Dornier. O cunoști pe Emeraude? Nu există animal mai cuminte și mai blînd. În fine, vorbind la modul general.

— Adevărat, conveni Dan, înclinînd cu gravitate capul.

— Și totuși, s-a aruncat asupra mea, cît pe-aci să mă muște. Norocul meu c-am reușit s-o sperii. Vei spune un simplu incident, dar am trăit sute de altele asemănătoare. Port în mine ceva care dezlănțuie furia cîinilor: mirosul lui Tot. Ți-am povestit despre Tot, animalul întîlnit în viitor. Crezi oare că mirosul său mă poate însoți pînă în prezent?

— Îmi pui o întrebare tare afurisită, Vincent! făcu Calden, continuînd să lipăie băutura cu mișcări scurte ale limbii. Nu văd cum un miros, un feromon, ori o chestie de genul ăsta poate să se plimbe de-a lungul și de-a latul timpului, concret, în universul psihic. Să mă gîndesc... Așadar, orice element posedă în universul mental o umbră. Cel puțin așa afirmă teoria universului-umbră. Ei bine, da. Este cunoscută sensibilitatea cîinilor la fenomene psihice, la manifestările... Uite, cum îți explici că ei simt apropierea morții și încep atunci să urle? Asta-ți este explicația! Ceea ce te însoțește din viitor constituie umbra astrală a unui miros. Cîinii o pot simți așa cum fac cu moartea... De ce crezi însă că-i înfurie?

— Tot e o fiară monstruoasă. N-am cum... Și apoi, stăpînul său, Attilio Jeppner, îl hrănește cu carne de om.

— Ah, hmm, cu carne omenească?

— Carne vie, Dan!

— Ah, ah. Și zici că povestea asta se petrece în anul 2025?

Vincent își cuprinse capul în mîini. În 2025, bătrîne. Într-un viitor unde tu și cu mine ne găsim mai degrabă alături de călăi! Tu nu-ți poți închipui imperiul lui Joseph Poney... Dan Calden se foi pe fotoliu.

— Hmm, să ne întoarcem la uile noastre, Vincent. Trebuie să-ți mărturisesc că nu cunosc nici un alt caz de călător cu o problemă asemănătoare.

— Fără îndoială, un talent de-al meu. Am avut întotdeauna puteri mentale de excepție, astăzi îmi dau seama. Le aveam la zece ani, când a murit taică-meu, însă nu eram conștient de răul pe care-l puteam face.

— Rău, Vincent? Și bine?

— În special rău, tare mi-e teamă! Aici se ajunge aproape mereu cu un control mental slab. Sînt convins că am provocat, într-un fel sau altul, moartea lui.

— În '92 spui? Și vrei să iei legătura cu el? La urma urmei, pentru ce?

— Nu știu. Să-i spun să nu se ducă la Marina, să-l previn... Presupun că-i inutil.

Calden fluieră îndelung, admirativ ori compătimator – Dumnezeu știe.

— Tu dorești să te servești de aparatul meu pentru a modifica trecutul. Dar am putea...

— Am putea face ce fac eu, în calitate de explorator în destin. Când revin de acolo și aduc informații, schimb un pic prezentul; altfel zis trecutul, din punctul de vedere al viitorului de unde mă întorc. Mă înțelegeți?

— Mda. Ce mesaj vrei să transmiți?

— Ești gata să înregistrezi?

— Înregistrez, amice, înregistrez. Calculatorul se descurcă singur după aia. Am nevoie de toate informațiile referitoare la tatăl tău. Le ai în memorie?

Indică cu un gest AM-ul pe care Vincent îl ținea pe genunchi.

— Da, le am. Blocurile de memorie mai importante sînt toate în AM. Mă întreb dacă-i prudent, dar asta-i.

— Securitatea, ai?

— Tocmai voiam să te întreb. Cred că ei sînt pe cale să-mi bîjbîie cumva prin memorii. După părerea ta, tehnic e posibil?

— Cine ar face așa ceva? De ce?

— Sîntem supravegheați. Spionați! Trebuie s-o știi, cu postul tău de la laborator. Să nu-mi spui că sînt paranoic! Știu foarte bine că anumite date au fost șterse din memorie. Nu orice fel de date! Și nici orice tip de memorii!

Bărbatul cel scund începu să rîdă, fără să înceteze să se joace cu mașinăria sa. Rîsetul îi semăna cu un orăcăit.

— Groaznic la tine, Vincent, e că formulezi simultan întrebarea și răspunsul. Din punct de vedere tehnic este posibil, da. În practică, nu văd cum. Ar trebui ca acești misterioși „ei” să cunoască perfect ce conține memoratorul tău, să știe, nu mai puțin de bine, codul tău de clasificare...

— Analiztii Proiectului Orenbourg și calculatoarele lor au toate aceste informații.

— Lansezi o acuzație gravă, Vincent!

— Fie, s-o lăsăm baltă.

— Cu taică-tău e o altă chestiune. Îmi trebuie o informație specială deloc ușor de obținut, un tip de lungime de undă – de lungime a sufletului, dacă preferi!

— Ah, o lungime de suflet?

— Unde-i înmormîntat?

— Într-un sat de lîngă La Rochelle.

— Mormîntul poate fi găsit?

— Cred că da. Dacă nu...

— Dacă nu cumva eurocomii l-au dat gata; în zilele noastre, cimitirele de țară reprezintă un lux... Trebuie mers acolo și măsurată această lungime de undă.

Cu o mișcare furișe, Vincent își muie arătătorul în alcool și își umezi fruntea. De o bună bucată de vreme nu-și mai lua medicația pentru durerea de cap, ca dealtminteri nici un fel de medicament. Ai fi zis că se găsea în lumea lui Joseph Poney, unde erai obligat să te obișnuiești cu suferința. Încearca să se arate la fel, de rezistent ca și contemporanii dublurii sale temporale.

— Ai aflat că nu mi se mai permite cu aceeași ușurință plecarea din perimetru? Va fi necesar să solicit o viză. Drumul ăsta e indispensabil?

— Da. Însă aș putea să mă duc eu cu Isabelle, nouă ne va fi mai ușor să ieșim. Să-mi dai toate detaliile, mă va distra. Amintește-mi puțin ce s-a întîmplat cu tatăl tău.

— A fost lovit de o mașină, seara, în fața casei prietenei sale.

— Un accident zici?

— Sau o crimă. Nu s-a stabilit niciodată.
— Și vrei s-o afli?
— Comunicarea are loc și invers?
— Firește.
— Atunci vreau să o știu. Dar mai ales vreau să-l previn.
— Va fi desigur posibil cînd îi vom deține lungimea de undă. Cît despre a modifica trecutul...

— Mesajul meu este: Nu te duce în Bulevardul Plage! 25 iunie 1992. Ai notat?

Calden izbi încetîșor cu o falangă capacul calculatorului.

— Bravă mașinuță!

— Nu-te-duce-diseară-în-Bulevardul-Plage... Toate referințele la dată și la loc se găsesc în AM-ul meu... dacă șobolanii nu le-au șters! Vom descoperi probabil că taică-meu a murit în alte circumstanțe, cîtiva ani mai tîrziu. Tot ar fi un câștig. Sau poate că va fi încă în viață și va apare într-o bună zi istorisindu-ne o poveste incredibilă. Am să-ți trasez un plan al cimitirului și mîine dimineață ți-l expediez prin televe. Dar mi-e dificil să dau crezare acestei lungimi de... suflet.

— Hmm, și problema ta cu mirosul, amice?

Vincent arcui umerii și înclină capul.

— Ai dreptate. La fel de bizară, și totuși...

Coborînd pe Gurdjieff, Vincent își umflă pieptul încîntat de sine însuși. Era puținel beat însă nu realiza. Votată ca urmare a unui acord survenit între eurocomuniști și Biserica Renașterii, legea prohibiției din 2006 trecuse alcoolul în clandestinitate. Nu era ușor de introdus într-un loc ca Centrul Orenbourg, iar Vincent Blaise, ca mulți alți contemporani, pierduse obișnuința de a bea. Ceea ce îl făcea să fie foarte vulnerabil.

Nu simțea nici o contradicție între disprețul lui pentru credulitatea lumii și proiectul de a discuta cu părintele său. Înțelesese jocul lui Calden. Pentru a seduce publicul modern, avid de supranatural, electronistul pretindea că lucrează asupra aparatului de comunicat cu morții, în vreme ce încerca să stabilească doar o legătură cu oamenii trecutului. O diferență sensibilă. De ce nu s-ar fi putut

contacta cei morți, într-o manieră oarecare, așa cum călătorind în destin îi puteai întâlni pe cei nenăscuți încă?

Va obliga administrația să redeschidă cazul tatălui său. Nu se temea nici de stăpînii actuali ai societății, diriguitorii și tehnocrații marxiști și nici de apostolii renașterii spirituale, prieteni ai doctorului Orenbourg. Nu se temea de nimeni. Într-un anume sens el era stăpînul viitorului, dragonul timpului! Cu toții aveau nevoie de el să afle adevărul despre Joseph Poney!

Sentimentul propriei atotputernicii îl ameți. Ei bine, trebuia să folosească această forță, întâi pentru a încerca să-și salveze părintele, dacă era posibil (deși nu o credea), apoi pentru a descoperi adevărul cu privire la moartea lui și poate chiar pe asasin. Aștepta acest moment de ani de zile, era pregătit. După aceea îi va stîrpi pe toți spionii și polițiștii Centrului Orenbourg. Va fi greu, dar se va bate. Plonjeurile în viitor deveneau din ce în ce mai penibile din cauza șefului Jeppner, a cîinelui său Tot și a tuturor indivizilor oribili la umărul cărora ședea în lumea lui Joseph Poney, însă exagerase repulsia pe care o resimțea călătorind în destin, să-i păcălească pe analiști, pe controlori și pe întregul lor neam de care depindea. Și totodată, pentru a da măsura puterii sale asupra lor...

Iată de ce refuza să călătorească de mai bine de o săptămînă. Explicația îl fermecă. În sufletul său era conștient că pe jumătate ea era minciună; avea să facă însă tot posibilul să o transforme într-un adevăr pe jumătate. Va continua să simuleze repulsia și cu fiecare plonjeu va relua ancheta morții tatălui său, a implicațiilor politice ale Proiectului Orenbourg. Administrația, diriguitorii centrelor de studiu al destinului, eventual și unii și alții, în perfectă înțelegere, interziseseră cercetarea perioadei anterioare lui 2020, pe motiv de a nu influența depunătorii, consumatorii, electoratul, etc. În fapt o idioțenie, majoritatea exploratorilor nu știau să-și regleze translația în timp și în al doilea rînd, dacă-ți dădeai puțină osteneală, reușeai fără mare dificultate să afli în 2025 amănunte despre evenimentele din 2010 ori 2011. Interdicția

dovedea totuși că deținătorii puterii nutreau gânduri murdare, că doreau să ascundă o serie de lucruri nu numai opiniei publice, ci și înșiși exploratorilor. Se temeau de curiozitatea acestora, pe drept cuvânt! Voi descoperi ce se urzește, decise Vincent. Voi afla ce s-a petrecut între anii 2010 și 2020 și oricînd altcîndva. Voi ști cum de-a ajuns Joseph Poney stăpînul Europei mai repede chiar decît Hitler și voi...

Parcursese aleea cu pași mari. Întunericul coborîse deplin. Popota se închidea la orele opt. Era prea tîrziu, iar Dan Calden nu îl invitase să împartă stasirația, după cum sperase. Îi era foame. Se grăbi spre omniser și brusc, Emeraude țîșni înaintea lui urlînd. Bărbatul făcu un ocol și începu să alerge, să scape de animalul furios.

Nu auzise niciodată un cîine urlînd astfel - un plînset turbat și plin de disperare. Își interzise să strige după ajutor, acest doctor Dornier era cu siguranță un farfurist sau un trăsmit. Pe de altă parte, îi era rușine. În interiorul său, considera că merita pedeapsa. Îl urmărise pe Tot înfulecînd bucăți de carne smulse unor oameni urlînd de suferință... care urlau ca Emeraude în chiar această clipă. Iar el nu mișcase un singur deget, nu făcuse nimic. Era prietenul, consilierul lui Attilio Jeppner, iar Tot îi lîngea mîinile.

Căzu și imediat simți colții cățelei înfigîndu-i-se în braț, prin tricou și haină. Strînse din dinți. Să nu strige, să nu strige! Emeraude îi mușcă umărul, încheieturile, mîinile. Spasme de durere anarhică i se scurgeau către creier, în vreme ce o exaltare stranie îl cotopea... Avea impresia că plutește într-un gaz albastru, dens și umed. Durerea ascuțită a mușcăturilor se preschimbă în mîncărimi; chemă cu glas șoptit cîinele ce continua să danseze în jurul său. „Emeraude, frumoasa mea! Emeraude, cățea cuminte!” I se păru că sîngele i se scurgea pe trup în firișoare, încercă o anumită plăcere. Apoi Cavalerul îi apăru în picioare, rostind:

Nu mă recunoști? Sînt Duax!

Nu mă recunoști? Sînt Jérôme Blaise, tatăl tău!

Nu mă recunoști? Sînt David Race!
Nu mă recunoști? Sînt Dan Calden!
Nu mă recunoști? Sînt doctorul Orenbourg!
Nu mă recunoști? Sînt maiorul Knabo!
Nu mă recunoști? Sînt Joseph Poney...
Vincent îl alungă cu un gest.

Se trezi din starea de semi-leșin. Un bărbat se apleca deasupra lui: doctorul Dornier, teologul neamț, proprietarul cîinelui.

— Bună ziua, salută Vincent surîzînd.

Dintr-un motiv necunoscut, nu simțea cîtuși de puțin durerea. Dornier îl privi surprins. Se așteptase fără îndoială la o reacție mai violentă.

— Nu înțeleg ce s-a întîmplat, se scuză el. De obicei, Emeraude e un animal blînd, a fost dresată strict după ritual. Dumnezeu...

— De vină este mirosul. Mirosul lui Tot, mirosul morții.

Doctorul Dornier își decroșă AM-ul de pe umăr și chemă ajutoare.

— Cum se face că porți asupra ta mirosul morții, fiule? Întrebă cu gravitate.

— Ajutați-mă să mă ridic, îl rugă Vincent. E mirosul viitorului, dar Tot este un cîine, pute. E un monstru.

— Un monstru?

— Viitoru-i plin de monștri.

Teologul îl sprijini să se ridice.

— Nu huli, fiule. Viitorul aparține Domnului.

— Ați fost acolo?

— Nu, desigur.

— Iar meseria mea, doctore, constă în a mă plimba în viitor. L-am văzut pe Joseph Poney așa cum te văd pe dumneata. Și...

Se opri, își contemplă veșmintele zdrențuite, sîngele care i se scurgea pe mîini și pe piciorul drept. Durerea mușcăturilor devenise din nou intensă, cu greu reușea să se țină pe picioare. Fu nevoit să se agațe de brațul doctorului Dornier... Idiotule, ai pierdut încă o ocazie să taci.

— Iartă-mă, doctore. Toți exploratorii au astfel de crize, uneori. Nu luați în seamă cele ce-am spus.

Doctorul Dornier îl fixa pe Vincent cu ochi inchizitoriali și falși. Nu avea câtuși de puțin intenția să uite. Îi strânse mîna.

— Ați citit Fragmentele?

— Ce fragmente?

Teologul scoase din buzunarul de la piept al hainei o cărțuție și îi arătă coperta. În căutarea miraculosului. Fragmente ale unei învățăături necunoscute, de P.D. Ouspensky.

— Viitorul stă scris în aceste rînduri, rosti sentențios Dornier. Viitorul și destinul... Orenbourg e pe cale să se alăture filozofiei lui Gurdjieff, v-o spun în deplină confidență. Vă voi ține la curent cu data următoarei noastre întâlniri. Este deosebit de importantă, întrucît îl vom primi pe domnul de Mellan, reprezentantul Partidului Democrat al Renașterii. Contez pe dumneata. Viitorul va fi după cum noi îl vom croi!

Vincent obținuse opt zile de concediu, din care două le petrecuse în infirmeria Centrului. Deși rănilor i se vindecaseră, se simțea încă slăbit. Avea grețuri și tulburări vizuale. Examenul oftalmologie prin televe, luat din spitalul de la Naouas, nu dezvăluise urme de leziuni.

Era singur. Ella dispăruse, nimeni nu știa unde. În orice caz, poliția și administrația nu voiau s-o spună. O escapadă, fără îndoială. Vincent considera însă binevenită această solitudine. Înaintase o cerere să i se permită vizitarea Institutului de Cercetări Zoologice al profesorului Semens, în Samba. Dorea să consulte un specialist în biologie animală în legătură cu mirosul lui Tot. Vechea obsesie... Auzise că la Samba se dispunea de noi detectori de feromoni deosebit de sensibili, aparate ce ar fi putut poate să identifice mirosul din jurul lui. Dacă era vorba de un miros. Aștepta.

Ordinadorului de serviciu îi comunicase intenția de a cere redeschiderea anchetei morții tatălui sau. I se răspunsese că un formular verbal avea să-i fie remis nu peste mult timp de către Serviciul Central de Informatică Judiciară. Aștepta.

De la Dan Calden nu primise vești. După externare transmisese electronistului planul cimitirului. Două zile mai târziu telefonase pavilionului 59; Dan era absent, iar lui Isabelle i se schimbase domiciliul și serviciul în interiorul

perimetrului OSV. Făcu un drum pînă la pavilion și îl găsi închis. Curios, își spusese. Adresase după aceea o cerere de informare la 112 (Relațiile Personale ale Centrului). Serviciul îi răspunsese că domnul Calden fusese trimis în misiune de durată în exteriorul Centrului. Pentru informații mai detaliate, să consulte ordinatorul de serviciu. Iar acesta preciză că Dan aparținea în continuare de APO (Administrația Proiectului Orenbourg), dar că fusese detașat în Germania, probabil pe lîngă directorul general. Isabelle se afla încă în valea Eyre-ului, își schimbase atît adresa cît și slujba. Însă știa aceasta. Nutrea speranța vagă ca ea să-l caute. Aștepta.

Doctorul Dornier se ținuse de cuvînt și îl convocase la una din ședințele Bisericii Învățăturii Necunoscute (o sectă semio-creștină). Asistase prin intermediul televe-ului la un prim curs, rezumat la următoarele: cînd omul se crede treaz, în realitate doarme. Nu este conștient de ceea ce se întîmplă cu el și în el, însă BÎN îi poate dezvălui calea devenirii unui om echilibrat (un om numărul 4)... Vincent nu avea cîtuși de puțin dorința să devină un om echilibrat. Era deja un explorator al destinului și socotea că-i suficient. Urmau în ordine omul numărul 5, 6, 7, cam mult. Marele avantaj al acestei de a patra căi, predată de Gurdjieff lui Ouspensky: nu-ți cerea să crezi. Cu toate acestea, Vincent refuză să se angajeze.

Cele dintîi zile ale toamnei lui 2010 se dovediră din cale-afară de frumoase. Vîntul dinspre vest se oprise, iar fumul provenit din zona industrială a Atlanticului nu răzbătuse pînă în vale. Vremea se menținea totuși destul de friguroasă. Seceta bîntuia sudul Europei, apa se raționaliza, grădinile și peluzele Centrului se îngălbeneau. Plopii văii începuseră să-și piardă frunzele. În aceste condiții se anunță vizita doctorului Orenbourg și stropitul fu autorizat din nou, spre indignarea unui reprezentant al administrației locale eurocomuniste. „Drept cine se ia rusul ăsta murdar?” însă rusul murdar devenise un personaj important în întreaga Uniune europeană. Mass media nu făcea caz de convertirea sa la filozofia lui Gurdjieff, însă

lăsa să se înțeleagă că va fi ministru în următorul guvern de coaliție. Eurocomuniștii și aliații lor rezistau cu greu la asalturile conjugate ale religiei și neocapitalismului.

În orice caz în Valea Eyre-ului doctorul Orenbourg avea să fie primit ca un ministru. De voie de nevoie, administrația trebui să acorde Centrului o repartitie suplimentară de 4 500 metri cubi de apă - nepotabilă - iar peluzele se înverziră.

Vincent rămăsese în pavilionul 108 cea mai mare parte a zilei. Se străduise să-și redacteze în manuscris observațiile referitoare la expedițiile temporale și la imperiul lui Joseph Poney. Înregistrările îi păreau prea puțin sigure, puteau fi ascultate ori șterse de la distanță, folosindu-se mijloacele nelimitate ale electronicii moderne. Iar Vincent avea senzația unei supravegheri atente. Adevărat, însemnările trebuiau ascunse, asupra sa nu le putea păstra. Când călătorea se găsea într-o stare de narcoză și oricine ar fi fost în stare să-i cotoacă prin haine.

Așteptînd, scria. La început, exercițiul se dovedi penibil. Înainta încet, nu ieșea din casă decît pentru a se duce la popotă. Hotărîse să nu mai frecventeze pe nimeni din Centrul Orenbourg. Cu excepția lui Isabelle, Ella și Calden - dacă aveau să apară. Dispariția Ellei, plecarea precipitată a lui Dan, tăcerea administrației vis-à-vis de întrebările sale îl nelinișteau profund. Se pregăteau evenimente importante; era suficient de bine plasat pentru a-și da seama. De-acum înainte trebuia să lupte de unul singur, motiv să fie fericit.

Un inspector de la salubritate îi sună la ușă, avertizîndu-l că împrejurimile și grădina arătau ca abandonate. Vincent protestă, locuia aici de mai puțin de o lună. Oficialul renunță la amendă, însă ceru cincizeci de mărci în contul lucrărilor de efectuat. Vincent plăti să fie lăsat în pace. Promise în plus să cumpere crizanteme cu ocazia vizitei doctorului Orenbourg, dar inspectorului îi lipsea simțul umorului.

În cadrul campaniei electorale, Martorii lui Iehova își făcură simțită cei dintîi prezența. Cuplul de vîrstă medie

care îl abordă, în uniforme gri-verzi, aparținea fracțiunii raliat. Femeia milita pentru distribuția pastei de krill Lumii a Treia, iar bărbatul pentru programul Partidului Democratic al Renașterii (cărui îi cam lipsea așa ceva).

Vincent îi ascultă cu răbdare. Era de acord că una din marile resurse ale mării o constituia krillul. În anul 2025, crustaceul furniza omenirii opt sau nouă procente din proteine. Cît despre programul PDR, se aseamăna mult cu cel al Bisericii Renașterii. Vincent vedea în ele semnele premergătoare poneismului... Își întrebă vizitatorii cum de reușiseră să pătrundă într-un centru de cercetări, în principiu interzis publicului. Îi prezentară un permis împestrit de toate culorile europene... După plecarea lor, Vincent dădu frîu liber supărării. Cum adică? Indivizii aceia intrau în centrul OSV ca în țara lui Vodă-n lobodă, iar el unul nu avea nici dreptul să scoată nasul pe afară vreme de un ceas sau două!

Ca și cum ar fi prizonier!

Formă 118 și ceru o viză de ieșire pentru a doua zi. Răspuns imediat prin intermediul televeului. NEG (negativ), REG (regret). Se înfurie, înjură calculatorul și pretinse că avea să iasă orișicum. Ecranul afișa: APEL/ORDSERV. Vincent contactă ordinatorul de serviciu și fu anunțat triumfător că permisul pentru Samba i se aprobase, rămînea de fixat data. Vincent se mulțumi pentru moment cu atît.

Puțin după aceea o tînără îl căută la televe. Adoptînd o poză inspirată îi solicită o întrevvedere de cîteva minute, în scopul susținerii campaniei electorale a grupului Oleron.

— Dumneavoastră sînteți reprezentanta organizației?

La răspunsul ei afirmativ, acceptă să o primească. Grupul Oleron era o AIG farfuristă (Asociație de Interes General, legea din 1998), cu obiectivul mărturisit de a face cunoscut publicului prezența extraterestreștrilor pe cerul planetei. Și el se raliase PDR.

Tînăra blondă declară că Vincent trebuie să voteze PDR ca dovezile contactelor dintre guvern și Xtrani să fie în

sfârșit date publicității. Vincent îi promise că va medita și o conduse politicos spre ușă.

Ceva mai încolo formă 15 (informațiile), să se intereseze dacă în Centrul OSV exista sau nu o permanență PDR. Răspuns pozitiv, urmat de adresă și număr. Obținut rapid o întrevvedere cu un funcționar, un anume Charles de Mellan.

Oamenii aceștia, își spuse el, sînt poate nemernici – sigur sînt nemernici – însă par a fi eficienți și există șanse să obțin de la ei cîte ceva, informații utile, o mîină de ajutor pentru un permis, poate chiar redeschiderea anchetei. Vom vedea. Și apoi...

Mai avea un motiv să-i întâlnească pe reprezentanții PDR: să profite de alegeri ca să obțină cu sprijinul lor o îndulcire a regimului de securitate. Și apoi... Vincent se pregătea pentru o bătălie de durată, împotriva unui adversar necunoscut; trebuia să simuleze devotamentul. Prea bine nu știa nici de ce, nici cum anume avea să lupte; va vedea el mai tîrziu.

Urcă într-un electrobus automat. Din difuzor se auzea **Vanille mélodie**. Își promise să-l întrebe pe domnul de Mellan dacă melodia făcea parte din programul PDR. Coborînd din vehicul îl izbi un gînd. Se poticni, parcurse cîtiva metri surd și orb; efectul șocului. Se opri, ridică ochii. Se afla în Piața Donald-Keyhoe, la cînzeci de pași de permanența PDR... Se învîrți pe loc de două sau trei ori. Descoperise un aspect al problemei pe care refuzase să-l vadă pînă atunci.

În 2025 era consilierul și prietenul gauleiterului Jeppner, grație talentului său, grație puterii de a se proiecta în destin, o putere ce nu înceta să se micșoreze și practic, în epoca aceea, nu mai exista... Avea însă prea puțină importanță. Dealtminteri, talentul nu explica totul, zbirii lui Joseph Poney îl socoteau un om sigur. Prefera să nu cunoască cum își formaseră părerea, dorea să creadă într-o soluție de continuitate între Vincent Blaise al viitorului și cel al prezentului. Dar la un moment dat, în mod necesar trebuia să fi executat virajul...

Era pe cale să îl facă.

Rațiuni întemeiate îl determinau să-l întâlnească pe Charles de Mellan. Nu-și trăda convingerile, ci dimpotrivă, proceda foarte bine făcînd dovada unui anumit cinism. Și totuși...

Se trezi înaintea clădirii PDR. Deasupra ușilor de sticlă, un afiș electronic scînteia: **pentru Fericire, pentru Europa, pentru Renaștere: PDR!** Ezită, mai putea da înapoi?

La urma urmei, destinul nu era scris în piatră. Lumea lui Joseph Poney nu constituia poate decît o foarte probabilă variantă selecționată de analiștii Proiectului Orenbourg și de calculatoarele lor, nu? Și apoi, să nu existe oare decît un singur drum?

Clipa întrevederii cu Charles de Mellan se apropia. Charles de Mellan; numele nu-i era necunoscut. În ierarhia lui Joseph Poney, tipul ocupa un post important. Iată așadar capcana. Ei bine, Vincent Blaise, ai cîteva zeci de secunde la dispoziție pentru a lua o decizie ce-ți va influența întreaga viață. Cînd te vor prinde în angrenaj, nu vei mai fi în stare să te retragi cu adevărat. Acum trebuie să alegi. Nu mîine și nici în 2023!

Atenție! Riști să modifizi varianta de destin pe care o explorezi. Primejdios, fiind încă prea devreme. În fapt, forța ta constă în a pătrunde în inima imperiului lui Joseph Poney, în a afla mai mult decît oricine despre Poney-Dragon. Ei din această cauză au nevoie de tine, din această cauză sînt obligați să te menajeze. Pentru moment nu trebuie să te expui. Cel de-al doilea risc, poate mai groaznic: dacă nu mergi pînă la capăt pe drumul ales, te angajezi oarecum în direcție opusă; pe pantă descendentă, cel mai probabil ca să te trezești în 2025 printre prizonierii politici pe care Tot îi sfîrtecă nestînjedit... Vincent își acoperi urechile cu palmele. Țipetele, nu, nu! Cumplit să fii alături de călăi, dar și mai groaznic să te afli de partea victimelor. Ah, nu vei scăpa la infinit. **Amintește-ți...** Imaginile sînt cețoase, tulburi, provenind parcă dintr-o realitate diferită, dintr-un alt destin. Vei fi arestat, ești arestat, într-o zi. Oameni în uniforme... Soldați, polițiști, gărzi. Atît de mulți... Imposibil să-ți aduci aminte culoarea

uniformelor. Prea multe uniforme... Te duc. Deja închizînd ochii, zărești lagărul. Nu-i acela unde l-ai văzut deținut pe David Race? Ești pe cale să schimbi destinul...

Ce faci?

Nu mai putea alege, ajunsese prea departe. Intră în biroul lui Charles de Mellan.

Destinul se joacă cu tine.

Charles de Mellan nu era înăuntru. Fusese nevoit să plece precipitat către Paris. Însărcinase secretara să-i prezinte scuze lui Vincent, pe care i-ar fi plăcut să-l cunoască. Oricum, nu intervenise decît o simplă amînare. Cu titlu de compensație, femeia strecură vizitatorului o informație confidențială: după toate aparențele, doctorul Orenbourg nu avea să apară în Valea Eyre-ului. Datorită acestei schimbări domnul de Mellan plecase la Paris... ori într-altă parte. Nu trebuia interpretată neapărat ca o veste proastă, ceva urma să se întîmple.

— Cu ce vă pot servi cît așteptați?

Vincent ezită iarăși. Problema anchetei nu era foarte urgentă, pînă la prescripție mai erau doi ani, iar pe de altă parte, de Mellan nu putea face mare lucru, aproape sigur. Poate viza de ieșire? Însă aceasta îi păru deodată derizorie și cheful de a se plimba pe-afară dispăru. Era mult prea ocupat. În Samba trebuia să se prezinte la Centrul zoologic. Cel mai potrivit era să păstreze toate șansele de partea lui, să lase destinul înfipt bine în briciul lui Occam.

— Cu nimic, răspunse în final. Nimic pentru moment. Voi reveni.

Leși surîzînd, în minte însă cu imaginea lagărului din Nant. Lagărul din Nant – **lagărul incurabililor** – care poate îl aștepta în viitor.

Acasă află că a doua zi urma să fie primit de profesorul Semens și de un biochimist din Samba.

Nici o știre de la Ella, de la Dan Calden și de la Isabelle. Așa e viața, oamenii vin și se duc, zboară care-ncotro precum vîntul, iar eu stau bătut în cuie, închis aici, într-un spațiu riguros și strîmt. Nu pot evada decît în propriul meu destin...

La popotă puse o serie de întrebări. Despre Ella nu se știa nimic, în schimb Isabelle fusese zărită și circula zvonul că Dan Calden fusese numit consultant al Comitetului Director al Proiectului. În Germania, fără nici un dubiu.

Din nou o seară liniștită. O anume tensiune se simțea totuși plutind printre rezidenții Centrului. Cu toții așteptau vizita doctorului Orenbourg. Vincent știa însă ca nu va veni. Vor fi teribil de dezamăgiți. (Ah, nu trebuie interpretată neapărat ca o veste proastă, ce voise să zică deșteapta aia?) Se discuta, pe larg, despre campania prezidențială. Cineva remarcă incidental că Centrul OSV număra aproape trei mii de alegători înscriși pe liste. Lui Vincent cifra îi păru enormă.

În buletinul informativ, cele câteva știri serioase (conflict internațional pentru partajarea Antarcticii, contestarea teritoriului marin din Pacific, lovitura de stat din Iran, terminarea centurii geotermale a lacului Baikal, intervenția blitz a forței ABC în Katanga, arestarea la Berlin a miliardarului Krumlow, reuniunea sindicală de vîrf de la Bruxelles...) erau înecate sub o avalanșă de fapte extraordinare: contacte cu Xtrani și mesaje căzute din Ochi gigantici, interviul unui copil chilian Ce pretindea a fi reîncarnarea lui Heydrich, ființe misterioase în centura Van Allen, dispariția unui submarin indian în triumghiul Seychellelor, o fantomă la volanul unei mașini pe autostrada Lyon-Geneva, o nouă reușită a vraciului alb de la nisipurile Olonne, secte, semne, profeții, etc. Curios, aproape niciodată nu se pomenea de călătoriile în destin care, de astă-dată constituiau o realitate.

Programul local de televiziune, patronat de Asociația Culturală a Văii Eyre-ului, dealtminteri infiltrată adînc de Biserica Renașterii, se dovedea ca întotdeauna de o debilitate înspăimîntătoare. Exceptînd jocurile, pe care Vincent nu le agreea. În fapt, majoritatea locuitorilor preferau să-și utilizeze televeul pe post de matcher și aproape în fiecare seară, ordinatorul băncii locale de jocuri era nevoit să ceară îndurare.

Vincent servi pastă de krill, sos de wakame și salată de lăptuci. Ca desert, compot din muguri de bambus, totul stropit din belșug cu bere de porumb. Un prînz de douăsprezece euromărci. Vincent cîștiga în jur de patru mii pe lună, dar considera mesele de la popotă scumpe pentru calitatea lor. O spuse cu voce tare. Vecina de masă, o necunoscută, remarcă cum că la Paris ar fi plătit patruzeci de mărci pentru aceleași feluri.

— O știi, de acolo vin! șopti ea cu glas scăzut, aplecîndu-se spre el, ca și cum i-ar fi încredințat un secret de stat.

Și mai îndrăzneată, completă:

— Ni se tot bate capul cu povești despre fantome și extraterestri și între timp mîncarea se scumpește într-un mod de neînchipuit!

Conchise „Mă numesc Clara”.

Vincent plecă foarte nervos de la popotă. Ca să se calmeze, se plimbă o vreme prin parc. Prin urmare, prețul alimentelor creștea rapid... În mediul protejat unde trăia de aproape doi ani nu observase fenomenul, însă știa că în 2023, sub Joseph Poney, o masă într-un restaurant popular costa cam a douăsprezecea parte din salariul unui angajat mediu. Salariul lunar, bineînțeles. Într-o cantină ajungea mai ieftin, ceva mai puțin de a suta parte, iar o masă excelentă într-un foarte bun restaurant putea să reprezinte între un sfert și jumătate din același salariu. Însă un lucrător mediu nu avea cum să pătrundă într-un foarte bun restaurant. Constituia oare scumpirea alimentelor unul din factorii irezistibilei ascensiuni ai lui Joseph Poney? În acest caz, ar fi cazul să prevină opinia publică; după venirea la putere a dictatorului avea să fie și mai rău. Fără a mai pomeni de rest, de toate celelalte...

Vincent mai făcu o reflecție, în ultima vreme în Centrul OSV întâlneau mulți necunoscuți. Ce semnificație să aibă această abundență de personal? Oare semnul unui conflict între administrația generală (Stat și regiuni), dominată de majoritatea euro și administrația Proiectului Orenbourg, puternic infiltrată de adepții Renașterii? Trei mii de

alegători în Valea Eyre-ului, afirmase cineva. Vincent socoti. Cu totul, o sută de persoane se ocupau de explorarea temporală, o altă sută în serviciile anexe, denumite de „studiu al destinului” (de altfel scopul oficial al institutelor Orenbourg). Să dubleze cifra pentru orice eventualitate, apoi încă vreo patru sute în serviciile administrative, tehnice, de întreținere și securitate (oricum număr exagerat, dat fiind gradul de automatizare al ansamblului). Ajungea la opt sute de angajați. La naiba dacă pricep ce învîrt ceilalți!

Ei bine, simplu. Centrul din Valea Eyre-ului are activități pe care tu nu le cunoști, activități secrete. Nu-i de mirare că politicienii Partidului Renașterii viermuiesc pe-aici!

Televeul îi înregistrase un apel din partea Clarei. Tînăra dorea să continue împreună, la el acasă eventual, conversația privitoare la prețurile mărfurilor, la scumpirea vieții în general. Vincent nu se lăsa tras pe sfoară cu atîta ușurință, dar o sună totuși pentru a-i spune că o aștepta.

Ce voia de fapt? Introduse în AM comentariile ei, ținute minte cu precizie, apoi conectă memoratorul la banca locală de jocuri (secțiunea actualități). Era mai slab supravegheată decît Informațiile și aproape la fel de eficace. Pînă la sosirea Clarei procedă la o mini-simulare.

Opinia exprimată de Clara corespundea poziției Partidului Liberal Popular (centru dreapta), sau a Grupului Variana (socialist utopic). Dar Clara putea la fel de bine să fie un mincinast profesionist, o specialistă în minciuna stohastică. În acest din urmă caz, totul ar fi fost intoxicație în profitul chiar al acelor pe care vorbele ei i-ar fi vizat. Vincent nu înțelegea perfect mecanismul procedului și nu avansă mai departe cu ipotezele.

Clara apărură. Abandonă scooterul sub ferestrele pavilionului, agăță casca de ghidon, la nimereală. Vincent remarcă mișcarea, dispreț ostentativ față de bunurile comunității. E de dreapta... ori de extremă stînga, sigur însă nu aparține curentului Variana. Ori caracterul ei este astfel croit, sau poate că are într-adevăr de-a face cu un

mincinast. Întîmpinînd-o îi zîmbi. Ştia prea bine că în această manieră n-avea şanse să descopere adevărul.

Clara îşi rulse pantalonul pînă la genunchi; avea picioarele foarte frumoase. Sub bluzonul de motociclistă, din imitaţie de piele, purta o cămaşă militară; ambele larg desfăcute. Vincent observă că nu avea sutien, doar nişte cupe de hîrtie. Parie că şi chilotul îi era din cei de purtat şi aruncat.

Se instalară alături de acvariul electric al sălii trans. După plecarea Ellei, Vincent nu-i mai modificase programul. Peştişorii roşii, aurii şi submarinele albastre îşi disputau acelaşi vechi atol, după reguli pe care nu-şi bătuse capul să le-nveţe.

— Nu vreau bere de porumb, îl avertiză Clara. Nici vin rusesc sau spumă americană. De altfel eu nu beau alcool, sînt o cetăţeană cu frica legii.

— Berea şi vinurile sintetice sînt singurele băuturi autorizate la domiciliu, obiectă Vincent. Faci politică sau faci umor? Eu unul nu sînt un cetăţean cu frica legii, ce-ai zice de un Argignac 2000...

— Fabricat luna trecută la Varşovia, ori la San Francisco? OK, merg pe mîna ta. Nu sînt ceea ce crezi, am dezertat din AFEC, Asociaţia Feminină Europeană a Consumatorilor. Am făcut parte dintre cele care am sperat să fi putut susţine o candidatură la preşedinţie. Apoi dintre cele care am crezut că putem impune o vicepreşedintă în echipa învingătoare. Fără comentarii.

Rezultatul: nu mai joc. Remarcă te rog, există o şansă ca Mickey Trogen, dealtminteri un mic ticălos, să aleagă o femeie ca vicepreşedintă. Dar puţin îmi mai pasă acum...

Îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură, fără să se gîndească şi nici măcar nu tresări. Apoi continuă melancolică:

— Alcoolului nici o concesiie. Nu trebuie uitat că datorită luptei antialcoolice s-a rezolvat în parte criza anilor optzeci. Un punct în favoarea tehnocraţiei euro. Numai că susţinătorii PDR, deloc proşti, ţin pasul...

— După părerea mea, rosti Vincent, cu sau fără alcool, criza nu e rezolvată. Unitatea monetară s-a schimbat mereu pentru a masca inflația; e tot ceea ce se întreprinde. Și tu ai spus-o, hrana devine din ce în ce mai scumpă.

— Exact, restul e praf aruncat în ochi. Ocupi un post suficient de bun pentru a ști!

— Eu?

— Să fim sinceri, Vincent Blaise. Participi la cea mai vastă acțiune propagandistică a secolului. Să nu pretinzi că nu ești la curent!

Vincent înghiți o gură de alcool. Orice s-ar spune, amestecul de Armagnac californian și de gin chinezesc era o reușită. O privi pe Clara cu plăcere. Nu era foarte frumoasă, dar cu trăsăturile ei regulate, cu privirea vie, părul ciufulit, cu aerul plin de pasiune, poseda mult farmec. Femeia îi surîse și el o ajută să scape de bluzon. Ea nu-și închise gulerul cămășii. Ochii, gesturile, expresia ei glăsuiau: nu am venit aici să fac dragoste, căci în viață există lucruri mai interesante. Dacă se prezintă însă ocazia, nu sînt împotrivă. Nu acord ideii nici o importanță, asta-i totul.

Ceea ce lui Vincent îi convenea de minune.

— Explică-mi, ceru el. Ce-i operațiunea asta de propagandă la care aș participa și eu, după tine?

— Vrei să pun punctul pe i? O nouă organizație a consumatorilor, pe care prefer să nu o numesc, a căpătat certitudinea că explorările în destin constituie o escrocherie. Și administrația n-o ignoră. Rezultă că Proiectul Orenbourg are cu totul alt scop, cu siguranță mai realist decît cel de a cerceta viitorul. Deci, dacă nu e vorba de a-l explora, poate că țelul este de a-l organiza! Ei? Nu afirm că ești amestecat și tu, dar pentru mine Proiectul Orenbourg reprezintă mașina de război a bandei euro. Joseph Poney e o sperietoare pentru puști! Îl vedeți pe Joseph Poney, Hitlerul din viitor? Atenție, iată ce vă paște dacă nu votați.

Vincent se ridică în picioare, se plantă înaintea Clarei și o privi în ochi:

- Oprește-te!
- Nu te acuz. Vreau să-ți deschid doar ochii!
- Călătoresc în destin. L-am văzut pe Joseph Poney!
- Nu!
- Ba da...

La rîndul ei se ridică.

- Ești fie un imbecil, fie un ticălos! Sau a...

O palmă îi tăie respirația și vorba.

- Nu amîndouă. Alege!

Clara schiță gestul de a-și atinge obrazul. Și-l reținu din orgoliu.

- Să aleg ce?

— Nu sînt un imbecil și un ticălos. Trebuie să te hotărăști. Dacă mă consideri un imbecil, o ștergi. Salut! Iar dacă alegi pe ticălos, te dezbraci la piele și te iau ca pe-o tîrfă!

- Bravo, exclamă ea. Un limbaj pe înțelesul meu.

Începu să-și desfacă centura pantalonului.

Înainte de divorț, David Race visa libertatea și un studio. Chipul fericirii... O fericire pe care Natașa se-nțelege c-ar fi populat-o, o femeie ca Natașa ar fi umplut viețile unei jumătăți de duzină de bărbați, transformându-le în dulce sclavie libertatea. Iar directorul științific al Proiectului Orenbourg nu cîntărea mult alături de magul, de ghidul iluminat pe cale să zguduie Occidentul...

Singurătatea și un atelier, imaginea unui eșec imprimat în milioane de exemplare. Și totuși, într-o privință David Race reușise, mai presus de orice speranțe. Proiectul constituia în mare măsură opera lui, învinsese timpul.

Cel puțin așa credea.

La Viana, marea îl ajuta să viseze. Lîngă ocean nu ești niciodată singur. Ridică-te, David Race. Ține-te drept, pe malul Atlanticului. Lasă vîntul dinspre larg să-ți fluture ultimele fire de păr pe care le mai ai și aerul marin să-ți umezească buzele uscate. Ia rotunjimea Terrei în cătarea armei și visează un Cristofor Columb ce nu a descoperit nicicînd America și continuă, schelet lipsit de came, să rătăcească spre infinit: **sail on, sail on!**

Nu există remediu mai bun împotriva claustrofobiei angoasante care te cuprinde în anumite seri, cînd te gîndești prea îndelung la Natașa, cea **atît de blondă, atît de blondă**, cînd îți amintești prea multe despre viața ta ratată (ca și cum în fața morții ar exista și reușite!)

Apoi, cu o întârziere de la o jumătate de ceas la două ore, te întorci acasă. Nu vei reuși să nu observi culoarea iarbă-de-mare a pereților studioului, ori aripa albă a unui pescăruș fantomă fulgerîndu-ți argintul oglinzii. Atunci singurătatea ta va prinde gust de iod în locul celui de vomă, simțit de obicei...

Consultație terminată. Calculatorul nostru este cel mai perfecționat din Europa. Ne datorați douăzeci și cinci de josephi.

Poney?

Poney, desigur.

David Race goli cel de-al patrulea pahar de Neleda, o excelentă votcă-hidromel din sud-vestul asiatic.

Natașa cea atît de blondă. **Sail on! Sail on!** Plutește, grasul meu David, în aburii alcoolului, pe Marea Liniștii. Pe curînd, Natașa.

Nici o reflexie iarbă-de-mare pe pereții atelierului, nici un pescăruș fantomă de cealaltă parte a oglinzii. N-are importanță. Nu trebuie să crezi tot ceea ce spun ordinatoarele.

E aproape miezul nopții. Ar fi trebuit să fie aici deja.

Un apel la televiziune: au sosit...

Paul Losander ieșea de sub duș; din păr i se ridicau aburi.

— În loc de Wing-Wang, explică el, am nimerit pe un RER 09 Centaur. Am pierdut mai bine de jumătate de ceas. Mă auziți?

— Așa și așa. Sînt acasă, vă așteptam.

— Natașa a făcut un salt în timpul călătoriei. Acum e bine. Ajungem în cincisprezece minute.

David își turnă un al cincilea pahar de Neleda, să-și înghită nerăbdarea. Era un bărbat la vreo cinzeci de ani, masiv și corpolent. Avea un păr leonin și un cap de bulldog înfipt pe un gît de taur. El singur alcătuia o întreagă menajerie, privirea îi era de cal și mersul ca de rață. Picioarele le avea prea scurte iar tălpile prea mari, ceea ce nu-l împiedica să se deplaseze cu o viteză surprinzătoare.

Neurolog și bioinformatician, David Race pusese la punct teoria călătoriilor în destin; era unul din creatorii explorării temporale.

Și se întreba, pentru a suta oară în aceeași zi, care-i va fi soarta?

După cîteva minute, recepția hotelului Europa-Viana, Portugalia Continentală, anunță apariția lui Paul Losander și a Natașei. Hotelul primea nu arareori vizita unor oaspeți ieșiți, din comun. În definitiv, masca un Centru Orenbourg.

Bipul sonor deschise ușa. Paul făcu loc Natașei, cea atît de blondă, atît de blondă. Gazda se ridică, își șterse mecanic fruntea cu ziarul din hîrtie pelur pe care îl terminase de citit. Climatizarea fusese prost reglată și, realizînd aceasta, își ceru scuze.

— În mașini nu poți avea încredere! exclamă Natașa cu năduf, puțin răgușită, cu o voce care-l izbi pe David drept în piept.

— Și totuși ne ducem viața bizuindu-ne pe ele! ricană Paul.

David Race își privi ceasul.

— Sînt bucuros că ați venit imediat. Dar bănuie că vreți să vă culcați, este...

— Am dormit, îl întrerupse ea.

— Nu împreună, o completă Paul. Avem destule lucruri să vă povestim, dacă nu cumva preferați o sinteză AM în schimb.

— Eu am încredere în mașini, dar doresc să ascult relatarea verbală a călătoriei voastre în Valea Eyre-ului.

— Să mergem pe plajă, propuse Natașa. Afară e frumos, vremea mi se pare foarte blîndă în Portugalia.

David o privi surîzînd.

— Cît de blondă poți să fii!

Viana dispunea de o plajă tropicalizată de către Arabian Cooper Co. Luna scâldea un peisaj african, ori indian; nu se știa cu precizie. Sau poate că era și de un fel și de un altul, potrivit dorințelor clientului. La dreapta lor, spre nord, o linie de cocotieri înainta pînă la mare. În stînga sa se

întindea cătunul Kalo-Kala, cu barăcile și colibele sale. În față, în imediata proximitate a apei, Institutul Maria Goyan.

— Vincent Blaise pune probleme nu numai prin caracterul și obsesiile sale, începu Paul. În privința sa există instrucțiuni speciale, iar ele provin personal din partea doctorului Orenbourg.

David se răsuci către Natașa.

— Ești la curent?

— Nu, nu! făcu femeia. Absolut deloc.

Avu impresia că ea minte, însă nu insistă.

— Mă rog, continuă Paul, faptul e oarecum normal. Vincent Blaise a adus informații deosebit de prețioase. Nu-i de mirare că patronul se interesează de el, la fel și autoritățile.

— Poliția politică, de exemplu?

— Da.

— Vincent Blaise se proiectează în 2025... Interdicția nu-l afectează așadar. Centrul Orenbourg Sud-Vest respectă această interdicție?

— Nimeni nu se atinge de exploratori. Majoritatea călătoriilor au loc dincolo de 2020; de altminteri, chiar în Germania au renunțat să coboare sub 2017. Înainte de sfârșitul anului 2019 nu se dispune de nici un fir sigur. Prin urmare, interdicția îmi pare justificată. Viitorul nu poate fi studiat decât începând cu acel moment când se stabilizează.

— Fără îndoială că ai dreptate, Paul. Dar tot interesant este să observi cum se prezintă lucrurile în practică.

— Interesant, însă primejdios.

Natașa și cu Paul făceau pași mari pe nisip. Ajuns la capătul puterilor, David abia se ținea de ei. Își mușcă buzele, insultându-și în tăcere trupul care-i trăda mereu elanurile. Crapă, nevolnicule! Poate că era prost, dar nu și orb. În ciuda celor afirmate, Paul se culca cu siguranță cu Natașa. Nici o femeie nu putea rezista acestui playboy de cinema, nici măcar Natașa. De ce Natașa? (Tu, David, dacă dorești doar să te culci cu ea, ai fi în stare oare? Ești prea romantic însă, îți este teamă de doctorul Orenbourg, sau și mai rău, de viitor ți-e frică...)

Se sprijini de un copac, cu fața către golf. Gîfîia. Un firicel de salivă i se scurgea din colțul gurii. Nu era vorba doar de oboseala drumului, ci și de emoția apropierei de Natașa.

— Iertați-mă, bolborosi el, nu pot discuta alergînd.

Cei doi se opriră, iar Natașa, simulînd epuizarea, se lăsă să cadă pe nisip.

— Să revenim la ancheta noastră despre Vincent Blaise, spuse David.

— Natașa, ea e cea care i-a studiat cazul. Eu m-am ocupat îndeosebi de Calden.

Natașa se așezase cu picioarele sub ea. Aplecase capul înainte ca și cum ar fi observat ceva pe sol. Părul lung și blond îi cădea cascadă peste chip, acoperindu-i-l complet. Lumina lunii strălucea pe combinezonul ei alb, desenîndu-i cu precizie liniile trupului.

Ridică privirea și David își întoarse ochii.

— Da, confirmă ea, m-am ocupat de Vincent Blaise. Tatăl i-a fost lovit de un automobil în '92, cînd își vizita iubita, o oarecare Marina. Tînărul Vincent a urît-o mereu, considerînd-o responsabilă de dispariția părinților săi. Probabil i-a dorit moartea. S-a simțit totuși vinovat de accidentul tatălui. În momentul respectiv s-a crezut, firește, că ar fi un accident cu fuga făptașului. Vincent și-a vîrît în minte că taică-său a fost asasinat. A atras atenția asupra sa cerînd redeschiderea anchetei. Calculatorul a presupus că a descoperit ceva explorînd viitorul; după toate probabilitățile însă, nu-i nimic. La el e o idee fixă, face parte integrantă din psihismul lui. Toți exploratorii au idei fixe, fantasme, halucinații, nici unul dintre ei nu este perfect echilibrat. O știu, și eu am fost asemeni lor. Oamenii echilibrați nu călătoresc în destin... Ce concluzii desprinzi, David?

David Race nu răspunse imediat. Se scufundase într-o meditație neliniștită asupra propriului destin. Aștepta spaima, suferința, moartea, închise ochii, apoi îi redeschise. Un vînt uriaș și silențios mătură plaja, apoi prezentul se instalează la loc, calmant și în același timp zdrobitor. Se forță să privească înainte.

O lumină albă, puternică, domina golful: Institutul Maria Goyan. Institutul aparținea grupului de cercetări Fatima, însă lucra și în cadrul Proiectului Orenbourg. Abia-acum David măsura corect adâncimea cursei în care căzuse. Lipsit de ajutorul financiar al sectelor, al bisericii, al diverselor organizații mistice și al tuturor fanaticilor renașterii, Proiectul Orenbourg n-ar fi existat, iar explorarea temporală n-ar fi devenit posibilă. Și nicicînd el, David Race, n-ar fi avut șansa să-și experimenteze ipotezele, să verifice justețea și fecunditatea unor idei considerate absurde, nebunești, chiar și de către egalii săi. Iar în prezent se găsea în mâinile acestor organizații, conștient că totul se va termina rău – pentru el și pentru omenire.

Își palpă toracele fierbinte. O durere ascuțită îl făcea să se-ndoaie în două, să vomite sau să scuipe. Se simțea bătrîn, uzat.

Dumnezeule, de ce am făcut criza asta? Gîndise – aproape o gîndise – ca urmare a sejurului petrecut în campusurile lui Joseph Poney... însă Joseph Poney și **Lagărul incurabililor** țin de viitor, trezește-te, David. Nu ai nici o dovadă că lucrurile se vor desfășura într-adevăr așa. Mărturia lui Vincent Blaise și a altor psihopați nu cîntărește mult, lumea încă poate să scape de Joseph Poney. Nu te lăsa păcălit. În fapt, suferi doar de spaimă!

O privi pe Natașa așezată alături, cu părul fluturînd, capul ridicat și cu spatele arcuit. Din dragoste!

— Bănuiești că ai dreptate. Continuă, o rugă el.

— M-a izbit o trăsătură a sa. Un fel de hiperactivitate maladivă, absorbit mereu, total, de ceea ce întreprinde sau visează, chiar dacă-i vorba de un lucru derizoriu, întotdeauna are în cap o sută de proiecte și o mie de scandaluri. Dacă se oprește cinci minute să reflecteze, păi e o veritabilă piesă de teatru. Uneori mă făcea să mă gîndesc la un cîine care aleargă după muște!

— Atît cît știi, îți dă impresia că poartă de unul singur un război, completă Paul. Crede că e de datoria lui să lupte pe toate fronturile.

— Înțeleg, suspină David.

Unicul lucru care îl interesa era să afle dacă Vincent Blaise nu visa sau fabula atunci când raportase să-l fi văzut pe el, David Race, prizonier al gulagului poneist.

— Și Calden? întrebă.

Paul Losander scoase hohotul de dispreț ce-l făcea întotdeauna pe David să înghețe; rîsetul disprețuitor al unui rival fericit, ori al unui viitor călău. Poate al amîndurora!

— L-am găsit în unitatea psihoterapeutică a Văii Eyre-ului. Circulă zvonul că-i plecat nu știu unde, în misiune. Ha, ha, ha, în misiune! După mine, tipul e nebun. Există, adevărat... să zicem o șansă din zece ca să mă înșel. Calden nu a călătorit niciodată, a lucrat cu analiștii și exploratorii Proiectului și e teribil de frustrat. Nădăjduia probabil să devină o figură importantă în ierarhia Proiectului. Pînă la proba contrarie însă, rămîne un simplu meșteșugar. S-a aliat cu Vincent Blaise, un alt dezechilibrat – un dezechilibrat ceva mai normal, dacă-mi permiteți exprimarea! De la Blaise a obținut descrierea armelor și aparatelor folosite în epoca lui Joseph Poney și a hotărît să le inventeze. A început cu un pistol de „proiecție temporală”. Ca și cum drăcia asta n-ar fi fost destul de idioată, s-a apucat de construirea unei mașini de comunicat cu morții, iar acum lucrează la Poney – Dragon... Ei bine, David, vei asculta raportul. Eu îl consider bolnav pe Calden, chiar dacă nu exclud posibilitatea ca viitorul să-i dea dreptate. Natașa și cu mine am decis să-l scoatem din mîinile psihiatrilor. Sînteți de acord?

Tînăra femeie și cei doi bărbați își reluaseră mersul, apropiindu-se de apă. Întoarseră spatele Institutului Maria Goyan. David gîfîia mai puțin, sudoarea i se scurgea încă pe frunte, iar gura îi era uscată.

— Paul, sînt extrem de serios. Nu există în afacerea Calden vreo posibilitate să se manifeste un început de inversiune?

Paul scoase ceva ca un lătrat.

— Ah! Inversia cauzalității! David, așa ceva nu există, pentru că nu poate exista, nu? Sincer, nu pot răspunde. Natașa și cu mine vrem să încercăm o experiență, sau mai

exact Calden vrea să încerce. Noi dorim să participăm doar. Intenționează să se servească de faimoasa lui mașină ca să ia legătura cu tatăl lui Blaise, tipul omorât de automobil. Blaise i-a cerut-o. Pare o trăsnaie? E și părerea mea. Mă rog, Calden vrea să se ducă într-un cimitir din vestul Franței, acolo unde se găsește mormântul lui Jérôme Blaise. Natașa și cu mine am putea să-l însoțim – dacă sînteți de acord – și să vedem ce se întîmplă. Altfel motivat, cu speranța de a afla cîte ceva despre viitor. Ei?

De fapt nu știu în ce constă inversia cauzalității, medită David. Nimeni nu o știe, dar călătoriile în destin au anumite consecințe. Se vehiculează informații în sens regresiv; explorările la asta servesc. Presupunînd că Dan Calden este un excelent tehnician, cu vaste cunoștințe teoretice, și nu un biet meseriaș nevolnic...

— Calden... făcu el.

— Un biet meseriaș nevolnic! i-o tăie Paul.

Și dacă un biet meseriaș nevolnic ar construi prototipul Poney-Dragonului, plecînd de la informațiile din alt timp, care ar fi rezultatul?

— Duceți-vă cu el în cimitir.

Vincent alergă după minge. Esplanada era aproape pustie. Cîteva perechi se plimbau cu pași lenți în lungul zidului întunecat, copiii se jucau cu cîini, ponei și capre. Departe, se zăreau niște bătrîni așezați sub coroanele unor arbori cu foliaj de aur.

Vincent prinse cu ușurință mingea expediată cu o lovitură distrată de picior de un băiețel. O făcu să salte și se întoarse, driblînd cu dreptul.

Tînăra mamă și fetița dispăruseră. Vincent se opri, privi în jur, împietrit de uimire. Pe esplanada. Cavalerului nu se găseau mai mult de cînzeci de persoane. Rupînd-o la fugă și tot n-ar fi reușit să iasă din cîmpul vizual în mai puțin de un minut. Și apoi, nu aveau motiv să fugă. Se aplecă, ridică mingea, o examinează ca și cum ar fi sperat să găsească explicația în banala învelitoare de plastic galben, prost umflată. Nu, misterul se afla în propria sa minte, o știa prea bine.

Ridică ochii, privi din nou pe cei cîțiva indivizi răspîndiți pe terasă. Femeia cu rochie verde și fetița în roz nu se numărau printre ei. Să crezi că nici nu se aflaseră vreodată...

Să fi visat? În definitiv, toate se petreceau într-un soi de vis. Da... Ce voia să facă cu mingea abandonată de fetiță? O fetiță blondă, adorabilă, în rochiță roz, iar mama ei, acea femeie încîntătoare, cu chipul blînd și inteligent... Pe

esplanadă întîlneai uneori imagini rătăcitoare ale unui viitor nerealizabil. Sau care ar fi putut să se materializeze, dacă... Rochiile verde și roz aparțineau altui viitor.

O legătură ciudată exista între el, Vincent Blaise, și rochiile verde și roz.

Șovăi. Cavalerul se înălța încă, nemișcat și fabulos, la capătul esplanadei, în stînga cum priveai zidul negru. Obişnuita ceață galben-roșcată ascundea și fața bărbatului și picioarele calului. Vincent se întrebă încă o dată cine era Cavalerul. Avea întrebarea sens? Călărețul se găsea acolo, la răscrucea timpului, dintotdeauna. Veghea destinul omului, cel puțin părea să o facă.

Disparația rochiei verzi și a rochiței roz îl chinuia pe Vincent. Să fi fost alungate de către Cavaler din cauză că nu aparțineau universului al cărui gardian era el? Ca să le găsesc, trebuie să schimb viitorul, dar sînt în stare oare să îl schimb?

Poate că au străbătut zidul fără să le văd eu. Au plecat... Sau poate nu sînt altceva decît o momeală întinsă de crupierii Centrului Orenbourg să mă determine să execut traversarea. Da, au misiunea să mă atragă în partea cealaltă. Refuz să o fac! M-am săturat să fiu mereu manipulat de acești indivizi. Își reluă mersul. Cîteva perechi priveau zidul, imensă cortină de întunerice întinsă înaintea Cavalerului. Copiii se jucau, bătrînii pălăvrăgeau, așezați sub arbori metalici. Ce ascundea stereotipia din jur? Vincent se simțea în continuare singur. Exceptînd bătrînii care vorbeau fără a comunica cu adevărat, toți cei de pe esplanadă păreau la fel de închiși în izolarea lor. Copiii nu rîdeau niciodată, nu țipau, se jucau mecanic cu baloane colorate, ori cu animale care nu ar fi trebuit să fie vii. Fără îndoială că o existență reală nu aveau; simulacre, fărîme de vis.

Terasa constituia un culoar temporal, un loc de trecere, dezolant, sinistru, ca orișice culoar. Îl puteai traversa întorcîndu-te în trecut, ori înaintînd spre viitor, sau acceptînd singurătatea. N-au cum să mă oblighe să traversez zidul, își spuse Vincent. Nimeni nu mă poate

convinge să trec în cealaltă parte, deoarece... Zidul era greu de străpuns, iar viitorul din spatele lui înspăimântător. Vincent nu simțea deloc dorința de a revedea imperiul lui Joseph Poney și mai ales să joace rolul atribuit de destin în lumea aceea. Știa ce îl așteaptă acolo. Un salt de cincisprezece ani, sfârșit alături de Attilio Jeppner, șeful militar al Zonei Atlantice, Attilio Jeppner, al cărui consilier și complice era el... Mai blîndă era solitudinea culoarului.

Nimeni nu se hazarda să afirme dacă imperiul lui Joseph Poney reprezenta un viitor cert și nu doar una din multiplele variante ale destinului. Cercetătorii Proiectului Orenbourg ar fi dat orice s-o afle, doctorul Orenbourg încă mai mult decît colaboratorii săi, dat fiind că el era nu numai inițiatorul studiilor în toată Europa de Vest, ci și un om politic, unul din capii Bisericii Renașterii. Așa că, gîndi Vincent, sînt expediat în viitor împreună cu alți zeci, în speranța că mă voi întoarce cu un răspuns mai precis și mai sigur la întrebările care îi frămîntă (deși chiar ei nu cred decît pe jumătate în acest viitor): cine este Joseph Poney? Cum a fost în stare să devină în cîtiva ani doar (amintiți-vă de Hitler!) stăpînul absolut al unei jumătăți din Europa?

Dar pentru aceste întrebări, domnilor, vă pot oferi răspuns. Inutil să mă trimiteți în 2025. Joseph Poney se află printre noi, printre dumneavoastră. Forțele care îl susțin lucrează deja și le cunoașteți mai bine decît mine!)

Vincent căută o bancă să se așeze. Sub o salcie artificială descoperi un loc, între doi bărbați în vîrstă, aflați la distanță unul de celălalt. Se apropie. Cei doi bătrîni nu părăsesc să-și simtă prezența. Erau răsuciți spre Cavaler, cu privirile fixate spre orizontul esplanadei, dar cînd se apropie mai mult, amîndoi se îndepărtară ușurel, fără măcar să plece ochii.

Și unul și altul erau înveliți în cape uzate, ale căror pulpane largi le ascundeau mîinile și brațele. Cel din stînga era scund, cu capul gol și fuma calm o pipă lungă, nu fără un aer de extremă vigilență. Celălalt, mai mare și robust, purta o curioasă căciulă de blană plantată drept pe

creștetul chel; la gît îi atîrna un lănțisor de argint, de care spînzurase o „verigă arzătoare” poneistă.

De ce ședeau oamenii aceia acolo, pe terasa timpului? De ce își petreceau zilele în acest no man's land? Sau și ei se aflau în trecere? În drum spre noua existență?

Vincent se simțea din ce în ce mai strivit. Ca mereu pe esplanadă, suferea de claustrofobie. Cît era în stare să reziste stînd pe bancă? Spera ca cineva să i se adreseze, să-l ajute în a mai cîștiga cîteva minute. Și totuși, la ce bun? Eventualitatea îl speria, povestirile altora nu îl scuteau niciodată de un imens sentiment de tristețe, căci destinul se dovedea un lup pentru cea mai mare parte a oamenilor.

Încetează să-ți faci calcule. Uită rochia verde, uită rochița rozalie. Uită zidul negru, Cavalerul, moartea. Uită viitorul. Alungă-ți-i din minte pe doctorul Orenbourg, pe Joseph Poney, pe șeful Jeppner... Pune-ți creierul de strajă. Aici îți este bine. În afara timpului, în siguranță, nu-i așa că aici e paradisul?

Bine, am să aștept. N-au cum să mă forțeze să traversez zidul, să mă arunc în viitor. (Sau sînt în stare oare să o facă?)

Nu evita realitatea, fii pregătit să înfrunți prezentul, trecutul, viitorul. Fii suficient de puternic să privești timpul în față. Dumnezeu este cu tine, semnele ți-o dovedesc!

(Ah, în fine, semnele sînt superflue...)

Vincent se ridică cu o mîină pe stomac. Căută un loc unde să vomite. Esplanada era pavată cu dale de un alb smîntînos, de o curățenie perfectă...

Pregătește-te de acțiune. Pericolul constă în așteptare. Viitorul sosește în întîmpinarea ta. Ți-a fost dăruită o șansă pentru a cunoaște adevărul și de a acționa asupra lumii. Nu trebuie s-o lași să-ți scape!

(Bine, prieteni, cu toții sînteți pregătiți. Cred că am să cedez încă o dată...)

Greața i se estompă.

Avansă în diagonală către zid. Înainte de a-l remarcă o femeie, cu o rochie foarte închisă la culoare. Înaltă, blondă, elegantă. Mergea cu spatele la Vincent și el ghici că privea

cu fixitate zidul. Îl străbătu o dorința vie să i se alăture, însă și-o înfrînă. Privi Cavalerul: în stînga, ceața se ridica din nou în jurul calului. Un voal cenușiu masca bărbatul de la umeri pînă în creștetul capului. Să poarte oare coif? Aproape mereu era văzut din profil, iar uneori sub tîmpla sa se zăreau sclipiri metalice.

Vincent își concentrează atenția asupra femeii în negru. Ajunsese lingă ea, deviase de la diagonală și se apropiase de perete.

Zidul viitorului, impenetrabil, indestructibil. Totuși îl străbătuse de nenumărate ori și urma fără doar și poate să o facă încă o dată.

Aici, 2010.

Dincolo, o zi oarecare între 2020 și 2025, mai probabil 2025.

Femeia îl observase. Se răsucii, iar el reacționează la mișcarea ei îndreptîndu-se direct spre zid. Cizmele bocăneau sonor pe dalele terasei. Vincent cunoștea fenomenul: cu cît te îndepărtaai de monolitul de aur, cu atît solul rezona mai tare. Culoarul temporal se lărgea și materialul bazei devenea mai compact. Simultan, cerul (sau plafonul) părea să se lase în jos, iar ceața se îndesa.

Femeia îl aștepta. Crezu că o recunoaște, o întîlnise deja în viitor. Să fie oare Natașa Călătorea? Prietena misterioasă a lui Joseph Poney?

Ochii sumbri, chipul de un oval prelung, nasul destul de mic și gura mare, cu buze senzuale... Da, era Natașa. Bizar, semăna cu femeia în rochie verde. Cum să se asigure? O va întîlni în viitor, amintirile regresive erau întotdeauna tulburi.

— Natașa?

Îl cunoștea oare? Ea îi zîmbi, întinzîndu-i mîna stîngă, cu palma în jos, cu vîrfurile degetelor strînse, într-un gest ce i se păru familiar.

— Bună ziua, zise ea. Nu îndrăznesc să-l traversez... Ție ce senzație îți produce?

— Ca și cum m-aș arunca în gol, răspunse Vincent.

— Nu te obișnuiești niciodată...

— Mă încearcă și un simțămînt de teamă.

— Adevărat?

— De nedefinit, un fel de ameteală a spiritului, datorată, presupun, imposibilității...

— Convingerii că viitorul rămîne mereu indescifrabil, nu-i așa?

— Da.

— Zidul le reprezintă pe toate.

— Poate. Și tu călătorești în timp?

— Eu, eu sînt o păinjeniță! spuse tînăra rîzînd.

Un păianjen, mi-a mai spus-o altădată. Era Natașa, neîndoielnic.

Lîngă ei apăru un ogar gălbui. Femeia îl mîngîie și el îi miroși plin de suspiciune poala fustei.

— Cresc cîini, făcu ea ca scuză. Le-a simțit mirosul, ceea ce dovedește că el rezistă traversării temporale.

Cînd Vincent îi duse mîna spre cap, ogarul manifestă un început de neliniște.

— Și eu am un cîine. De fapt...

Se strădui să rîdă.

— Bărbatul... Șeful meu din viitor are un cîine de care nu se desparte niciodată și...

Ogarul se îndepărtă mîrîind.

— Vezi, constată Vincent, își dă seama.

— Mai degrabă aș zice că se teme de propria dumitale spaimă!

— Posibil.

— Unde te duci?

— În anul 2025. Și dumneata?

— Nu am o destinație precisă.

— De ce te consideri un păianjen?

— Țes o pînză. Îmi țes pînza deasupra timpului, să-mi consolidez destinul... sau într-un scop asemănător.

— Ne-am mai văzut? Ea rîse.

— Da, cred că da.

— Și ne vom mai vedea?.

Ea își țuguie buzele într-o strîmbătură batjocoritoare. Atinse pasager cu vîrfurile degetelor mîna lui Vincent, ca din neatenție. El fu convins însă că gestul fusese deliberat.

Simți un șoc ușor, un șoc al recunoașterii. Îi căută privirile, dar ea îi evită ochii. Cine era cu adevărat?

— Ne vom revedea. Numai să...

Femeia ridică din umeri.

Cîinele, cu labele dinainte depărtate, începu să latre.

Ai fi spus o broască orăcăind.

— Ce animal bizar, șopti Natașa.

— Manipulat.

— Inginerie genetică?

— Da, încuviință Vincent. Și Tot aparține unei subspecii create de biologii lui Joseph Poney.

— Vrei să traversăm împreună? Întrebă Natașa. Vincent schiță un gest de resemnare. Bine, gîndi. Și ea este o momeală, au trimis-o ca să mă oblighe să traversez peretele. Dar oricum trebuia să plec.

Îl străbătu un frison. Deasupra esplanadei, cerul se acoperea. Cavalerul părea să se îndepărteze, în spatele lui se aprinsese o lumină roșiatică. Zgomotele se amplificau, iar un ecou vag transmitea frînturi de sunete, cuvinte sparte. Vîntul înserării aducea miros de praf și mucegai, pe muzica stranie a frunzelor de metal.

Tristețea devenise de nesuportat. Sîntem alungați! Natașa îi luă mîna.

— Cunoști pasajul din celălalt capăt al terasei? În spatele monolitului de aur?

— Cunosc monolitul de aur.

— Îndărățul lui există o trecere îngustă ce conduce într-un loc. Și în acest loc se află o piață, o piață ca de altă dată, cu tot felul de tarabe, cu neguțători sezonieri, comercianți, cu vînzători ambulanți și anticari. Și cu clienți, firește. Și de asemenea cu oameni ce se plimbă, cu cerșetori, jongleri... Odată am văzut chiar un dresor de urși; un loc minunat! Dincolo de piață se găsește un sat, iar mai departe se zărește un al doilea, unde nu am fost niciodată însă.

Tînăra zîmbi trist, scutură din cap și termină grăbită.

— Vincent, ai vrea să ne reîntîlnim acolo? De fiecare dată mă duc în acest loc, în speranța că...

Nu-i așteptă sfârșitul propoziției. Cine nu păstrează în străfundul inimii cîte o speranță?

— De acord. Să mergem!

Ea încuviință cu o mișcare scurtă din bărbie, aruncă o privire curajoasă către zid și-i strînse brațul. Porniră amîndoi. De perete nu-i despărțeau mai mult de cincisprezece metri. După cîtiva pași, femeia se opri și întoarse puțin capul.

— Așteaptă. Înainte de a-l traversa, admir întotdeauna Cavalerul. Un soi de superstiție...

Orice ca să întîrzie momentul încercării, reflectă Vincent. Se uită și el spre Cavaler.

Zidul negru era înainte, semăna cu o întinsă oglindă solară, închizînd în el o obscuritate profundă și mișcătoare. Privirea se înfunda și se pierdea în această noapte deasă și grea și rece. Flăcări înghețate, obsidian mort. Spațiu în afara lumii, timp oprit. Viitor indescifrabil.

Lucrul acesta există în realitate, sau e doar în mintea mea? După David Race, destinul este memorie – sau aproape. E vorba prin urmare de peretele memoriei, există și atunci cînd mă întorc către un trecut îndepărtat, uitat de mult. Zidul nopții timpului. Cu deosebirea că atunci cînd mă îndrept spre viitor, noaptea începe mîine...

Înaintă cu încă cîtiva pași. Natașa îl urmă, îl ajunse, îl depăși. Îl privi peste umăr. Se găsea acum atît de aproape de zid, încît cu greu mai reușea să o vadă. Începuse să simtă frigul, frigul insuportabil simțit în clipa apropierii de perete, la atingerea lui.

Dar zidul nu era altceva decît o cortină fără de grosime. Nu-ți trebuia decît o secundă de curaj pentru a trece în cealaltă parte.

Natașa dispăruse. Vincent se afla la numai cîtiva zeci de centimetri de perete; ridică privirea. Faleza amețitoare de obscuritate se ridica cît cuprindea cu ochii deasupra. Avansă încă puțin, alunecînd pe dalele netezi, fără a coborî ochii. Zidul păru să se prăbușească lent peste el. Așteptă ca impresia să se accentueze. Era metoda cea mai puțin penibilă și cea mai sigură să traversezi. Se forță să lase

capul pe spate și mai mult. Peretele fugea în sus și în același timp se prăbușea năprasnic.

Cuprins de înfrigurare, cu mușchii încordați, continuă să înainteze, centimetru cu centimetru.

Aștepta ca undeva în interiorul său peretele memoriei să basculeze.

Ceea ce se întâmplă, ca întotdeauna, foarte repede. O fulgerare albă, o clipă neagră, o străfulgerare iarăși albă. Impresia de rotire, senzația amețelii. Apoi cealaltă față a memoriei.

Cîteva momente Vincent rămase orbit. Lumina aurie îi dansa și tremura înaintea ochilor. Era așezat și o voce răgușită îi bubuia în urechi, fără să-i priceapă sensul cuvintelor sau să recunoască glasul. Încercă o senzație de răcoare la nivelul gleznelor. Mă linge Tot! gîndi. Bărbatul care vorbea trebuia să fie Jeppner.

Am acostat în portul cel bun, își spuse cu obișnuita amărăciune.

2010-2025, dus și întors. O dată în plus... Rutina călătoriei controlate (și organizate), meseria lui. Talentul i se dezvăluise cu trei-patru ani în urmă, dar îl purta în străfundul său din copilărie.

Și nutrea convingerea că oricine posedă „darul călătoriei”, puterea de a-și explora propriul destin și simultan poate, pe cel al lumii. Spontan, fără ghizi, fără coordonatori. Iar dacă într-o bună zi toți oamenii Pămîntului ar descoperi această forță secretă ascunsă în inimile, trupurile și mințile lor, ritualul „călătoriei temporale” ar exploda în mii de fărîme.

Viitorul ar aparține tuturor...

Paul Losander opri hover-wonderul la marginea unui drum neted ce se înfunda în inima cîmpiei. Ceața umplea spațiile dintre copaci, însă lăsa să răzbată de pe sol lucirile bălților, iar dinspre orizont, pata luminoasă a soarelui la răsărit.

Paul coborî geamul să se orienteze. Pe Natașa o străbătu un fior de frig.

— Ce-ar fi s-o lăsăm baltă, opină Jack Wolfe.

— Ar fi păcat, dimineața e de departe cel mai potrivit moment ca să fim lăsați în pace.

— Să mergem, spuse Calden începînd să-și adune materialul.

Pîcla era deasă, vîscoasă și cenușie. Ștergătoarele de parbriz se încleiau în ea.

— Ne aflăm foarte aproape de mare, explică Paul. Fenomenul e normal aici, în proximitatea coastei atlantice. Un gen de ceață poluantă, geroasă și acidă. Peste vreo două ore, o ploică bună o va disipa, din fericire. Pentru orice eventualitate, va trebui să îmbrăcăm însă imperkasurile.

Veșmintele protectoare fuseseră concepute să poată fi puse în interiorul vehiculului. Wolfe, Natașa și Dan Calden începură să se strecoare în interiorul lor, în vreme ce Paul Losander continua prezentarea situației. La vest se întindea cătunul Janac-ului și o aglomerare de barăci. La est, o

fermă de animale ale cărei cirezi se distingeau uneori printr-un ochi de ceață. Cimitirul se afla în sud, drept înainte, la circa trei sute de metri. Primise clasificarea de „perimetru cultural” și din această cauză era aproape abandonat. Paul îi informă că reperase locurile din elicopter și că le recunoștea perfect, în pofida negurii.

— Pe o astfel de vreme nu vom parcurge restul drumului pe jos, vă rog să mă credeți!

Porni hoverul urmînd - atît cît se putea - marginea cîmpului, urcînd în pantă lină către un gorgan împădurit. Vehiculul avea farurile stinse. Șoferul și cei trei pasageri, încordați, scrutau ceața în tăcere.

— Cimitiru-i îndărătul pădurii. Scuzați viteza, nu vreau să pocnim vreun arbore.

Și deodată fură pe vîrfurile colinei, iar ceața dispăru. Un semicerc de un albastru limpede și viu se desena la orizont, înspre est. Paul opri hoverul la liziera pădurii. Electronistul sări afară ca și cînd înăuntru s-ar fi sufocat.

Se auzi țipătul îndepărtat al unei păsări de noapte, apoi mugetul trist al unei vaci. La rîndu-i, Paul îmbrăcă precaut imperkasul, înainte de a coborî.

— Am greșit. În mai puțin de o oră ne va înghiți potopul!

— Să ne mișcăm repede. Unde ne găsim exact? Întrebă Calden.

Sub coroanele arborilor - pini, stejari, chiparoși întunericul era încă profund. Țipetele cucuvelei se auzeau mai tare.

— Sinistru, șopti Natașa.

— Dimpotrivă, este minunat, o contrazise Wolfe. Credeam că în Europa nu mai există păsări de noapte.

Atinseră împrejurimile unei case în ruină. Dalele curții luceau slab. Paul se lovi de un bidon de plastic. Aparent, cimitirul fusese transformat în depozit de gunoarie.

— Biserica vine în partea aceea, indică Paul.

Acum se bălăceau în mijlocul murdăriilor. Dan Calden scoase la iveală planul desenat de Vincent Blaise și îl examinează sub fascicolul lanternei ținute de Natașa.

— Nu se zărește nici o cruce, constată Wolfe.

— M-am înșelat. Înseamnă că cimitirul se află în pădure. Ei? De ce nu?! Pământul e mai afînat, iar arborii mai...

Paul avea aerul că se scuza fața de american.

— Gunoaiele le-au cărat nespălații ăia din barăci? întrebă Natașa.

— Rectificarea numărul doi. Nu este un loc de depozitare a deșeurilor, ci probabil o veche piață clandestină. Pe lângă biserici existau multe, prin anii '90.

Se reîntoarseră spre pădurice, înaintînd cu vreo cînzeci de pași. La poalele colinei, ceața forma o pătură galbenă, murdară, cu tendința de a se ridica.

— Rahatul ăsta ne va înghiți înainte de a găsi mormîntul!

Dan Calden se împiedică, întinzîndu-se pe jos cu toată aparatura. Însoțitorii lui fură nevoiți să-l ajute să se ridice.

La orizont apăru în întregime soarele, asemeni unui gălbenuș de ou pătat de sînge. Temperatura continua să scadă însă. Sub imperkas, Natașa tremura. Jack Wolfe se porni să rîdă.

— La ce bun să fii rusoaică, frumoasa mea, dacă o biată ceață de toamnă te dă gata!

— Nu sînt rusoaică, răspunse sec Natașa. Sînt... Puțin importă ce sînt!

Paul o strînse cu mîna pe după umeri, iar Calden se potoli puțin.

— E-adevărat că îngheți aici. Am să termin cît mai repede posibil, să localizăm mormîntul și în cinci minute am sfîrșit. Pentru restul operațiunilor nu e nevoie să rămînem în cimitir.

— Povestea asta-i cea mai trăsniță din cîte am auzit! exclamă Wolfe.

Femeia i-o întoarse:

— Dar totuși ești prezent!

Paul își verifică fermoarul. Picături de ceață începuseră să zboare în aer, sau poate că erau de ploaie. Calden părea să fi găsit ceva în unghiul dintre un zid prăbușit și un gard de măracini. La urma urmei, gîndi Paul, se arată o aventură destul de palpitantă. Singur electronistul credea în reușita experimentului. Paul îi propusese expediția în cimitirul

Janac-ului pentru a-i permite prietenului său Wolfe să-l observe. Înainte de a sista propriile călătorii temporale, americanii auziseră vorbindu-se – în viitor – de Calden și despre invențiile sale.

Fusesse obligat să-l scoată din mâinile psihiatrilor, lucru deloc ușor, mai cu seamă dacă nu voia să înștiințeze Administrația Proiectului. Însă Paul Losander avea prieteni pretutindeni, nu numai în America.

Calden îi strigă, iar ei se apropiară.

O strălucire portocalie, deosebit de intensă, se ivi printre arbori. Soarele se ridicase deasupra negurii. La lumina lui, Jack Wolfe și Natașa îl zăriră pe Calden, aflat pînă atunci într-o zonă de penumbră, cu o bucată de lemn destul de mare în mînă, lovind furios pămîntul și strigînd cu voce ascuțită.

Paul Losander și Jack Wolfe se priviră surîzînd. Tipul era clar sărit, poate chiar complet nebun. Se apropiară fără grabă, doar Natașa alergă către el. Auziră rostit cuvîntul șarpe. Aha, Calden se zbătea ca un descreierat să omoare un șarpe.

— O viperă? întrebă Paul.

Sub cagula transparentă, electronistul avea fața de mort. Nu părea să fi înțeles sensul întrebării. Paul ridică din umeri. În sfîrșit găsiseră cimitirul. În mijlocul ierburilor, al măcăcinilor și al arbuștilor, cruci de piatră și metal se ridicau din loc în loc. Se ghiceau de asemenea contururile lespezilor de marmură și alte obiecte din metal.

Calden aruncă bățul și se apucă să studieze din nou schița.

— Pe acolo, indică el.

Începuseră cu toții să caute în lumina palidă a dimineții, care făcea să lucească dalele încărcate de mușchi. Ajunseră într-un loc unde iarba fusese strivită, doi sau trei ciulini erau decapitați, se distingeau urme de pași.

— Cineva a fost deja aici! exclamă Calden. Este cu siguranță mormîntul lui Jérôme Blaise.

— Să verificăm, propuse Natașa luîndu-i planul.

Doar ea îl ajută. Paul Losander și Jack Wolfe pălăvrăgeau retrași deoparte. Din vreme în vreme, Paul întorcea ochii în vale, apoi îi ridica și studia cerul. Ceața atinsese colina și începea să întindă pseudopode la nivelul solului, în adânciturile cimitirului. Între cer și pământ se ridica o cortină galbenă de muselină.

— Cu imperkasurile noastre nu sîntem afectați din cale-afară, opină Jack Wolfe. Chiar dacă ploaia se dovedește extrem de acidă.

— Dar aparatele mele! se plînze Calden.

Mormîntul vizitat curînd nu-i aparținea lui Jérôme Blaise. Natașa și inventatorul porniseră să exploreze iarăși împrejurimile, în timp ce Losander și Wolfe reînnodau firul conversației, de astă dată în engleză.

— Metodele noastre sînt, sau mai degrabă erau, complet diferite. Niciodată un explorator de-al nostru nu a văzut ceva comparabil cu... hmm, terasa voastră?

— Să-i spunem esplanadă. Nu mă surprinde.

— A, da?! Ce mă intrigă e că toți călătorii voștri trăiesc același fenomen și efectuează traversarea în manieră asemănătoare, reluă americanul.

— Din cauză că sînt condiționați astfel. La mijloc este o metodă care lasă puțin spațiu inițiativei și imaginației fiecărui călător, contrar celei utilizate de voi. Avantajul e că Administrația Proiectului poate într-o anumită măsură să-și controleze subiecții, să-i trimită acolo unde vrea, sau să le interzică accesul în anumite zone. Ca inconvenient, după un timp oamenii suferă o serie de salturi frecvente. Denumim „salturi” aceste călătorii spontane și involuntare. Cazul Natașei de pildă, care din această cauză a trebuit să întrerupă explorările.

— Și dumneata?

— Un polițist ca mine nu-și permite salturi. Dealtminteri, sînt un foarte prost explorator. Dacă în prezent sînt unul din principalii copoi ai Proiectului, e tocmai din cauză că am dat greș în cealaltă direcție. Însă nu-mi vine a crede că voi, americanii, ați încetat cu totul călătoriile.

— Toată lumea a încetat, mai puțin voi. Țările democratice, deoarece călătoriile în destin – după cum le spuneți voi – fac imposibilă democrația; dictaturile, deoarece călătoriile le destramă! Și apoi, cercetările de acest gen au fost clasate ca risc 5 acum câțiva ani. Din 2008, riscul numărul 5 nu mai este admis în Statele Unite. Nici în Rusia de altfel, nici în Japonia, nici în Brazilia. Codificarea chinezilor diferă oarecum, iar în Europa...

— În Europa, Proiectul Orenbourg constituie un Stat în Stat.

— Banda eurocomuniștilor e mult prea încântată să-i vadă pe trăsniții Renașterii ocupându-se de astfel de copilării, în loc să le dispute puterea!

Natașa îi strigă. Reușiseră să repereze mormîntul lui Jérôme Blaise, invadat de buruieni și mărăcini. Pe o cruce mică, ruptă, din lemn putrezit, se deslușea: ...rôme... lais... 5... 99...

— Felicitările mele! le ură Paul. Mă întrebam dacă acest mormînt există cu adevărat.

Calden îl auzi. Îngenuncheat pe tumulusul ierbos, plimba cu brațul întins un obiect prevăzut cu o antenă scurtă, în formă de evantai. Picăturile grele ale unei ploi uleioase le cădeau pe cagule, opacizînd hublourile de plexiglas. Jack Wolfe își coborî capîșonul. Scoase din buzunar o pălărie de pînză și și-o puse, după care se apropie de Calden și se ghemui lîngă el. O zi palidă și falsă se întindea peste cimitir, insulă plutitoare pe oceanul galben al cețurilor.

Wolfe se aplecă să studieze cadranul detectorului. Cîteva cifre, de la 0 la 5, o serie de gradații. Putea aparține unui manometru oarecare. În schimb, pe laterală mai exista un indicator, mai mic și mai compact și un al treilea în spate. Wolfe se ridică clătînd din cap și îl fixă pe Paul. Contrastul dintre Calden și Losander izbea în ciuda imperkasurilor care-i acopereau pe amîndoi. Calden era scund, cu un cap rotund, cu un gît descărnăt și lung, avea brațe slabe, umerii înguști și puțin încovoiați. Înalt, zvelt, construit din cap pînă în picioare cu o finețe puțin moale, Paul Losander nu era mai athletic decît Wolfe, însă la fel de suplu și poate mai

elastic. Clasă înaltă și eficacitate, aprecia americanul. Mai ceva decât el însuși... Cît despre electronist, nu merita să fi părăsit spitalul de psihiatrie de unde abia ieșise. Dealtminteri părea complet pierdut îndărătul plexiglasului cagulei. Se strădui să-i explice americanului că două din acele celor trei cadrane trebuiau să se oprească pe aceeași cifră, între 1 și 4, în vreme ce ultimul trebuia să cadă pe zero. Jack Wolfe pufni plin de dispreț, drăcia aceea nu indica nimic. Era... Nimeni n-ar fi putut spune ce era!

— Sufletul defunctului Jérôme Blaise aproape că a dispărut, rosti grav Calden.

— Ce? făcu Natașa.

Inventatorul îi aruncă o privire recunoscătoare. Ea singură se interesa de el.

— 0,9, șopti el. Ai spune că e mort de mai bine de jumătate de veac. Foarte neplăcut, ne obligă să continuăm chiar aici, ori în vecinătate dacă dorim să păstrăm vreo șansă de a stabili comunicarea.

— Vom reveni altă dată, aruncă Wolfe.

— Durează mult? se interesă Losander.

Ploaia începuse să răpăie pe imperkasuri. Natașa propuse:

— Să intrăm în biserică.

— Ai tot materialul? întrebă din nou Losander.

— Da... Ajutați-mă, vă rog!

Alergă către biserică. Ploaia cădea foarte puternic, vertical. Biserica se înălța dreaptă, goală și cenușie, pe una din laturile colinei. Clopotnița o forma o simplă bucată de zid, acoperită de ierburi agățătoare; avea un singur clopot, prevăzut cu comenzi electronice. Paul împinse ușa din lemn alb, nou, ce i se deschise înainte. Pătrunse în lăcaș. După un moment de ezitare, ceilalți îl urmară.

Pe partea din interior a ușii era lipit un afiș plastifiat: **Pentru Fericire, pentru Europa, pentru Renaștere, PDR!**

Un autocolant al grupului Oleron se lăfăia pe distribuitorul de apă sfințită: **Omul nu mai este singur. Xtranii se află printre noi...** Vizitatorii simțiră mireasmă de tămâie. Care va să zică, o ceremonie se desfășurase aici de

curînd. În vecinătatea corului, un număr de scaune fuseseră poziționate în cerc. Probabil predicatorii Renașterii frecventau lăcașul de cult și o reuniune avusese loc la căderea serii, ceremonie religioasă și miting electoral în același timp. Alegerile prezidențiale europene se apropiau...

Calden își instalează echipamentul lângă baptisteriu. Din vitralii se scurgea o lumină cenușie, punctată de fluturași multicolori. Losander descoperă un întrerupător și îl acționează; se aprinseră două becuri albe, mari. Electronistul înclină în fața aparatelor, conectă detectorul la calculatorul portabil Readman 50 și începu să sucească butoanele de reglaj.

În nava centrală, Jack Wolfe și Losander continuă să vorbească în șoaptă. Ploaia răpăia pe acoperiș, formînd o perdea la ieșirea din pridvor. Natașa se îndreaptă spre ușă cu intenția să o închidă. Paul o opri însă pentru a supraveghea împrejurimile.

— Să-l luăm pe Hitler, în 1920, argumenta Wolfe. Nu era cunoscut decît de un număr restrîns de persoane. Dacă explorările în destin s-ar fi desfășurat la vremea respectivă, ați fi avut o problemă Hitler în locul celei Joseph Poney!

Losander arăta distrat și neliniștit. „Nu trebuia să vin aici!” pronunță cu voce joasă. Nimeni nu păru să-l audă. Cu glas mai puternic întrebă:

— Ce ziceai, Jack?

Posac, americanul explică:

— Europeanii vor să-l identifice pe Joseph Poney, nu? Pentru a-l ajuta, pentru a-l asasina, ori pentru a i se alătura din timp! Găseam uimitor faptul că nu ați reușit s-o faceți pînă astăzi. Gîndindu-mă însă bine, socot că într-adevăr nu ar fi fost ușor nici pentru eventualii, călători temporali în 1920 să-l identifice pe misteriosul Hitler, stăpînul Europei anilor '40. Iar timpul...

Wolfe se întrerupsese și-l privi pe Losander. Țeapăn și palid, acesta împietrise.

— Ceva în neregulă, bătrîne?

Paul înghiți cu dificultate. Ochii săi vioi și siguri se voalaseră în mod bizar, iar umerii îi căzuseră. Începu să-și scoată imperkasul, apoi se răzgîndi. Se apropie de ușă și scrută curtea, preschimbată de ploaie în umoare sticloasă. Imposibil să vadă ceva, bineînțeles. Se întoarse către Wolfe, apoi către Natașa, cu o figură rugătoare; buzele i se mișcau, dar de pronunțat nu pronunță nici un cuvînt.

Loviți de incomprehensiune, ceilalți îl observau. Chiar și Calden încetase să mai meșterească, mut de uimire. Ridicase capul, rotind niște ochi înspăimîntați.

Lumina clipi un moment. Un pîrîiaș minuscul bolborosea în fața intrării. Nava fu străbătută de un scurt suflu de curent, care intensifică mirosul de tămîie.

Natașa slobozi un țipăt ușor și se precipită spre Paul.

— Îmi amintesc, ca prin vis!

— Ca de un vis, corectă Paul cu voce pierită. Cu mine e la fel. Doar de cîteva minute am realizat că aici se va întîmpla... Îți amintești scena ca prin vis căci constituie amintirea unei amintiri, iar la momentul dat, ai impresia unui fapt deja văzut, dar senzația e falsă. Cînd te aflai în viitor...

— Să plecăm înainte! gemu Natașa.

— Nu. Știi bine că nu-i posibil.

— Dar nu știam că ești înarmat!

— Sînt, recunosc el.

Aruncă brusc imperkasul, sub care purta un luxos costum de piele. Puse geanta pe distribuitor, scoase un termos cu băutură caldă și un pahar de plastic.

— Îmi aduc aminte că înainte am băut cafea...

— Nu, eu una nu am băut. N-aveam cum!

Paul surîse, după care plonjînd cu mîna sub vestă, scoase la iveală un masiv Clark mixt cu încărcătură energetică și-l făcu să salte în mînă. O grimasă îi deformă chipul. Buzele îi tremurau, dar brațul drept, întins, părea dăltuit în piatră.

— Nu, Paul! exclamă Natașa. Nu trebuie! Nimic nu te obligă să-i ucizi.

Bărbatul săltă cotul stîng ca pentru a o lovi. Apoi se retrase către colțul unde ședea Calden. Jack Wolfe se rezemă de perete, lîngă poartă.

— Comedia devine pasionantă, rosti el. Regret că i-am pierdut începutul.

Mîna stîngă i se ridică la nivelul centurii.

— Ploaia se va opri, făcu Paul. Nu sînt sigur, poate în cîteva minute... Cred că totul s-a desfășurat foarte repede...

— Foarte repede, încuviință Natașa. Americanul ținea în pumn un pistolet minuscul cu ace, Pnumekin N'Man.

— Sticleții au sosit... vor sosi, continuă Paul. Doi bieți seruri nenorociți!

— Seruri?

— Securitatea rurală, ex-jandarmii... pe care-i voi ucide! sfîrși Paul prin a ridica arma.

— De ce? sună scurt întrebarea lui Wolfe.

— De ce?

Paul se uită încolțit în jur, fără să răspundă. De ce? Avea să îi doboare, își aducea aminte să o fi făcut. Amintirea crimei cîntărea greu în viața sa, însă nu putea schimba nimic.

Calden se prăbuși hohotind peste aparatură.

— Nu am izbutit încă! gemu el. Dar am s-o fac, o jur! Și va funcționa!

Ceialți abia de-l învredniciră cu o privire. Jack Wolfe își încordă degetele pe N'Man.

— Ascultă, Paul, rosti calm în franceză, ne cunoaștem de multă vreme. Am apreciat colaborarea dintre noi. Văd că nu ești tu însuși, just now. Proprii noștri călători au avut astfel de necazuri, nu trebuie să te lași prins în capcană. Dă-mi Clarkul și să mergem, nu sînt sigur că au să vină, însă e mai bine să nu întîrziem. Dă-mi-l...

— Nu.

— Am să inventez alte lucruri! strigă Calden, Iar ăsta va merge, o promit!

Nimeni nu se ocupa de el.

— Atenție! Își continuă americanul argumentația. În pofida amintirilor pe care crezi a le avea, nu e vorba de trecut. Sîntem în prezent și putem face ceea ce dorim.

— E primejdios, îl contrazise Losander.

— Nu. Ceea ce e primejdios e să te lași prins în cursă. Călătorii noștri primeau instrucțiunea să nu țină cont niciodată de amintirile din viitor! La drum!

Cei doi se înfruntară o clipă, cu armele ațintite. Apoi Losander coborî cel dintîi țeva pistoletului.

— OK, ai dreptate Jack. Nu cred în inversia cauzalității.

Ploaia încetase, Calden își aduna singur materialul. Natașa ieși prima, după care dădu înapoi.

— Sînt aici!

— Să nu ne pierdem cumpătul, suflă americanul.

Cei doi seruri purtau, fixate pe umeri și pe gît, cockpituri de protecție din plexi transparent, făcîndu-i să semene cu îngerii de pe icoane. Lăsaseră motocicletele mari și roșii de o parte și de alta a unui arbore bătrîn din curtea bisericii. Construcțiile înconjurătoare erau reședințe de vară, goale și închise. Soarele strălucea deasupra acoperișurilor, spre vest se înălța un curcubeu vaporos, pierzîndu-se peste ocean.

Cele două grupuri se întîlniră în fața pridvorului. Paul, Losander se retrase precipitat, refugiindu-se în interior. Jack Wolfe alergă spre el, iar unul din seruri ridică arma, o pușcă Millerov.

— Stai!

Cel de-al doilea își scoase la rîndu-i arma, obligîndu-i pe Calden și pe Natașa să se apropie de zid, la doi pași depărtare. Se auzi un zgomot puternic, străfulgerarea unei descărcări energetice lumină interiorul bisericii. Trăsese primul serur. Jack Wolfe căzu, atins în spate de un glonte. Polițistul avansă imprudent pînă la ușă. Încărcătura lui Losander îl nimeri în plin. Omul scăpă pușca, care se izbi cu zgomot de dalele de piatră, apoi se îndoi din mijloc, iar cockpitul se sparse. Celălalt polițist se răsuci către intrare, cu arma deja îndreptată. Simultan se apropie de zidul unde așteptau Calden și Natașa, dorind să se îndepărteze de

axul tirului. Cu toată forța, Calden îl lovi cu aparatul său, cu acel R 50 mai mult sau mai puțin transformat și suspendat de AM cu o curea. Omul îi prezenta profilul. Cockpitul amortiză șocul, însă polițistul fu dezechilibrat și proiectat înainte. Se trezi înaintea lui Losander, cu Clarkul ațintit asupra sa. Traseră amîndoi. Serurul era însă dezechilibrat, iar gloanțele îi ricoșară, pierzîndu-se aiurea. Clarkul nu-i lăsă nici o șansă. Fu aruncat în mod violent înapoi și căzu. Calden se precipită spre el fierbînd de furie, cu Readmanul ridicat sus.

— O voi face, jur!

Natașa închise pleoapele și se sprijini de zid să nu se prăbușească. Paul fixă țeava pistolului cu ochii rătăciți, se îndreptă spre femeie, îi puse mîna pe umăr și îi spuse trist:

— Nu m-am putut stăpîni, l-au ucis pe Wolfe. Trebuia să se întîmple!

Vincent Blaise se întoarce de la cantină pe o cale serpuind în lungul plantației de bambuși uriași. Noaptea era senină, luna nouă trasa un cerc perfect pe cerul palid. Spre nord-vest, o pată roșiatică se înălța pînă la înălțimea Carului Mare, izvorînd din zona industrială a Atlanticului. Aerul văii se păstra însă limpede. Un miros de humus proaspăt urca din sol, de sub bambuși. Se auzeau păsări piuind, în grădina unui director trăncăneau maimuțele... Lui Joseph Poney i-ar fi plăcut această scenă. Da, Joseph Poney, primul dirigitor european cu ambiția să apere natura și care reușise în intenție. Iar în 2025 se plătea prețul succesului.

Furat de gînduri, Vincent se opri la umbra bambușilor. Brusc zări doi bărbați ce se plimbau, fără să-l vadă, în „apropierea sa. Din instinct le ascultă conversația. Încearcă sentimentul unei ruperi prea îndelungate de prezent și o nevoie organică îl împingea să se informeze prin orice mijloace.

Înșii discutau. Auzi un glas puternic, chiar dacă reținut, cu accent meridional și o voce șuierătoare, accent estic. Poate străini.

- ...nu încă oficial?
- Nu, lipsește acordul francezilor.
- A, da. Doctorul e naturalizat francez.

— Ar fi preferat cu Morel. Dar Morel n-ar avea nici o șansă, nici el și nici altul de altminteri. În spatele lui Mickey Trogen, indiscutabil, nu se află decît doctorul Orenbourg pentru întrunirea unanimității în cele zece state ale Uniunii. Tocmai pentru că e străin. Și astfel francezii vor avea favoarea unui vicepreședinte, chiar dacă născut lîngă Leningrad!

— Cu condiția ca tandemul Trogen-Orenbourg să fie ales!

— Știm că a fost.

— Mă rog, sondajele îi dau lui Mickey Trogen de la 39 la 47% în primul scrutin, funcție de vicepreședintele desemnat.

— Stăm mult mai bine decît atît!

— Nu m-ar mira ca Trogen-Orenbourg să cîștige din primul tur.

Apăru o mașină. Silențioasă. Vincent se aruncă la pămînt să scape farurilor, se lovi de trunchiuri, cîteva șocuri surde iar frunzele foșniră.

Cei doi necunoscuți, care se găseau la vreo zece metri, îl auziseră. Se opriră, începură să șoptească... apoi avansară către el. La lumina Lunii Vincent observă că unul din ei era înarmat. Păreau să-și fi dat seama că fuseseră spionați. Vor ezita oare să tragă? Desigur, însă... Vincent socoti că în liniștita Vale a Eyre-ului se petreceau lucruri foarte îngrijorătoare.

Se decise să nu înfrunte riscul prezentat de necunoscuți. Nu avea de ales: pătrunse în pădurea de bambuși. Știa că se întindea pe cel puțin două-trei hectare, suficient ca să scape unei eventuale urmăriri. O geană de lumină îi permise să se fofileze destul de repede printre cele dintîi rînduri, după care se instalează obscuritatea. Vincent patina pe solul moale, căptușit cu frunze și cu humus. La fiecare cîteva clipe se izbea de cîte un trunchi dur și neted. I se părea că întreaga plantație vuia de pe urma loviturilor sale; încerca să se îndepărteze de șosea, de sursa de lumină și singur întunericul îi confirma direcția cea bună.

Gîfîia. Sub bambuși domnea o umezeală sufocantă. Din pămînt se ridica un miros acru, dezgustător.

Vru să se agațe de o tulpină, dar ea era prea groasă și mîna îi alunecă. Căzu în genunchi. Sub palme descoperi un tapet mătăsos, gros, moale. Tentația fu să rămînă pe loc. Nu știa ce distanță îl despărțea de drum. Ceilalți îl mai urmăreau? Îl urmăriseră vreo clipă? Nu era puțin cam paranoic?

Se ridică și porni în zigzag printre giganticele graminee. Își lovea fără încetare capul, umerii, genunchii, tot corpul îl durea. Nu mai vedea nimic și abia reușea să mai respire.

Se opri un moment. La ce bun această fugă absurdă? Necunoscuții renunțaseră cu siguranță să îl urmărească în întuneric. Nu, angoasa îi strivea pieptul, îi usca amigdalele, îi tăia picioarele. Spaima... Ajunse într-un luminiș. Alergă, se agăță de o liană și se prăbuși din nou.

Iar împiedicîndu-se, **își aminti de căzătură**. Sau de o alta, identică. Aducerea aminte fu atît de intensă, emoția într-atît de puternică, încît timpul îngheță. Vincent rămase suspendat în aer, după care plonjă spre sol, între bambuși.

Simți obișnuita senzație de basculare. Amețeală, fulger alb, voal negru, străfulgerare albă. Și se pomeni de cealaltă parte a memoriei. Trecerea, atît de penibilă cînd se executa sub controlul tehnicienilor Proiectului, se făcea spontan cu o ușurință derizorie. O călătorie spontană, nu prima pentru Vincent...

În genunchi, într-un luminiș minuscul, în continuare înconjurat de bambuși. Se lumina de ziuă. Ba nu, început de după - amiază. Îi era teamă. De ce? Încă nu știa. Acomodarea cu noua personalitate necesita un oarecare timp.

Îi era teamă, se sufoca și îi era frică.

Ar fi trebuit totuși să se simtă în siguranță, la adăpostul trunchiurilor înghesuite într-un hățîș impenetrabil. Cine să-l urmărească pînă acolo?

Calculă. Răspunsul era limpede, cîinii. Se gîndi la Tot. Nenorociții aceștia aveau cîini transformați genetic, bine dresați, arțăgoși și cruzi. Ascultă. Nimic. Ridică una din mînele largi ale hainei. Puțin mai jos de cot ea i se lipise

de rană. Ce rană? Schiță o grimasă, osul îl dureau, dar plaga era puțin adâncă. Scăpase ieftin.

Căzînd la verticală, lumina zilei se dovedi suficient de vie să-i permită să-și examineze brațul. Uneori cîinii Gărzilor verzi – sau negre, cenușii sau galbene... – purtau un soi de proteze metalice să le întărească colții și maxilarele. O simplă zgîrietură, își spuse, ce nu avea cîtuși de puțin aspectul unei mușcături. Nu reușea să-și amintească împrejurările în care se rănise. Plimbă mîna pe obraz, nu se bărbierise de o bucată de vreme, dificil de apreciat. Se ridică și se sprijini de un bambus, neted și rece. Unde mă aflu?

Valea Eyre-ului? Nu, ci... Se găsea în lumea lui Joseph Poney! Reședința numărul IV, undeva în Spania. Memoria îi revenea treptat. Iulie 2025, lovitura, maiorului Knabo, șeful serviciilor speciale, sprijinit de comandourile Ligii Est-Vest. Trupe inamice debarcaseră pe neașteptate în Spania, în Golful Gasconiei și în Mediterană. Grație trădării maiorului, desigur.

Knabo? Vincent își răscoli amintirile mai vechi. Vincent Blaise al anilor 2010 se suprapunea peste cel al anilor 2025. Începu să alerge printre bambuși, să se lovească iarăși de trunchiurile dure, de nodurile tăioase, în plină zi chiar – ghicea după soarele în apropiere de zenit – o penumbră groasă domnea în pădurice. Am procedat bine refugiindu-mă aici.

Nu-și cunoștea dușmanii, urmăritorii, în caz că era urmărit. Imposibil să-și amintească, era de partea conjuraților, sau alături de fideli? Întrebare esențială. Îl ura pe Joseph Poney și pe toți Imperialii. Patronul său, șeful Jeppner, era o creatură imundă, îi dorise moartea de mii de ori. Se găsea așadar de partea conjuraților, militarii maiorului Knabo, chiar dacă nici ei nu valorau prea mult.

Și totuși...

Liga atacase. Poate pentru Europa asta semnifica sfîrșitul întunericului. Oricare ar fi fost noul regim, susținut de americani și ruși, nu se putea compara cu abominabilul Imperiu al lui Joseph Poney. (Sigur oare?)

Treptat, penumbra dispărea. Vincent nu realizează imediat că atinsese liziera plantației. Înțelese apoi pericolul și se întinse la pământ. Se afla la câțiva metri de un drum, se ghemui cât putu mai bine; cunoștea prea puțin Reședința IV. Îl întovărășise pe Jeppner ce urma să fie primit în audiență de către Joseph Poney. Evenimentele îi surprinseseră aici. Erau prezenți o serie de ponești de marcă: Haden, Mitlander, Van Hopper, Marie Landot, de Razac, mama lui Brunswick, generalul Berek, Dan Calden... Și Haru Nebunul trebuia să fie aici, împreună cu stăpînul său. Și Natașa...

El însuși, Vincent Blaise, fost călător, membru în Consiliul Viitorului Apropiat, făcea parte din ilustrul anturaj. Un fidel companion al domnului Dictat! Chiar dacă în altă parte complota...

Îl însoțise pe Jeppner, ori poate că era urmărit de gărzile verzi – sau negre, cenușii sau galbene... – și abia reușise să le scape. Venise la Reședința IV să îndeplinească o misiune încredințată de generalul Duax, căci existau două mișcări de rezistență: revoluționarii maiorului Knabo și moderații lui Duax. Firește, Liga îi susținea pe cei din urmă.

Generalul Duax? Nu, generalul Duax nu era real. Vincent îl imaginase, un personaj al viselor sale din copilărie. Duax și Knabo, o simplă poveste pe care și-o istorisea la nesfârșit. Maiorul Knabo nu exista nici el.

Cîinii!

Vincent se cuibări pe covorul de frunze uscate. Sunetul se restabilise ca prin minune în acest film, unde el era simultan erou și spectator! Numeroase zgomote îi izbeau timpanele: țipete de oameni, lătratul furios al animalelor, uruitul motoarelor, țiuitul îndepărtat al descărcărilor energetice și al putrefactoarelor. În jurul Reședinței numărul IV lupta continua. Atacatorii, insurgenți ori comandouri străine, încercau fortăreața dictatorului. Vincent trăi un moment de ușurare: n-aveau timp să se ocupe de persoana lui. Urletele cîinilor se auzeau dinspre cuști; în plus, aproape încetaseră. Animalele erau moarte – masacrate?

Ușurarea fu înlocuită de neliniște. Își puse întrebarea: de ce mă ascund aici, printre bambuși, în loc să fiu lângă Joseph Poney?

Alături de Joseph Poney, sau de partea insurgenților?

Să fi părăsit Monseniorul Reședința? Trebuie să aflu, poate-i ultima mea șansă să îl văd în viață și să-l identific. Ah?! Ceva nu se potrivea în raționamentul său, dar nu importa. Să ajungă la Reședință, indiferent de riscuri. Se ridică. Se găsea la marginea unei alei, în strălucirea orbitoare a verii spaniole. Sub bambuși, aerul era dens și umed, mai ceva ca într-o seră. Cu câteva secunde mai devreme se aflase încă, cel puțin cu o parte a personalității sale, în Centrul Orenbourg Sud-Vest. În 2020...

În sfârșit se racordă total la viitor; iulie 2025. Ultimele zile ale lui Joseph Poney – cine știe? În orice caz, începutul finalului. Pentru Europa, eliberarea, dar pentru călătorul Vincent Blaise o catastrofă personală. Ticălosul nu va crăpa înainte să îl recunosc! (La fiecare voiaj făcea aceeași promisiune și aproape de fiecare dată era pe punctul de a-l recunoaște... După care uita...)

Joseph Poney nu avea să moară fără să utilizeze Poney-Dragonul. Arma supremă servise o singură dată în momentul cuceririi, între 2017 și 2020. Vincent nu-i cunoștea efectele, se vorbea despre o fulgerare albastră, urmată de către o obscuritate totală. Unii susțineau că Poney-Dragonul avea o acțiune mai puțin periculoasă, dar mai subtilă. Joseph Poney apăsase poate butonul roșu – dacă exista un buton roșu – lovind inamicul departe, la el acasă, în văzduh, pe mare, pînă la sateliți și submarine...

Vincent ieși din pădurice. Începu să alerge, pe jumătate aplecat, de-a lungul lizierei. Fugea gîfîind, un miros acru îi înțepa gîtlejul și îi tăia respirația.

...Joseph Poney era în stare să întoarcă Poney-Dragonul împotriva propriei persoane, dacă pierdea orice speranță. Întreaga Reședință IV ar fi fost distrusă, orașul vecin transformat în cenușă și mai multe zeci de kilometri pătrați ai teritoriului spaniol arși pînă la piatră...

Vincent rămase nemișcat. Țiuitul armelor se apropia. Din vreme în vreme, peste el se ridica câte un urlet omenesc. Un nor de fum galben se ivi deasupra Reședinței. Poney-Dragonul? Un hover-wonder trecu în plină viteză doar la cincisprezece metri de Vincent, pe drumul perpendicular. Nu reuși să-și dea seama cui aparținea. În dreptul pinilor, al cedrilor, al arborilor sequoia și al magnoliilor care mascau Rezidența se zări o străfulgerare. Instinctiv, Vincent se adăposti în pădurice – palmieri și bambuși amestecați. La fel de repede se împiedică de un trup întins, călcîiul cizmei i se scufundă într-o baltă de sânge. În unghiul celor două șosele se găseau împrăștiate o duzină de cadavre.

Vincent recunoscuse uniforme gri-verzi ale gărzilor poneiste și cămășile albastre ale spaniolilor din Legiunea Renașterii. Cei mai fideli dintre fideli. De jur împrejur, bambușii fuseseră crestați, iar vîrfurile frunzelor arse. O torpilă ușoară ori o grenadă exterminase întreg grupul; oricum, o armă clasică. O armă a Ligii, fără îndoială. Vincent se întrebă încă o dată ce făcea acolo, singur, în acel parc abandonat de apărători. Epicentrul luptelor părea să se fi mutat de partea cealaltă a Reședinței, înspre plajă. Ce se întîmplă în fortăreață? Murise Joseph Poney? Capitulase? Se pregătea să lanseze Poney-Dragonul? Fugise?

Gîtul îi ardea, iar în creier simțea pulsații de durere. Un soi de junghiuri în piept și în spate îl făceau să se strîmbe din timp în timp. Îi era extrem de sete. La vederea cadavrelor, fu gata să vomite. Dădu înapoi, se lăsă să cadă pe pămînt, întorcînd spatele hecatombei. Mirosul persista însă, nu reuși să evite greața, mintea i se încețoșa. Se întinse pe salteaua de frunze, se sufoca, începuse să simtă arsuri vii în ochi, pe buze, pe limbă. Temperatura singură nu explica starea de rău. Coborî pleoapele. Tîrziu, deoarece creierul lupta din greu cu somnul, înțelese că suferise arsura unui gaz insidios. Gîndi că avea parte de o moarte blîndă. Deja durerile i se atenuau, doar setea rămînea la fel

de vie. Prea târziu ca să mai încerce ceva; de altfel, nimeni nu avea să vină să-l ajute.

Ba da! Se auzi strigat pe nume. „Șefule Blaise!” Și își aminti că de această dată nu avea să moară. Simți pe obraz ceva vâcos, pe nas, pe gură. Pricepu că un câine îl lîngea ca să îl trezească. Deschise ochii și îl văzu pe Tot.

Tot! Iar Attilio Jeppner se apleca spre el, întinzîndu-i mîna. Sînt unul de-ai lor! Își aduse aminte, lucrurile nu erau așa simple. De la întoarcerea sa (întoarcere?) juca un joc dublu sau triplu, dificil și primejdios. Desigur că de aceea se găsea în pădurea de bambuși, singur și rănit. Tot îl regăsise în fundul parcului abandonat...

Tot!

Nu! gemu el. Nu vreau, niciodată alături de acest monstru... Și lumina zilei se stinse. Scena se șterse, memoria lui Vincent basculă. Călătoria spontană se încheia, brutal. Se trezi în Valea Eyre-ului auzind cum o voce rostește:

— Nu m-ar mira ca Trogen-Orenbourg să cîștige din primul tur!

Mai târziu, Vincent rememoră voiajul său spontan. Trăise un eveniment ce preceda cu puțin marele dezastru al Imperiului. Puțin cîte puțin, Joseph Poney avea să fie încercuit de adversarii din interior și din exterior – aliați într-o măsură mai mică sau mai mare – în ultimul sanctuar din centrul Franței: faimosul Patrulater Auvergne.

De voie de nevoie, el însuși nu știa precis, Vincent Blaise îl urmăse pe Monseniorul Dictator în Auvergne, ducîndu-și pînă la capăt misiunea de agent cu două fețe.

Pînă la capăt?

— Regret, bătrîne. În explicațiile dumitale sînt prea multe inconsistențe, prea multe pete albe în program.

— Ascultați-mă, domnule Comisar, insistă Paul Losander. Nu mă cunoașteți suficient de bine. Știți că dețin funcții, să zicem de securitate, în cadrul Fundației Renașterii a doctorului Orenbourg. Fac parte dintr-o administrație importantă. Am șefi și prieteni puternici și bine organizați. Nu vă miră? Perfect. Dacă aș fi vinovat, aș fi acoperit într-un fel sau altul, aș poseda un alibi inatacabil, ceea ce se va întîmpla cu siguranță dacă se va dovedi absolut necesar. Recunosc valoarea anchetei info-logice, cel puțin în anumite cazuri, dar sistemul are limitele și pericolele sale. Acuzația dumneavoastră nu va ține în fața unui tribunal, cu atît mai mult cu cît în acel moment explicațiile mele vor fi impecabile... ca în cazul unei reale vinovății. Iar calculatoarele dumneavoastră vor trebui să argumenteze ce căutam în biserica aceea pierdută, în compania unui agent american. Pe deasupra, motivul pentru care aș fi tras în jandarmii veniți să-mi verifice actele!

— Foarte bine, domnule Losander. Tribunalul va decide. Habar n-am ce făceați la Janac, ori pentru ce ați tras. Nu o voi ști probabil niciodată, dar supozițiile info-logice care apasă asupra dumneavoastră sînt grave. Am o delegație mecanografică ce-mi permite să vă rețin în așteptarea mandatului judecătorului de instrucție. Nu am intenția să

tergiversez, regret... A, iată că sună cei de la judiciar. Analiza situației începînd cu... Și mai e ceva, ordinatorul consideră că...

Urmără cînzeci și șapte de secunde de liniște, socotite de Paul Losander deosebit de lungi, dar respectate de el cu religiozitate. Apoi Comisarul ridică privirea.

— Mă rog, făcu el. Scuzele mele. Unul din cei doi seruri răniți și-a revenit și a putut depune mărturie. Și-a recunoscut agresorii, vendeeni autonomiști². Tot ei au aruncat în aer și biserica din Janac, fără să le știm motivele. Ciudat, însă asta e situația. Ancheta info-logică va fi reluată de la zero potrivit acestor probe. Sînteți liber.

Paul Losander surîse sarcastic și-i întinse mîna Comisarului.

— Pe cerul din Janac au apărut semne?

În orice caz, unul cu certitudine: cel al puterii PDR și a Mișcării Orenbourg. Cumva, aliații șuani (afacerea avusese loc pe teritoriul lor) interveniseră. Pentru a salva partidul dintr-un viespar nenorocit, nu puțini adepți acceptaseră să se sacrifice...

Măcar să fi dat pe mîinile autorităților trădătorii sau indezirabilii, ca să profite de ocazie!

² Locuitori ai Vendeei, loc al multor răscoale din istoria Franței, (n. tr.)

Tînăra se numea Agnès și purta tunica galbenă a Serviciului Social. Bărbatul în uniformă gri-argintie aparținea neîndoielnic Secțiunii Medicale (Grupul de Intervenție Medico-Social). Nu-și declinase identitatea. Vincent se strădui să rememoreze visul în care fusese răpit de Gimsoni și transportat într-un campus psihiatric. În minte nu-i venea nici un detaliu clar și știa că nu trebuie să se încreadă prea mult în reminiscențele viitorului.

— Am fost trimiși să vă conducem la Samba să-l întâlniți pe profesorul Siemens, declarase omul.

Frază rostită cu o voce seacă, mecanică; te puteai întreba dacă personajul nu era robot. În fapt, anumiți agenți ai acestei poliții foarte noi umblau cu trupurile căptușite de microprocesoare, care-i transformau uneori în veritabile mașinării de detecție și spionaj.

— Vă rog să-mi predați memoratorul, ceru Agnès cu un surîs dezarmant. Regulamentul.

Vincent ridică din umeri și îi întinse aparatul. Își luase deja precauții, cea mai mare parte a memoriilor conținute în AM erau bruiate sau goale. De acum înainte avea să se lipsească de aparat. În lumea lui Joseph Poney nu existau AM-uri.

Se așeză pe bancheta din spate a hidroverului semiautomat. Motorul demară instantaneu, fără șocuri. Lui Hitler îi luaseră șapte-opt ani să cucerească Europa. Cu

mijloacele modeme, Joseph Poney o va face în douăzeci de luni. Mai cu seamă dacă are de partea lui cauzalitatea!

Închise ochii să nu se lase furat de peisajul de toamnă, peisaj topind tonurile de verde, auriu și roșu într-o revărsare de lumină tandră. Socotea că i-ar fi luat secole de meditație ca să analizeze informațiile adunate, materiale brute îngrămădite de-a valma sub o mare de reziduuri. Trebuia să învețe să se dispenseze de AM, era capabil să o facă. Iată, grație antrenamentului Proiectului poseda un ceas mental deosebit de exact. Nu îl folosisese de mult; ocazia era potrivită să-l repună în funcțiune. Deci, ora la care se prezentaseră Gimsonii: 13:58. Rezistă dorinței de a verifica. Era suficient de destins, ieșirea îl amuza, nu-i era teamă.

Vehiculul se opri pentru control: 35 de secunde. Mireasma pădurii deveni extrem de intensă, cu o dominantă de rășină. Auzi câteva țipete de păsări, apoi vehiculul străbătu un nor de fum.

Vincent mirosi. Euforia i se spulberă puțin. Și dacă... Ah, ai să vezi. Într-un fel sau altul se va descurca, căci destinul său dura pînă la pata neagră din noiembrie 2025. (Iar pata neagră constituia un fenomen general, trăit de către toți călătorii temporali.)

Îl obseda o frază: **Nu încerca să ghicești. Încearcă să-ți aduci aminte.** Unde o auzise prima dată? Greu de precizat acum, în memoria ta există multe bucle. Creierul ar trebui să-ți înlocuiască cel puțin un Readman 20. Poate chiar un R 50, cum are Calden. (Unde a dispărut și ăsta?) Pe la începutul anului 2007 intrase în conflict cu regulile, destul de stricte, ale codului populației și sănătății. Fusesse internat în Centrul de Primire, din Soulac. Pe parcursul anumitor teste i se detectase aptitudinea față de voiajul temporal. Nu încerca să ghicești. Încearcă să-ți aduci aminte, povățuia fata în salopetă albă. Părăsise însă Centrul. În iunie fusesse arestat pe o plajă a Atlanticului, unde vindea băuturi. Trecuse drept alcoolic. O lună mai târziu, evadat de la CIDA (Centrul de Internare a Delicvenților Alcoolici) din Palenqua-Nouvelle, fugea să se

angajeze în Valea Eyre-ului. Știa de multă vreme că destinul i se împlenea cu cel al doctorului Orenbourg.

Deschise ochii, sosiseră la Institut. Gimsonii nu îl răpiseră.

Își privi ceasul. Cronometrul lui intern nu indica decât douăzeci și cinci de secunde diferență (nu mai mult de doi la sută). Bine ar fi dacă și creierul mi-ar funcționa așa!

Un mic dirijabil plutea deasupra grădinii zoologice. Pe flancul său, un slogan: **Pentru fericire, pentru Europa, pentru Renaștere: PDR!** Ei, dacă macacii și ornitorincii votează PDR, de ce nu și dumneata?

Cei doi Gimsoni îl însoțiră până la clădirea administrației, aducând cu o farfurie zburătoare cu nenumărate hublouri, postată pe un singur picior cilindric. Acesta măsura în diametru circa șase-șapte metri. În el se găsea oficiul portarului, ascensoarele și postul de control (minuscul, însă înțesat de copoi). Vincent se opri. Gimsonul din spate se împiedică și fu nevoit să se sprijine de un arbust, ăsta ori e o mașinărie dereglată, ori e beat ca un albanez!

Nu era nevoie de calculator ca să-ți dai seama că ICZ era, ca și Centrul Orenbourg de altfel, ticsit de polițiști. Lucru explicabil pentru Centrul OSV, dată fiind natura cercetărilor. Oficial însă, profesorul Semens nu se ocupa decât de etologie. Ei bine, își spuse Vincent, la Samba și în Valea Eyre-ului se desfășoară activități nedecarate. Oare PDR nu-și vîrîse și el codița?

Nu se pregătea aici, într-un fel sau altul, dar sub oblăduirea cîrmuirii, ascensiunea lui Joseph Poney?

Gînduri periculoase...

Mai cu seamă dacă Gimsonul era un cyborg capabil să recepționeze de la cîțiva metri procesele mentale umane! Deși Vincent prefera varianta beției, se strădui totuși să-și golească mintea.

Un bărbat în uniformă albă, cu manșete portocalii, a poliției științifice, îi întovărăși până la ascensor. Cabina dispăru brusc, iar Vincent se pomeni în mijlocul unui birou octogonal, tapetat cu frunze moarte, mai exact decorat ca o imitație de toamnă. Un tip într-o tunică imaculată ședea

lîngă un caliciu de comunicații; un altul ocupa un fotoliu adînc, în centrul încăperii. O femeie își făcea de lucru în fața unui cub holografic. Pe un ecran panoramic plasat între două ferestre rotunde, debita sloganuri lenitive cel mai celebru personaj al publicității europene: **șopîrla solemnă**.

Cîteva cuvinte aruncate și polițistul dispăru. Bărbosul în alb, probabil profesorul Semens, ieși în întîmpinarea lui Vincent.

— Încîntat să vă cunosc, domnule Blaise. Doctorul Orenbourg mi-a vorbit de dumneavoastră. Se pare că sînteți un obișnuit al viitorului și că știți mai mult decît oricine despre Joseph Poney...

Vincent strînse fără vigoare mîna ce-i fusese întinsă. Nu reușea să-și dezlipească privirea de pe chipul pătrat, greoi și rece al profesorului. Ochii mici, albaștri, pătrunzători și alunecoși în același timp, gura aceea aproape lipsită de buze dar cu o umbră de mustață roșcovană, nasul turtit, palid, cu o gîlmă de carne în vîrf, arcadele masive și spîne, urechile rotunde... O, da, le văzuse undeva în viitor! Trăsăturile, privirea, nasul, gura, era convins. Din instinct făcu un pas înapoi. Își stăpîni greața cronică ce-i urca din stomac. Nu greșesc, este doctorul Nemeș. Nemeș, Nimitz, cele două nume se suprapuneau în memoria sa, desemnau poate una și aceeași persoană. Nemeș putea fi o prescurtare de la Nemesis, însă la fel de bine anagrama lui Semens, cu o diferență de o literă doar.

Vincent strînse din dinți, ridică bărbia și înghiți în sec. O clipă, ochii îi trădară scîrba. Luptă și reuși să-și domine revolta. Părea a fi cea dinții întîlnire, în prezent, cu unul din acoliții lui Joseph Poney. Doctorul Nemesis, Nemeș exterminatorul, creatorul lagărelor poneiste....

Se încordă, își înfrînă pornirea de a se arunca asupra acestui om. Maxilarele-i erau încleștate, ochii ieșiți din orbite. Uitase scopul vizitei, privea fix. Profesorul nu se mișca. Brusc, ceva mîrîi surd într-un colț al încăperii. Un animal monstruos își făcu apariția și se întinse leneș, cît era de lung, un cîine din specia lui Tot, dar și mai mare încă. Roșcat, cu ochi enormi și fără de culoare, cu labelle

terminate cu gheare imense. Spre deosebire de Tot, dulăul profesorului Semens era cumplit de gras, pielea îi forma pe gât, pe umeri, pe spate și chiar pe burtă pliuri adipoase, late cît două mîini împreunate. Fălcile întunecate, ridicate, dezveleau dinți ascuțiți, înghesuiți și probabil supranumerari... Ca și Tot, un animal manipulat. Iată ce se fabrica la Samba, în paralel cu cercetările zoologice: manipulări. Mai tîrziu, profesorul Semens, mai precis doctorul Nemeș, va crea faimoasele Centre de Inginerie Genetică Experimentală (CIGEX-urile), utilizînd materialul uman pus la dispoziție de lagărele de prizonieri.

— Pace, Oiță! rosti profesorul cu voce neutră.

Oiță, ha, ha, ha! Dulăul își încetini înaintarea și-și înghiți mîrîiturile, dar nu se opri de tot. Vincent crezu că avea să fie atacat și că stăpînul nu se va opune ferm. Mai făcu un pas înapoi, abia auzind hohotul profesorului. Poate că Oiță nu era însă periculos, grăsimea trebuia să-i înăbușe agresivitatea. Pe Vincent îl fascinau mai cu seamă ochii fiarei; nu erau ochi de cîine. Foarte mari, rotunzi, semănau cu niște bile de sticlă de mărimea unui ceas bărbătesc. Nu reflectau nimic, nici furie, nici inteligență, vid. Erau mai mult decît înspăimîntători, te înnebuneau.

Vincent urmări cum cîinele se pregătește să sară. Nu intervenea nimeni. Poate și aceasta se încadra în experimentele Centrului. Din reflex duse mîna la buzunar. Nu era înarmat, atunci de ce acest gest? Ah, pentru un motiv deosebit de simplu: în viitor va fi înarmat... **Nu încerca să ghicești. Încearcă să-ți aduci aminte.** Ce-a urmat? Nimic, nu s-a întîmplat nimic. Cîinele a făcut un salt nevolnic, zece centimetri în înălțime și mai puțin de o jumătate de metru în lungime. Cu aceasta, încercarea s-a sfîrșit. Profesorul Semens izbucnește în rîs. Vexat, animalul se retrage în colțul lui, cu coada între picioare.

Vincent salută sec și se îndreaptă spre ascensor.

Afară îi regăsi pe cei doi Gimsoni; fără altă explicație urcă în hidrover.

Se întinse pe bancheta din spate. Mîinile îi tremurau, ca și cînd nenumăratele șocuri nervoase încercate de-a lungul

călătoriilor s-ar fi acumulat în el, fără a se exterioriza, iar acum, după întrevederea cu doctorul Nemeș, totul răbufnea brusc.

Frica, mînia, disperarea, ura... O luciditate extremă însoțea aceste emoții și sentimente violente. Un amestec toxic, exploziv.

Vincent înțelegea în sfîrșit cine era Joseph Poney. Și simultan înțelegea multe altele. Totul se schimbă, gîndi el, începînd cu începutul!

Regulatorul termostatic al vehiculului scoase un ușor declic. Interiorul se încălzi. Vincent realizează că îi clănțăneau dinții și că o sudoare rece îl acoperise.

Neîndoielnic i-ar fi prins bine un medicament, dar nu avea curajul să-și roage însoțitorii. Pe deasupra, nutrea impresia că mintea îi lucra în plină viteză. Se temea ca nu cumva un drog oarecare, fie și dintre cele mai inofensive, să-i gripeze prețiosul mecanism.

...Așadar, Joseph Poney a pus mîna pe putere în jurul lui 2017. Către 2019 a început să extindă teritoriul Uniunii. Imperiul a fost creat în anii 2021-2022, iar în 2025 a fost supus unor atacuri noi, dinăuntru și din afară. Totul intra în ceață începînd cu octombrie-noiembrie 2025. Ceață și obscuritate, pată neagră. De parcă destinul tuturor călătorilor se sfîrșea acolo... De vină să fie războiul? Războiul total, cu arme A, B, C de partea Ligii Est-Vest și cu Poney-Dragonul de partea Imperiului. Iată cum stau lucrurile. Ne rămîn cincisprezece ani pentru a salva lumea, nici măcar atît, zece, cinci, un singur an, o lună... Nimic! Nici un minut nu e de pierdut!

...Cine este Joseph Poney? Un muncitor belgian cu numele de Joseph Poney, exasperat de insistențele serviciilor secrete și ale ziariștilor, se sinucisese în urmă cu cîteva luni. Doctorul Pony din Manchester intenta un proces Institutului Orenbourg. Erau și alții, dar nici unul din Joseph Poney-i existenți nu corespunde cu al nostru. Nici unul nu pare a poseda vocația. Joseph Poney este un nume de împrumut, ca Stalin și poate că noi, călătorii, sîntem cei care l-am creat!

Hidroverul străbătea pădurea. Vincent nu recunoștea drumul. Privirea i se tulburase, se sprijini de banchetă. Cald. Jeturi de cenușă fierbinte îi izbeau creierul. M-au... drogat? Nemernicii! Oricum voi scăpa. Lipsa continuității între prezent și viitor. David Race, Paul Losander, Natașa, Duax, Knabo... Poney-Dragon! Poney-Dragon! Istoria mă așteaptă de partea cealaltă a zidului negru. Pată Albastră, pată neagră. Poney-Dragon! Poney-Dragon! Cavalerul? Cine-i Cavalerul? Tender pretinde că armăsarul călărețului ar putea fi un ponei. Un ponei-dragon? Ha, ha! De ce nu? De ce să presupui că acest cal e un animal gigantic, un armăsar de luptă din legendă? În realitate, mărimea Cavalerului devine importantă raportată la cea a animalului. Uneori parcă se zărește o coamă cu fir lung...

Poftim? Refuz. Pentru ce să răspund întrebărilor dumneavoastră? Cine sînteți? Ce doriți?, Ella? Ce legătură are Ella? A, e în mîinile voastre. Înțeleg, să vorbesc e în interesul ei... Dar eu... De ce un călăreț? Dumnezeu singur o știe, cazul lui Joseph Poney e departe de a fi unic. În anul 2025 trăiesc o mulțime de persoane importante pe care nu-i identifici în 2010. Spre exemplu Mose Sedan, Dimene Bolosoi, Phil Hageden...

Datorită călătoriilor temporale și a studiilor privind destinul, oamenii hotărîți să joace un rol în viitor și-au schimbat numele la un moment dat, să li se piardă urma.

CINE ESTE JOSEPH PONEY?

Nu știu, nu știu!

Ce trebuie să fac? Să mă ridic, să plec, să merg? Sînt... obosit... Bine, am să încerc.

Unde mă aflu? Cum adică ce importanță are? Vreau să știu unde mă aflu. Ce este aici? Da, baza voastră, dar ce anume? Pricep, m-ați adormit cînd ați acționat încălzirea. Mi-era frig, mi s-a părut o idee bună, apoi mi-am pierdut cunoștința. M-ați condus... undeva. Nu am dreptul să știu unde? Plutim? De ce pe mare? De ce în altă parte? Foarte bine, voi puneți întrebările.

Ce trebuie să fac? Să mă scol, să plec, să merg? Încotro? Vreți să mă obligați să parcurg un soi de itinerar în viitorul

meu. Dar ați depășit momentul basculării! Faceți să explodeze zidul viitorului și amintirile, toate timpurile se amestecă între ele. Interogându-mă, mă forțați să trăiesc frânturi ale destinului. Pot însă să rezist!

Nu? Sugestie subliminală și efectul unor anihilatoare de voință. Dar sînt conștient! În consecință ați răpit-o pe Ella și... O văd! Imposibil! Această scenă... Bine, reprezentarea simbolică a unei situații abstracte. Estrada, stîlpul, călăul și biciul nu există, evident. Doar stimularea electrică a creierului și a nervilor Ellei. Imagini compuse ca să mă impresioneze. Mă ridic, plec, merg. Voi răspunde tuturor întrebărilor pentru că așa trebuie.

(Voi încerca totuși să rezist, fără ca ei să-și dea seama...)

Cine sînt? Ce doresc?

Pe unul din bărbați, slab, negricios, cu o mustață subțire și neagră îl cunoștea: maiorul Knabo.

Knabo? Mă aflu în mîinile oamenilor lui! Prieteni, ori dușmani? Iar Knabo însuși urmează să sosească. De acum înainte vor începe lucrurile serioase!

— Natașa, dragostea mea, tu ești?

— Eu, eu, eu! rîse Natașa.

Un ritual îndeplinit pentru a îndepărta angoasa Natașei.

Fuseseră despărțiți o vreme, ancheta afacerii din Janac îl reținuse pe Paul în Franța. Natașa făcea astfel naveta între Pescheria, Rechenau, Toracco și Viana. Doctorul Orenbourg le cunoștea intimitatea raporturilor, tolerate cu o bunăvoință echivocă. Natașa nu credea în comunicarea cu morții, în ochii uriași și nici în focul divin din Ceremkovo și totuși trăia cea mai neliniștitoare dintre aventuri, cea a propriei dedublări. Paul îi împărtășea scepticismul deși, însărcinat de Administrația Proiectului cu asigurarea unui soi de poliții temporale, era fără încetare martorul unor evenimente incredibile.

Dar Natașa avea sîni mici și ascuțiți, picioare frumoase cu mușchi lungi și fini, ceea ce îl ajuta să uite întrebările lipsite de răspuns.

Natașa se simțea tot mai străină în lumea stupidă și crudă unde hazardul, la fel de injust și crud, o obliga să trăiască. Străină în prezent și viitor, poate de aceea suferea neîncetatele dedublări.

— Ce vești din viitor, Paul?

— Batem pasul pe loc. Se pare că Poney-Dragonul va fi utilizat la sfîrșitul lui octombrie '25. Va fi război, nu știm prea bine ce fel de război, dar probabil că vor exista

supraviețuitori. Mereu problema petei negre... Sînt nevoit să întreprind o călătorie de intervenție în anumite puncte.

— Tu?

— Da. Primul meu voiaj în unsprezece luni; cred că va fi dur. Și apoi, am de dus la capăt o serie de anchete.

— Mă vizează și pe mine?

— N-nu.

— Eziți.

— Mă rog, printre altele m-au însărcinat să mă ocup și de dublurile tale. În realitate...

— Paul, niciodată n-am priceput cu exactitate ce rol joci. Dar puțin îmi pasă!

Bărbatul-își înăbuși un hohot de rîs.

— Sînt un biet executant.

— Nu cred nici un cuvînt!

— Aha, ești convinsă că tu ești tu, și nu una din dubluri?

— Da, da, da!

Se așeză lîngă el, își sprijini ușor capul pe umărul lui.

— Sînt singura Natașa reală!

Tandă, i se abandona tot mai mult. Era Natașa-cea-dulce. El îi respiră parfumul, gura mirosind a **Mer profunde** (pasta de dinți aleasă de Șopîrla solemnă pentru cele dintîi încercări de publicitate olfactivă). Ea își ridică fusta lungă de catifea **Establishment**, puse picior peste picior și-și dezveli genunchii înveliți în alb, albul aflat la modă. (Isuse, ce mai este și această pată albă?)

De cealaltă parte a jaluzelelor, ploaia bătea în ferestre. Prima ploaie torențială a toamnei spaniole. Ploaie, soare, simbolul unui viitor fără egal, votați Partidul Renașterii! Natașa nu purta sutien, doar o minusculă apărătoare în formă de floare, precum Sonia Horn în aventurile **Cămilarului ingenios** (episoadele 1021-1055). Natașa snoabă și sofisticată, Natașa adorabilă, care nu credea nici în Piri Reis și nici în Xtrani. Și totuși ea descoperise universul-umbră. Nu credea că Joseph Poney este unul din cei nouă Stăpîni ai Lumii, ivit din străfundurile scobite ale Terrei să îndrume omenirea spre Renașterea eternă. Și

totuși ea văzuse chipul Cavalerului, iar în Castelul Cerului posedea un apartament secret.

Paul puse mîna stîngă pe șoldul ei și foșni între degete materialul mătăsos al tunicii **Floride égérie**. Ciclopul mercurian avea dreptate, cît era de moale, moale, moale. Dedesubt, pielea Natașei era la fel de moale, moale, moale.

Înclină ușor capul, suspină și se ghemui. Un rictus urît îi întinse pielea bronzată pe oasele feței. Aveai oare dreptul să faci dragoste și să fii fericit cînd călătoreai în viitor, sau cel puțin, cînd măcar îl cunoșteai? Imperiul lui Joseph Poney avea să fie însă, în final, distrus, cu ori fără război, iar el va juca un rol în nimicirea lui...

Prin stofa subțire Natașa își înfipse unghiile în umărul bărbatului. Ochii ei verzi, strălucitori, răspundeau întrebării mute: avem dreptul, da, da, da!

— Ce mă miră e că tu...

Nu apucă să isprăvească. Paul o mîngîie ușor pe coapse. Se așeză oblic față de ea pe o canapea **Colier de fleurs**, acoperită cu pături multicolore Roi Ardent. Inegalabilul confort al hotelurilor **Magnifique**... Căută pielea goală deasupra centurii **Mouche collection**. Se mai întrebă o dată care Natașa se găsea alături, întrebare absurdă, în prezent nu exista decît o singură Natașa. Numai dacă universul-umbră nu începea să se suprapună peste cel real!

— Și tu...

— Eu ce?

— A, nimic.

Natașa rîse, se ridică, se îndreptă în pas săltat pînă la ușa pe care o blocă cu o întoarcere de cheie, obscuriză ferestrele și din aceeași apăsare aprinse luminile. Apoi se răsuci spre Paul respirînd puternic. Bărbatul regreta ploaia și soarele, dar nu rosti nici un cuvînt. Natașa își scoase tunică, făcu să-i alunece fusta, se debarasă de bustieră, de ciorapii albi... Paul o fixa cu încordare, împărțit între dorință și neliniște. Cealaltă Natașa, ce luase parte la expediția din Janac, nu putea să-i ierte moartea celor doi seruri, Natașa sălbatica. Pentru Natașa cea dulce și bine îmbrăcată prea puțin conta. Se apropia de el balansînd ușor din șolduri,

jucându-se de-a provocarea și luptînd vizibil cu o tristețe adîncă. Era proaspătă, frumoasă, și totuși în ea se observa ceva bătrînesc, ceva disperat.

O dorea și îi era rușine de ce avea să facă. Se apropie de o lampă cu suport în trepied, apăsă un buton, modificînd culoarea luminii către un bronz roșcat, iar cu un gest discret, simultan, porni camerele de luat vederi.

Reveni, o dorea, îndepărtă puțin picioarele ca ea să o vadă. Femeia se plasă în fața lui. Paul încă era îmbrăcat: un pantalon galben de iută și o cămașă rusească, cvadricromă, cu firul împletit. Ea trase de guler să-i dezvelească umărul stîng și-și apăsă obrazul de pieptul său.

— Păcat, șopti ea. N-am fi alcătuit un cuplu rău, noi amîndoi. La urma urmei eu nu sînt rusoaică, iar tu nu ești francez.

— Sînt cetățean european! ironiză Paul.

Îi adulmecă parfumul părului: **flamme de cristal**.

— Păcat.

— Destinul, cavalerul meu!

Îi deschise pantalonul și îi mîngîie sexul. Dulce, dulce, dulce Natașa. Natașa cea dulce... Se abandonează ei, cu o pasivitate calculată, preludiul unei activități violente și intense.

Plină de grijă, ea îl întrebă:

— La ce te gîndești acum?

Paul își spuse că nu avea cum să se oprească a se gîndi la întîmplările din viața lui de polițist. Răspunse însă altfel:

— La tine. La Natașa care ești...

— Sînt singura Natașa!

O cuprinse cu brațele în vreme ce sub ei, într-un sincronism perfect, **Collier de fleurs** se transforma în **Jonque mélodie**, pat de două persoane sau chiar de trei. Îi smulse fără milă slipul **Vent rouge de Mioussia** și cu mîna care o strînsese pe cea a dictatorului îi despărți pulpele, forțate de același Joseph Poney într-o altă zi. O pătrunse brutal gîndindu-se la Natașa cea teribilă, fata în rochie neagră pe cale să-și creeze o insulă proprie în

universul-umbră, insulă ce trebuia să o disloce el (dar știa prea bine că nici măcar să încerce nu avea s-o facă).

Natașa cea dulce îl privea cu ochii larg deschiși și își mușca pumnul. Să fie într-adevăr atît de dulce?

Gongul televeului își făcu auzit apelul batjocoritor, cîntînd pe cele două tonuri ale sale **piano polarité**. Natașa vru să-l împiedice să răspundă, însă el se ridicase deja, grăbindu-se spre aparat. Cînd se reîntoarse, avea chipul grav și dorința îi dispăruse.

— Vești proaste de la vechea noastră cunoștință, Vincent Blaise!

Natașa se răsuci pe burtă. Nu era acea Natașa interesată de Vincent Blaise.

— Deșteptul ăsta s-a lăsat răpit de un oarecare SR guvernamental. Trebuie să plec la noapte să mă ocup de el. Ghici unde au baza tipii...

— Puțin îmi pasă! exclamă Natașa cu gura plină, mușcînd cu sălbăticie dintr-o pătură.

— Greșești. Sînt instalați în Hotelul Magnifique din Bélisaire.

Natașa se ridică brusc, își frecă cu palmele vîrfurile sînilor și se decise:

— Vin cu tine. Natașa cea puternică.

Se deșteaptă întins pe o canapea **Collier de fleurs**. Păturile **Roi ardent** i se mulau pe corp.

— Cum vă simțiți? îl chestionă Knabo.

Vincent inspiră și expiră de cîteva ori la rînd, cu rapiditate. Senzație de sufocare... de vină să fi fost doar oboseala? Se simțea însă mai bine. Se ridică ajutîndu-se de mîinile puțin tremurătoare; se răsuci pe o parte, balansă picioarele și le puse pe mocheta **Mongolfière soierie**. Luxul bizar al hotelurilor **Magnifique**; își amintea să fi vizitat mai multe. Gesturile îi erau lente, calculate, fiecare mișcare cerea efort.

Se sculă. Maiorul Knabo îl bătu pe umăr.

— În regulă, bătrîne?

Vincent înclină din cap. Explicația situației îi scăpa cu desăvîrșire, dar nu ținea să o arate. Să fugă nu-i mai părea necesar. Ar fi dorit să știe de ce, însă mintea îi era și mai amortită decît trupul. Ai răbdare, se sfătui. Am fost condiționat cu un hipnord să rezist acestui gen de interogatoriu. Dacă mi-ar fi pus frumos cîteva întrebări, le-aș fi răspuns cu plăcere.

Knabo izbucni în rîs.

— OK, într-adevăr e ce-am crezut. Am sosit prea tîrziu și colaboratorii mei au comis o mare eroare. În numele viitoarei noastre prietenii, vă rog să-mi acceptați scuzele. Ah, și un detaliu, nu sînt încă decît locotenentul Knabo.

Vincent nu răspunse. Se întrebă dacă avea să fie realmente, într-o zi, prietenul lui Otelo Knabo. În viitor nu cunoștea prieteni. Ofițerul păru să se mulțumească cu tăcerea sa.

— Am intervenit imediat, preciză el. I-am oprit la timp, exact la timp...

— Nu înțeleg.

— Condiționarea, vă împingea la o simulare de fugă tot mai accentuată. În punctul unde vă găseați, riscați amnezia, nebunia, sau moartea. Simplu!

Agnès, tînăra Gimson, își făcu apariția în încăpere.

— În zece minute vor fi aici.

— Patru bărbați?

— Trei bărbați și o femeie, cred. Fără îndoială, nu reprezintă decît avangarda.

Un ins blond, masiv, cu părul tuns scurt, cu degetele butucănoase și cu pulpe ca niște trunchiuri de copac, scoase de la centura șortului un Clark mixt.

— Îi halim dintr-o îmbucătură, domnule locotenent.

— Kurt, campania electorală începe oficial în cincisprezece zile. Nu-i tocmai momentul de a ne face remarcați, mai cu seamă dacă după aceea vom fi nevoiți să dăm socoteală administrației lui Mickey Trogen...

— Atunci cum procedăm? întrebă Agnès.

— Dispărem, firește. Direcția, baza Grégoire 4. În trei minute părăsim camera, alte trei ca să ieșim din hotel. Marja-i mică.

— Perfect. Directorul a fost prevenit.

Locotenentul Knabo își frecă îndelung mustața cu indexul drept, zdrobind mocheta sub cizmele de piele.

— Directorul... îl deturnasem, era de-al nostru. Dar dacă ceilalți au reușit un Mœbius?

— Un Mœbius? se auzi Vincent întrebînd.

— O dublă deturnare. Sînt lucruri care se întîmplă.

— Cine sînt ceilalți?

— Patronii tăi, Administrația Proiectului Orenbourg.

— Paul Losander?

— Poate.

Locotenentul și însoțitorii săi se pregătiseră de plecare. Knabo și Agnès înșfăcăra fiecare câte un japacas, Kurt își păstră mâinile libere. Ultimul din grup, un mulatru cu chipul mereu surîzător, purta într-o mînă o valijoară metalică, agitînd în cealaltă un obiect nedefinit, asemănător cu o sticlă.

— Vii camarade? îi aruncă Knabo.

Vincent ridică din umeri.

— De ce nu?

Nu avea nici o simpatie față de serviciile secrete ale guvernului euro. Însă pe de altă parte, nu murea de drag nici pentru Administrația Proiectului. Administrația era complicea lui Joseph Poney, creatura lui. Împotriva lor trebuia să lupte cu toată puterea și de aceea era necesar să se alăture deîndată maiorului – ori locotenentului – Knabo.

Se simțea totuși prizonierul destinului. Îi era teamă să nu ia o decizie în contradicție cu viitorul, ori mai corect spus, cu ceea ce știa el a fi viitorul. Îl îngrozea lupta împotriva timpului.

Căci timpul constituia ceva primejdios și foarte fragil.

— Bine, vă urmez.

Regreta propria-i pasivitate. Era aproape convins că îl urmase pe Knabo și pe oamenii săi la baza lor în pădure, iar acolo... acolo se petrecuse un lucru extraordinar. Ceva suficient de ieșit din comun, da, și de aceea își aducea aminte.

Destinul său îl constrîngea să îi urmeze...

Pe culoar, grupul se scindă. Kurt și mulatru numit Villon urcară treptele spre elicopterul care-i aștepta pe acoperiș. Locotenentul, Agnès și Vincent coborîră. Micuța Ur Jonk a lui Knabo se găsea parcată sub pini, între o cabină telefonică și cușca unui cîine de pază.

Vincent fu invitat să urce în spate și să se întindă. Agnès îi deschise o cutie cu suc de fructe semi-lichid și o alta cu bere Biovit. Vincent se instalează cît mai comod și se servi.

Se uită la ceas: 7:25. Soarele răsărea deasupra bazinului. Automobilul alerga pe un drum lăturalnic. Vincent socoti că

petrecuse vreo cincisprezece ore în mijlocul Gimsonilor și al SR-ului, cu condiția ca... Verifică. Într-adevăr, așa era. Fusesse răpit cu o zi în urmă, la poarta ICZ din Samba.

Ur Jonk-ul părăsi șoseaua, alunecînd în lungul unui debarcader. Locotenentul Knabo și Agnès se dădură jos. Vincent îi imită. Un bărbat tînăr, în combinezonul roșu al unui mecanic de Stat, urcă la volan și porni în marșarier pînă la drum. Knabo îi făcea semn lui Vincent. Un iaht cu pînze era ancorat la zece pași. Pe catarg clipea semnalul luminos „plecare imediată”, iar prin geamul cabinei se zărea pilotul. Ur Jonk-ul demară în direcția nord, iar locotenentul se îndreptă spre ambarcațiune. Agnès îl luă de braț pe Vincent. Pilot era tot o femeie, probabil un agent al Securității urbane. Motorul electric torcea, mai multe vapoare manevrau în bazin. Vincent contemplă peisajul, încercînd să-și precizeze impresiile de déjà vécu care-i asaltau și îngrădeau autonomia.

Gîndi că termenul „mœbius”, întrebuițat de locotenent pentru a desemna dubla deturnare a directorului hotelului, putea fi foarte bine aplicat fenomenului de buclare a amintirilor unui călător. Proiectat în viitor, era firesc să-și amintească o serie de elemente dintr-un trecut intermediar. În general, ele se uitau la revenirea în prezent. Dacă însă în secvența de viitor dată, avea ocazia să se gîndească intens la anumite întîmplări ale trecutului intermediar, la întoarcere le păstra în memorie, le păstra ascunse pentru a le regăsi în clipa cînd momentul „intermediar”, transformat în „viitor apropiat”, intra în imediat. Rememora o amintire. La fel, nu de vis îți aduci aminte, ci de amintirea lui, conștientizată în clipa deșteptării.

Mœbius, șopti Vincent. Sentimentul încătușării în destin persista. Nu îndrăznea să se revolte, din contra, căuta să și-l amintească încă și mai bine, să întărească astfel pereții închisorii temporale unde se afla închis. Poate că într-o zi avea să ghicească modalitatea de evadare, cînd va fi mai odihnit și mai lucid...

Realiza acum că starea i se datora în special hipnordului și încercării la care îl supuseseră oamenii locotenentului Knabo. Simularea îi vărsase în creier un șuvoi de imagini ale viitorului, declanșase ridicarea la suprafață a unei multitudini de impresii îngropate. Nutrea simțămîntul zdrobitor că soarta îi era scrisă în cele mai mărunte detalii, că nu se mai bucura de nici cea mai mică libertate. La ce bun să te zbați în astfel de condiții? Se lăsa purtat de împrejurări și de voința altora...

Știa totuși că acest sentiment nu corespundea realității. Nu te puteai proiecta în viitorul imediat, nestabilizat, nestructurat. Viitorul nu începea să existe decît la zece-doisprezece ani, se contura cu claritate după cincisprezece (în 2025) și imediat după aceea devenea insesizabil. Oricum, o marjă de incertitudine exista, așadar o porțiță deschisă spre viitorul apropiat. Pentru călători, ea era mult redusă. (Și poate c-ar dispărea complet dacă lumea întreagă ar călători... opină Vincent. Dar cum să afli?)

Raționamentul nu-l ajută. Îi era teamă ca întreg cerul să nu-i cadă în creștet dacă nu ducea la capăt, în momentul necesar, gestul programat de destin. Idee absurdă și totuși obsedantă, imposibil să se debaraseze de ea. Se întrebă dacă nu cumva interogatoriul hipno-simulare trăit recent nu-i marca sfîrșitul carierei. Dacă așa stăteau lucrurile, încerca anticipativ o senzație de ușurare. Cum va vrea Dumnezeu. Un imens fatalism îl apăsa.

În ambarcațiune ațipi. Cînd se trezi, acostaseră deja. Se instalează în spatele unui hover Harlansteiner și somnul îl luă iarăși în stăpînire, aproape imediat. Plonjă într-un coșmar penibil, oarecum familiar, nu se mai prăbușea în spațiu, ci în timp. Amețeala îl însoțea, îi era teamă să cadă, cădea... era cuprins de spaimă. Cădere, amețeală, cădere. Se înfunda într-un vid temporal înfricoșător, legătura cu prezentul se întindea, se subția fără a se rupe complet. Coșmarul **anilor pierduți**... și nu numai un coșmar!

Timpul se desfășura înaintea lui. O falie în destin și...
asta se va întîmpla curînd.

Pentru a doua oară se trezi în pădure, teribil de neliniștit, cu fața, capul, gâtul, palmele scăldate de sudoare. Hoverul se strecura printre arbori, pe un drumeag copleșit de ferigi gălbui. Locotenentul Knabo întrebă, ridicînd privirile să-și observe pasagerul în retrovizor:

— Ei, camarade, ce părere ai despre situație?

Vincent îi răspunse cu o altă întrebare:

— Ce doriți de la mine, la urma urmelor?

Dialogul se opri aici. Vincent întoarse ochii spre pădure. Înaltă, deasă și foarte diversă, dominau pinii, însă se găseau și brazi Douglas, stejari, mesteceni, plop, copaci exotici. Etajul de arbuști părea neatins. Fără îndoială, se deplasau în interiorul Parcului Național, probabil lîngă Valea Eyre-ului. Soarele se vedea printre arbori și altelei deasupra lor. Drumul se lărgi într-un luminiș. O vacă păștea liniștită în fața unei ferme, pe o pășune închisă cu un gard vetust de lemn. Vehiculul încetini, iar bariera de lemn se ridică automat. Trunchiurile ei cenușii, noduroase, aruncau luciri metalice în lumina dimineții. Hoverul trecu prin fata fermei. Un bărbat în combinezon albastru, cu o pușcă de vînătoare pe umăr, salută cu un gest scurt. Mai departe se ridica o clădire mare, cu fațada din sticlă, un cub Ranavalo. Pereții de culori schimbătoare, dar întotdeauna întunecate, păreau transparente. În interior se deslușeau parcă siluete lichide, evoluînd într-un decor vag. Efect înșelător: fațada era în fapt alcătuită din oglinzi solare.

Locotenentul Knabo opri hoverul sub un hangar din paie, apucă o prelată de camuflaj agățată de un stîlp și o aruncă peste vehicul. Hoverul dispăru sub o grămadă de fîn.

— Poftiți, făcu ofițerul.

Agnès și Vincent îl urmară în tăcere înăuntru. Făcură încet înconjurul cubului. Vincent nu observă ușa culisînd și nu auzi nici cel mai mic zgomot. Knabo intră, el îi păși pe urme, iar ceva alunecă îndărătul său, închizîndu-se. Se pomeniră într-o sală mare, cu mobilier scund, inform, asemănător cu o turmă de animale adormite, scăldată de o lumină variabilă în intensitate și culoare. Ferestrele, ori ceea ce ținea loc de ferestre, formau pete strălucitoare, în

mișcare, ca norii albi pe un cer crepuscular, săpînd în pereții de sticlă tuneluri profunde unde dispărea lumina zilei.

Scaunele aduceau cu oi ațipite în jurul stîncii închipuite de masa televe. Vincent se trezi cu un pahar în mînă, așezat între Agnès, acoperită de un sutien și o plasă pubiană, ocupată să-și maseze fața și gîtul cu un vibrator minuscul și Knabo, manevrînd distrat clapele și butoanele caliciului de comunicații de alături. Socoti că sosise momentul să-l întrebe din nou pe locotenent:

— Ce doriți, deci, de la mine?

Răspunsul nu-l interesa decît pe jumătate. Era mai mult sau mai puțin convins că numai timpul putea oferi răspunsuri.

— Aș fi vrut să port cu dumneata o discuție detaliată, declară Knabo fără să ridice capul. Dar nu sînt sigur că-i posibil. Regret cele întîmplate, gestiunea info-logică a serviciilor speciale produce adesea genul ăsta de imbecilitate. De fapt, camarade, puțin îmi pasă de informațiile pe care hipnordul a reușit să ți le extragă, le am deja. Toate, sau aproape toate. Interpretarea lor e cea care pune probleme, deși nu sînt convins de absoluta ei necesitate pentru acțiunea noastră.

În orice caz, indiferent de considerații, prima noastră întîlnire trebuia în mod fatal să aibă loc. N-am fi putut începe cu a doua. Cunosce la fel de bine viitorul unde te proiectezi dumneata ca și Administrația Proiectului. E meseria mea să-l știu și să mă întreb dacă este viitorul nostru. Am decis să acționez bazîndu-mă pe această ipoteză, iar în acest viitor, o știi, sîntem aliați, îndeplinești o misiune pentru mine și în același timp lucrezi pentru generalul Duax, lucru deloc incompatibil. Am certitudinea că loialitatea o acorzi întîi și întîi cauzei susținute de mine. Inutil să insist. Îl urăști ca și mine pe Joseph Poney, îi cunoști identitatea, ai hotărît să lupți împotriva lui pînă la capăt. Pe de altă parte, te îndoiești de jocul dublu și, de combinațiile lui Duax, omul Ligii. Exact ca mine. În măsura în care scopurile noastre coincid, sîntem însă gata să

colaborăm cu el și cu ai săi în vederea unor acțiuni precise...

— Ce misiune voi avea? Întrebă Vincent.

Locotenentul Knabo izbucni în râs.

— Viitorul va hotărî. Astăzi ne mulțumim să luăm notă.

— Înțeleg.

Vincent se ridică, spunînd că-i este foame.

— Dacă așteptați o clipă, am să pregătesc niște krill cu zmeură și bulbi de tuberoze cultivați în fermă, zise Agnès.

— Foarte bine, încuviință el. Mă duc la baie.

Nu dorea să vorbească despre anii pierduți, nici măcar să se gîndească la ei. Regreta amar că pronunțase cele două cuvinte.

Stomacul îl durea, iar vezica îl ardea în continuare. Nu reuși să elimine nici o picătură de urină și nici un gram de materie solidă. Fu nevoit să se mulțumească să verse puțină bilă. Oare ce mi-au făcut ticăloșii ăștia? Gimsonii, cu Agnès în frunte, se făceau direct răspunzători pentru tratamentul prost la care fusese supus, dar nu le purta pică. Se așteptase să lucreze pentru SR-ul euro; devenise unul de-al lor și credea că știe unde avea să-l conducă aceasta. Nu se supărase, împotriva destinului nu te revolți...

Totuși îi veni ideea că povestea „misiunii” nu constituia decît o capcană abilă întinsă de maior... de locotenentul Knabo. Knabo pregătea probabil un soi de Möebius, o șmecherie ca el să-i istorisească tot ce dorea să afle!

Oricum însă, era gata să se alăture lui Duax și lui Knabo ca să lupte împotriva poneștilor. Atunci... capcana nu era capcană!

Ceea ce nu împiedica stomacul să-l doară încă...

Cînd reveni în încăpere, Agnès pregătea dejunul pe o măsuță joasă. Îi întinse o ceașcă aburindă de cafea. Vincent respiră mireasma minunată, cafeaua bună devenise foarte rară. Duse ceașca la buze. Se auzi un zgomot sec. Ceașca i se sparse în mînă, iar cafeaua îi arse degetele, pătîndu-i pantalonul și îmbibînd mocheta. Bucățile de faianță îi căzură la picioare.

Locotenentul Knabo sări cu N'Manul D în mână, se răsuci pe loc, apoi coborî arma.

— Sincer să fiu, pentru o clipă am crezut că s-a tras în noi.

Agnès îi turnă altă ceașcă de cafea și i-o întinse. Vincent se indispușe. O idee bizară îl rodea. Să zicem că Knabo încearcă să mă drogheze pentru a mă interoga prin metode clasice, acum că m-a convins că sîntem aliați. Să presupunem că asta modifică viitorul, inversează cauzalitatea, sau Dumnezeu mai știe ce. Atunci, s-ar genera un fel de undă care... Nu, nu merge.

Ținea ceașca, dar nu sorbea din ea. Locotenentul Knabo își bea cafeaua cu înghițituri mici și îl privea surîzător. Vincent ezită... Un zgomot de galopadă îi determină pe toți să se întoarcă. Prin fața casei trecea un cal, aproape atingînd terasa, se îndepărtă puțin în direcția fermei, apoi reveni. De astă dată se opri înaintea peretelui de sticlă, înaintea celor trei oameni pe care părea să îi observe. În dreptul lui se deschise o fereastră cu forma vagă a unei flori cu patru petale rotunjite. Ea se imobiliză, iar Vincent pricepu că cineva, fie locotenentul, fie Agnès, acționase o comandă să blocheze mecanismul. Calul împietrise și el, privind fix oamenii, un cal frumos, un murg rotat, foarte musculos, în schimb, avea un cap osos și lung, cu nări mari ce-i confereau un aer oarecum grotesc. Dar poate că toți caii posedau această configurație. Vincent își amintea scena și teama îl cuprinse. Ce vrea de la noi animalul ăsta? Calul se apropie în continuare de fereastră și puse botul pe sticlă.

Vincent lăsase ceașca în mod discret, diversiunea putea să-l salveze. Calul încercă să se ridice pe zidul de sticlă, se menținu o clipă pe picioarele din spate. Vincent se retrase cu bruschete, izbi colțul mesei și vărsă ceașca. Cafeaua se răspîndi pe jos pentru a doua oară. Animalul scoase un nechezat ciudat și porni în galop, iar Vincent își șterse sudoarea de pe frunte. Îi fusese realmente frică.

— Foarte bizar, rosti locotenentul Knabo cu o voce gînditoare.

Agnès era palidă. Mîna în care ținea cafeaua îi tremura, iar cîteva picături i se prelinseseră între sînii bronzăți. Abia atunci Vincent remarcă, ofițerul avea scos iarăși N'Manul. Se pregătea să tragă?

— Ce-i cu animalul acesta de circ? aruncă locotenentul.

— O fi existînd prin împrejurimi un manej, ori ceva asemănător, sugeră Agnès.

Vincent spera că vor uita să-i toarne o a treia ceașcă. Mai mult, voia să pună o întrebare importantă. Socoti că nu era potrivit să aștepte, fiind aproape convins că evenimentele urmau să se precipite. Întrebă cu un glas calm, dar sec:

— Puteți să-mi spuneți ce s-a întîmplat cu Ella, locotenente Knabo?

— Mi-e teamă că a avut necazuri. Eu unul nu sînt implicat. Imbecili există pretutindeni, Gimsonii nu fac excepție. Au interogat-o pe Ella cu un hipnord și, ceea ce ți se putea întîmpla și dumitale...

Se întrerupse, duse încă o dată mîna la pistol. Pe pajiștea din fața casei ateriza, aproape în surdină, un elicopter roșu al armatei. Calul murg făcu încă un tur în galop înainte de a fugi. Patru bărbați coborîră din aparat și se îndreptară spre clădire. În frunte mergea un ofițer superior în uniformă colantă, albastră. Ceilalți purtau și ei uniforme albastre ale forțelor aeriene europene.

Knabo se uită la Vincent și zîmbi.

— Prea tîrziu. Mai bine să mergem. Era de prevăzut însă...

Ridicînd din umeri, ieși în întîmpinarea delegației militare. Agnès și Vincent îl urmară. Întîlnirea avu loc pe terasă, între fermă și piscină. Colonelul aviator îl domina pe Knabo cu treizeci de centimetri buni. Avea umerii foarte largi, talia subțire, mușchii ca niște șerpi enormi îi umflau combinezonul. Părul blond îi acoperea ca o perie stufoasă capul masiv, cu un chip puțin pătrat, osos dar blînd. Salută cu două degete ridicate și se prezintă:

— Colonelul Charles Duax, aviația logistică.

— Locotenentul Knabo, cercetare terestră.

Cei doi se priviră cu surîsuri nonșalante ce disimulau o profundă curiozitate. Vincent îl fixă la rîndu-i, cu gura căscată, pe colonel. Regăsea un personaj familiar al benzilor desenate din propria copilărie. Duax nu părea însă să-i fi observat uimirea.

Se instalează o clipă de tăcere, întreruptă de nechezatul calului nebun, ce continua să se învîrtă în jurul casei. Vincent se întrebă dacă nu cumva soarta i se afla în joc, o dată în plus. Alte evenimente se pregăteau, o știa. Să vedem... **Nu încerca să ghicești, încearcă să-ți aduci aminte!** Numai că memoria îi era bruiată în mod straniu. Așteptase destul și se simțea condamnat să meargă înainte pe șinele destinului, cu o încetineală exasperantă...

Colonelul Duax o privi rece pe Agnès, îmbrăcată numai în bikini, în dreapta locotenentului.

— Mergeți să vă îmbrăcați, rosti cu o voce joasă.

Apoi, întorcîndu-se spre Knabo:

— Locotenente, ce îți trebuie ca să accepți anularea imediată a operațiunii în curs?

— Să formulezi ordinul în codul potrivit, domnule colonel, replică Knabo.

Duax apucă AM-ul suspendat pe umăr și începu să apese clapele. Calul nebun se ridică în două picioare și privi oamenii, închizînd nările și dezvelindu-și dinții lungi. Ai fi zis că rîdea. Pe Vincent îl frapă asemănarea sa cu generalul – colonelul – Duax.

— Codul operațiunii voastre este 214 14N 010 STUD, silabisii lent Duax.

Un reactor trecu pe cer bubuind. Pe Vincent îl încercă iarăși fiorul de spaimă, începea să-și amintească.

— Exact, confirmă Knabo, dar pentru serviciul meu există un nume de cod figurat.

Calul încercă să înainteze pe picioarele din spate, nu reuși și fugi. Se apropie de împrejmuire și alergă pe lîngă ea ca și cînd ar fi dorit s-o traverseze, să treacă de ea. Poate că se dovedise prea înaltă. Reactorul îi survolă din nou, vizibil mai jos. Colonelul Duax ridică ochii.

— Numele de cod figurat este Joseph Valère.

— Foarte bine, încuviință locotenentul. Ordinul de declanșare era NRK întâi ianuarie. Îmi puteți da ordinul de anulare?

— Nimic mai simplu, făcu Duax.

Șovăi o clipă.

Calul încercă să sară peste gard. Căzu cu unul din picioare prins între două trunchiuri false și scoase un nechezat de suferință. Misteriosul avion continua să se rotească în văzduh. Vincent își puse întrebarea câte minute sau secunde avea să-și urmeze încă zborul, înainte de a se prăbuși peste clădire.

— Iată, spuse Duax, cu privirea lipită de cadranul AM-ului. Ordinul de anulare, NLD Javert 00. Bine?

Locotenentul salută scurt.

— Da, domnule colonel. Vă informez că îmi asumasem responsabilitatea să anulez Joseph Valère acum două ceasuri. Camaradul Vincent Blaise, aici prezent, ne-a urmat de bunăvoie, estimînd că îi era necesară odihna înainte de a reveni la post.

Colonelul Duax înclină capul în direcția lui Vincent, care îi returnă cu un minimum de efort salutul.

— Domnule general, vă cer permisiunea de a părăsi imediat locul, rosti el.

— Sosesc prietenii dumneavoastră.

Un automobil se opri de cealaltă parte a barierei, un hover Waterbee. Din el coborîră un bărbat și o femeie, iar în interior rămaseră cel puțin alte două persoane. Bariera se ridică. Bărbatul și femeia intrară. Vincent îi recunoscu pe Paul Losander și pe Natașa.

— Nu vă apropiați! strigă el. Întoarceți-vă la mașină. Vin și eu. Repede!

Duax îl privi cu o expresie interogativă. Vincent ezită, cunoștințele sale relative la viitor îi confereau o putere înspăimîntătoare. Avea dreptul să interfereze cu destinul? Duax și Knabo constituiau personaje cheie ale viitorului. Și oricum, în 2025 existau încă.

Dar poate c-au supraviețuit pentru că i-am salvat eu!

— Aparatul de observație automat care ne-a survolat de câteva ori se va prăbuși aici peste un minut!

Fugi către Waterbee. Paul Losander își ocupase locul la volan, poate că și el își amintea... Una din portiere era deschisă. Vincent se aruncă înăuntru. Îl zări pe Duax alergînd către elicopter, gesticulînd. Rotorul se învîrtea deja. Knabo îl urma. Se năpustiră în aparatul care decolă instantaneu. Losander nu încercă să manevreze. Lansă hoverul într-un marșarier brutal. Vincent se gîndi la Agnès, tînăra femeie a Gimsonilor, în clădire ca să se îmbrace. Prea tîrziu...

Micul reactor fără pilot apăru la rasul pădurii, sclipire albastră și gălbuie, fulger frînt, țipăt de fiară torturată. Pămîntul tremură, iar flăcări roșii se ridicară în aer. Elicopterul colonelului Duax fu suflat înspre pădure, acroșă vîrfurilor unui pin și ateriză în catastrofă. Cei doi ieșiră, scăpînd ca prin urechile acului... O coloană de fum negru urca din luminiș. Pe capota hoverului căzu o bucată de metal. Tot felul de resturi plouau din văzduh, printre arbori și pe drum. Losander reuși o întoarcere ultrarapidă.

— Bravo, Vincent!

Vincent respiră parfumul Natașei, se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Inch'allah. Încerca o satisfacție aproape voluptoasă. Apoi își aduse aminte de Agnès, Agnès și Ella. Se simți complice al sorții.

— Nu te vei întoarce în Valea Eyre-ului, îi comunicase Paul Losander. Ca măsură de securitate. Ne vom revedea mai târziu. Charles de Mellan te așteaptă la Ares...

— Aeroiahtul doctorului Orenbourg ne așteaptă la Porge, rostise puțin mai încolo Charles de Mellan.

— Doctorul Orenbourg ne așteaptă la reședința sa spaniolă.

— Eva de Brunswick ne așteaptă la Institutul Maria Goyan din Viana. Vom face un ocol să o întâlnim.

— Comandantul ne așteaptă...

Viitorul ne așteaptă!

Aeroiahtul Thule – un Boeing Planète special amenajat – îi aștepta plutind pe pernele de aer. Control polițienesc amănunțit, polițiști în civil și în uniformă. Vincent remarcă cel puțin cinci categorii de uniforme. Charles de Mellan poseda un cod de rang înalt, trecu repede de cordon împreună cu cei trei însoțitori: secretara, garda de corp și Vincent.

Cinci minute mai târziu se aflau în zbor. Aveau la dispoziție o cabină confortabilă, cu patru fotolii și alte două separeuri. Aparatul părea echipat pentru înconjurul lumii. La coniac fură serviți cu varză acră și cu iaurt la vodka iranliană. Cafeaua fierbinte era stropită cu un „tonic natural”, un alcool necunoscut.

Stewardesa în rochie lungă le urase bun venit, însă nu răspunsese la nici una din întrebări, Charles de Mellan surîdea beatic, secretara își rodea unghiile, iar gorila citea plictisit o casetă-ziar. Vincent se gîndea la Agnès și la Ella. Imaginea calului înnebunit îi revenea în minte iar și iar, în pofida voinței sale.

Charles de Mellan scoase din buzunar o pipă, apoi o puse la loc cu un gest neîndemînat. Opinia publică condamna tutunul și campania electorală demara. Vincent îl privi zîmbind:

— Așadar, viitorul vicepreședinte al Uniunii europene dorește să mă vadă? Ce onoare pentru mine!

De Mellan nu păru să remarce tonul sarcastic. Răspunse prudent:

— Doctorul Orenbourg este într-adevăr coechipierul lui Mickey Trogen, chiar dacă oficial nu s-a anunțat încă. Sîntem siguri de victorie, dar nu trebuie în nici un caz să lăsăm să se vadă că știm ce ne rezervă viitorul...

— De ce? Opinia publică nu a fost niciodată mai avidă de profeți și profeții!

— Sînt instrucțiuni ale însuși doctorului Orenbourg. Revelații premature i-ar putea periclita strategia.

Într-adevăr, gîndi Vincent, **lumea va afla destul de curînd că Joseph Poney este Mikail Orenbourg!**

Urmă o tăcere prelungă.

Aeroiahtul atinsese altitudinea de croazieră. Părea să se îndrepte spre sud, direcție aproximativă: Portugalia. Joseph Orenbourg se găsea, limpede, în cealaltă parte a Spaniei. Escala portugheză fusese deci programată. Sloganurile PDR defilau încontinuu pe pereții cabinei...

Către un viitor fără egal: Partidul Democratic al Renașterii... Dumnezeu, Pacea, Europa: PDR... Să mergem pe urmele Marilor înaintași cu Partidul lui Mickey Trogen și al lui Mikail Orenbourg... PDR.

Partidul Păcii, al Ordinii și al Normalității...

Se ridică. Gorila tresări.

— Mă duc la baie, explică Vincent.

Imposibil să urineze, era prea încordat, iar vezica îl dureau din ce în ce mai tare... Se privi în oglindă. Cum va arăta peste cincisprezece ani? Reușita îi va permite probabil să facă apel la diverse tratamente regenerative, cu sau fără grefele obișnuite (cel puțin pentru un număr mic de privilegiați) în 2025. Slăbise, oasele feței luceau sub pielea un pic gălbuie. Părul în dezordine, aspru și întunecat, îi cădea pe obraji asemeni unor urechi de câine, ca la ceafă să se îmbîrlige precum o codiță de rățoi. Privirea îl neliniștea: fixă, încordată, arzînd cu o strălucire puțin nesănătoasă. Se întrebă dacă nu erau ochii unui fanatic, ai unui iluminat, ai unui idealist. Nu aparținea aceleiași rase ca și poneștiile pe care voia să-i combată?

Mușchii i se destinseră în cele din urmă. Fu în stare să urineze, cu o arsură puternică ce se estompă puțin cîte puțin. Apoi fu nevoit să lupte împotriva unui tremurat bizar al tuturor membrelor. Oare nu se intoxicase, într-un fel sau altul? Nu. Emoția... nu era decît emoția. Să spunem lucrurilor pe nume, își zise. Teama, Vincent Blaise, pur și simplu mori de frică!

Se reîntoarce în cabină clătinîndu-se. Doar secretara îl observă, dar nu făcu nici un comentariu.

Thule se așeză pe o platformă marină, la proximitatea frontierei hispano-portugheze. Vincent se simțea mai bine. De Mellan îl invită la o scurtă excursie în Portugalia; Institutul Maria Goyan se găsea foarte aproape. Eva de Brunswick, sufletul Partidului Renașterii, dorea neapărat să îl vadă. Pe vremea cînd nu era decît un mic jurnalist la o foaie de scandal, Mickey Trogen o scosese dintr-un eros-centru hamburghez ca să facă din ea o amantă și o informatoare. Mai tîrziu fusese convertită la castitate mistică de Maria Goyan, fondatoarea Bisericii Fatima. Devenise pensionara Institutului de Cercetări Spirituale din Viana, mai cunoscut ca Institutul Maria Goyan. Maria se stingea. Cu siguranță, Eva avea să-i succeadă sub numele de Maica Brunswick. În așteptarea evenimentului, trecea

drept șef ocult al PDR. Mikail Orenbourg și colaboratorii săi nu-i puteau refuza nimic...

Vincent urcă la bordul unei ambarcațiuni împreună cu de Mellan, garda de corp și un individ în uniformă maronie. În port îi aștepta un hover. Douăzeci de minute mai târziu ajunseră la Institut.

Două tinere femei, înveșmântate în haine maronii și pantaloni negri, cu părul înnodat pe creștet în cocuri întunecate, cu mâinile albe încleștate pe pistoale cu ace, îi întâmpinară tăcute la intrare; altfel spus, în capul unei scări de douăzeci de trepte, sub un maiestuos portal din coloane torsadate. O jumătate de duzină de cîini sălbatici le înconjurau, legați cu lanțuri groase, fixate de dalele terasei. Traseră de colierele de metal, mîrîind înfundat. Doi dintre ei încercară chiar să latre, dar erau muți. Poate efectul anumitor manipulări, ori poate că doar gîtul le era mutilat... Vincent nu înțelese imediat că și paznicele în tunici maro aveau o condiție asemănătoare, din aceleași motive.

Aceste femei reprezentau cei dintîi serafimi ai lui Joseph Poney!

De Mellan își declină identitatea și își prezentă însoțitorii, apoi întinse uneia din femei o plăcuță de metal pe care ea o examinează, înapoiindu-i-o repede. Cerberul următor era un orb, învelit într-o mantie îmblănită, brună. Apucă placheta cu degetele lungi și subțiri și o palpă cu răbdare. De Mellan așteaptă cu un aer umil. La sfîrșit, orbul lansă un strigăt răgușit. Apărură alte două gardiene. Cu un gest, una dintre ele ordonă vizitatorilor să o urmeze.

Culoarele erau largi, albe și goale. Nu se vedea nici cea mai mică piesă de ornament, nici un tablou, nici o floare. Ghetele fetelor bocăneau pe dale. Ajunseră la un post de primire și se îndepărtară fiecare în direcția ei, pe culoare perpendiculare.

O femeie în bluză albă, cu ciorapi de asemeni albi, ieși înaintea lui de Mellan. Blondă, machiată, drăguță. Surîdea. Pe deasupra vorbea o franceză impecabilă.

— Bună ziua, salută ea, sora Eva de Brunswick îl va primi pe fratele Vincent în prezența Maicii Noastre Maria Goyan.

Schiță un gest de scuză la adresa lui de Mellan.

— Sînt dezolată. Trebuie să așteptați în sala de meditație ori în capelă, după cum doriți.

De Mellan disimulă stîngaci o grimasă de decepție. Gorila mormăi:

— Nu există bar?

— Îmi pare rău, nu. Apoi către Vincent: Doriți să serviți, un cordial nealcoolizat înainte de întrevvedere?

— Îmi pare rău, nu, replică Vincent.

— Urmați-mă, făcu tînașă cu un ton înțepat.

Ajunseră la o rotondă iluminată de vaste spații deschise. O grilă bara complet culoarul deservind aripa perpendiculară. Plăci prinse de pereți, de o parte și de alta a gratiilor, alături de simbolul biohazard, anunțau cu caractere albe, puțin vizibile pe fondul galben:

Laborator de inginerie genetică

Risc IV

Dumnezeu să ne apere

Experiențele biologice ale poneiștilor debutaseră aici și în Centrul de Cercetări din Samba.

Lîngă ascensoare se găsea postat un orb.

— Etajul patru, îi comunică însoțitoarea.

Orbul se înclină, deschise ușa și dispăru după o altă reverență.

— Sus veți fi așteptat de altcineva, explică femeia înainte de a se îndepărta.

Ascensorul urcă încet ca un melc. Vincent se simțea foarte deprimat, avea senzația că se găsește în viitor, fără să fi părăsit totuși prezentul. Ascensorul se opri, dar ușa nu se deschise. Vincent așteaptă cîteva secunde, după care încercă să o împingă. În van. Își trase suflul de cîteva ori, se sprijini de perete și închise pleoapele.

Din difuzor se auzi o voce blîndă: „Voința lui Dumnezeu e lege. Dușmanii noștri sînt și ai Săi. Rugați-vă!” Abia după

aceea liftul se deschise. Vincent se pomeni pe un culoar strîmt, în penumbră. Vitralii rare aruncau pete colorate pe dalele cenușii. O fată în robă maronie îi ieși în cale, își drese glasul, schiță un gest scurt. Gardienele Institutului să fie toate mute? O urmă pe hol, apoi pe o scară elicoidală și mai strîmtă încă. Numără treizeci și două sau treizeci și trei de trepte, probabil treizeci și trei. Se opriă pe un palier. Femeia îngenunche pe piatra goală și bătu prudentă la baza unei porți armate cu ferecături masive. După care așteptă, bătu din nou. Așteptă... Vincent rămase îndărătul ei, nesigur, incredul, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Se întrebă dacă nu executase un salt, un voiaj spontan în viitor, dacă nu se găsea deja în inima Imperiului... Poarta se deschise.

O femeie blondă și mare, îmbrăcată într-o mantie verde, apăru în cadrul ușii și îi privi cu un aer distant și rece. Dădu înapoi și îi făcu semn să intre. Gardiana pătrunse la rîndul ei în cameră, cu capul plecat și mîinile împreunate. Vincent clipi din ochi. Într-un colț al încăperii se găsea un cămin electric extrem de strălucitor. Un parfum greu de esențe plutea în aer. Vincent făcu cîțiva pași pe o rogojină de culoare închisă, evitînd să se uite alături de șemineu. O voce slabă murmură cîteva cuvinte pe care nu le înțelegea. Zări atunci, aproape chiar sub lampă, o formă întinsă sub un cearșaf alb, un chip de ceară, un păr lung cu fire albe. Doi ochi strălucitori se întoarseră spre el și îl fixară.

Bolnava era Maria Goyan, fondatoarea Institutului.

Din umbră ieși un alt personaj. Un bărbat de vîrstă medie, cu barba deschisă la culoare și privirea metalică. Vincent își reținu respirația: îl recunoscuse pe doctorul Sherman, cel care avea să fie în cîțiva ani medicul personal al lui Joseph Poney!

— Dumneata ești Vincent Blaise? făcu doctorul pe un ton sarcastic. Ai venit să arăți ce ești în stare?

O bruscă dorință de răzbunare fulgeră în sufletul lui Vincent. Nemernicule, îți voi arăta eu... Maria Goyan puse o întrebare cu o voce aproape inaudibilă, în portugheză. Eva de Brunswick traduse:

— Maica Noastră întreabă dacă într-adevăr călătoriți în viitor.

Doctorul Sherman ricană. Pielea lui Vincent se încreți, iar mușchii i se încordară. Se forță să-și păstreze, calmul pentru a răspunde.

— Călătoresc în propriul meu destin, cunosc oarecum viitorul pe care-l voi trăi. În 2025...

Muribunda murmură din nou, cu o vehemență ce-i tăie suflul:

— Ar vrea să știe dacă ați văzut Poney-Dragonul, zise Eva de Brunswick cu un glas neutru.

Stătea lângă patul de lemn unde era întinsă Maria Goyan. Doctorul Sherman se așezase pe un scaun cu picioare scurte, la căpățîiul aceluiași pat. Luă mîna Mariei, apoi se aplecă spre bătrîna și îi șopti cîteva cuvinte.

— Doctore, te rog, interveni Eva. Avem motive întemeiate să credem că Vincent Blaise este, dintre toți călătorii în destin, cel care îl cunoaște cel mai bine pe Monsenior. Vorbește, Blaise.

Și Vincent răspunse pentru a se răzbuna pe doctor.

— Da. Am văzut exemplarul din Castelul Cerului, l-am atins...

Tăcere, murmur, traducere. Doctorul Sherman se abținu să ricaneze. Întrebarea Mariei Goyan sună surprinzător:

— Maica întreabă dacă era frumos.

— Era frumos, conveni Vincent cu un soi de mîndrie.

— Și puternic?

— Și puternic!

Maria Goyan se calmă. Cu un gest, doctorul Sherman ceru să se facă liniște. Eva de Brunswick îl luă de braț pe Vincent și îl trase afară din încăpere. Coborîră. Un culoar, un hol, traversară o grădină luxuriantă unde lucrau cîteva bărbați într-o atmosferă anormal de frustrantă, îmbrăcați în mantii grosolane, maroniu întunecate. Eva îl conduse într-un apartament luxos, în obscuritate, îl rugă să se așeze și dispăru o clipă. Îi auzi vocea, avu impresia că telefonează. O tînră mută îi servi o ceașcă de ceai și prăjituri. Întîlnirea se transforma în reuniune mondenă. În

schimb, de cînd părăsise donjonul Mariei Goyan nu pronunțase nici un cuvînt. Dorind să se adreseze tinerei servitoare, fata îi indică gîtul cu arătătorul și scoase un ușor mormăit nazal. Foarte bine, se resemnă. Își bău ceaiul fierbinte și-și impuse să nu se gîndească la nimic.

Nu o auzi pe Eva de Brunswick revenind în salon. Tresări cînd ea îi puse întrebarea:

— Acceptați o discuție cu Maestrul Xavier Borr?

Vincent ridică din umeri. Ea îi interpretează gestul ca pe o aprobare. Cîteva secunde mai tîrziu, Borr intra înăuntru; un bărbat tînr, înalt, zvelt, destul de frumos și mai curînd timid. Era îmbrăcat într-un compleu elegant de catifea uni-cenușie, purta o cravată închisă la culoare, o centură asortată la costum și pantofi albi cu negru, cu cataramă argintii. Părul îl avea tuns scurt, unghiile lungi, iar ochii protejați de lentile groase îi confereau o privire nesigură:

— Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră, domnule Vincent Blaise! rosti el întinzînd o mîină nervoasă și caldă. Vocea îi trăda un entuziasm reținut.

Sorbînd din ceai, nu încetă să-l studieze pe Vincent. Din vreme în vreme, vărsa cîte puțin lichid pe frumosul lui costum. Nu părea să-și dea seama. Și deodată, vărsă aproape un sfert de ceașcă. Arsura îl deșteptă, izbucni în rîs.

— Ah, sînt doctor în fizică! exclamă în chip de scuză.

Eva de Brunswick rîse la rîndul ei, din vîrful buzelor.

Vincent zîmbi. Gheața se spărsese. De la timp (o atît de minunată toamnă...) se ajunsese foarte repede la timpul care trece. Timpul, destinul. Călătoria, Cavalerul. Poney-Dragon... Vincent nu mai reușea să-și amintească rolul jucat de Xavier Borr în viitor. În orice caz, ceva legat de Poney-Dragon.

Și într-adevăr, Poney-Dragonul îl interesa.

Curiozitatea lui îl distra pe Vincent, care nu reușea să creadă în realitatea acestei arme puțin cam fabuloase. Pe de altă parte, nu știa nimic sau aproape nimic despre subiect. Nu avea cîtuși de puțin dorința să suporte un nou interogatoriu, totuși, interesul purtat de Borr celor mai

neînsemnate cuvinte ale sale, celor mai banale reflecții, îl flata mai mult decît voia să admită. Vedea bine că și frumoasa Eva era la fel de fascinată. Borr i se adresa cu o deferență extremă, se simțea basculînd în acel viitor unde era un personaj important: prietenul gauleiterului Jeppner, consilierul și aproape confidentul lui Joseph Poney...

Puțin cîte puțin intră în joc, se înfierbîntă, iar amintirile îi reveniră. Gîndi o clipă că aducînd informații din viitor unui om capabil să le utilizeze, putea foarte bine să provoace un soi de mœbius, o inversie de cauzalitate, ori ceva asemănător. Nu, inversia cauzalității nu exista. Se amuză cu acest gînd. Se distra și totodată îl încerca un pic teama, sporindu-i excitarea.

— După părerea dumneavoastră, întrebă Borr, ce energie, o energie formidabilă presupun, utilizează Poney-Dragonul?

Vincent scoase un hohot vesel. Știa. În chiar acel moment își adusese aminte... Savură senzația, oarecum puerilă, de putere. Impulsul de a tace îl străbătu, să tacă să-și demonstreze forța. Dar impulsul contrar se ridică în el, doborîndu-i veleitățile de rezistență.

— Poney-Dragonul utilizează energia Petei Albastre.

Încercă imediat o bucurie extrem de intensă, o bucurie totală a corpului și a minții, ca și cînd ar fi făcut dragoste cu o fată adorabilă, magnifică, iar reușita ar fi fost perfectă din toate privințele... Lăasă delicioasele vibrații să-i alerge de-a lungul nervilor, ascultă sîngele cald prăbușindu-i-se în cascade prin vene. Întinse mîna să ridice ceașca; era goală. Servitoarea se repezi să i-o umple. Tăcerea însăși poseda o anumită senzualitate și se menținu îndelung. Exaltarea lui Vincent scăzu treptat Un orgasm frumos! constată într-un târziu.

Dar, bunule Dumnezeu, ce se întîmplă? Observă că lumina din salon trecuse de la portocaliu la albastru. Parfumul se schimbase și el: aducea acum a mosc. O muzică înceată și lentă, cu clinchete cristaline curioase, pe care nu o remarcase pînă atunci, plutea de nu se știe unde în lungul draperiilor, a lustrelor, sub mobile și pe deasupra

ferestrelor. Ascultă. Nu recunosc nici piesa și nici interpretul.

Începea să-i fie frică. Își bău ceaiul, arzându-și limba. Se răsuci spre Eva să-i ceară permisiunea să plece. Ea nu mai era acolo. Se instalează întunericul.

— Sosim, se auzi glasul lui Charles de Mellan. Aeroiahtul plonja spre pământ. Vincent înțelese că executase un salt de câteva ceasuri în viitor. Din nas îi curgea sânge.

Aterizare lină. Stewardesa negricioasă, îmbrăcată după moda spaniolă tradițională. Un rînd de avioane de vînătoare, rachete la capătul terenului. Uniforme, multe uniforme. Iahtul doctorului Orenbourg aterizase pe un aeroport militar. Candidații Trogen și Orenbourg se bucurau de sprijinul armatei spaniole, cea mai puternică forță armată convențională din Europa.

În aparat pătrunse un ofițer în violet. Un episcop mobilizat, socoti Vincent. Omul strînse mîna lui Charles de Mellan, pronunțînd niște cuvinte pe care Vincent nu le înțelegea. La sol aștepta un alt ofițer, înveșmîntat de astă dată în negru și în auriu. Ținuta aceasta, Vincent o recunoștea: aparținea poliției politice a lui Joseph Poney...

Omul deghizat în viespe anunță că fusese trimis să-i conducă cu mașina la reședința doctorului Orenbourg. Vincent și însoțitorii săi urcară într-un hidrover japonez. Un vehicul porni în față și altul îi urmă. Cu ei luă loc un ofițer în albastru azuriu. Uniforma îi diferea prea puțin de cea a Legiunii Spaniole a Renașterii, evidențiată cîtiva ani mai încolo prin masacrarea roșilor din Catalonia și Languedoc. Oamenii PDR se comportau pretutindeni ca și cum ar fi fost deja stăpînii Europei. Imperiul lui Joseph Poney se născuse...

Cele trei automobile pătrunseră în Parcul Reziđenței IV. Microclimat artificial de tip tropical. Instinctiv, Vincent

căută bambușii din ochi. Nu-i zări. Plantația trebuia să se întindă de cealaltă parte a reședinței.

În față, la capătul aleilor ramificate, o casă joasă, cu ziduri albe, gen mic palat colonial. De jur împrejur, mari grădini franțuzești. Vecinătățile reședinței erau degajate pe o arie de două-trei hectare. La dreapta, un soi de sat african, cocotieri cu frunzișul rar și costisitoare colibe de paie. În stînga o pagodă nedefinită, magnolii înflorite, o oglindă de apă presărată de lotuși și alei largi, acoperite cu nisip roșu: se doreau probabil chinezești ori thailandeze. Acest decor înșelător disimula (sau avea să disimuleze într-o bună zi) un incredibil ansamblu de dispozitive de observație și apărare. Lotușii înfloreau la câțiva metri deasupra sofisticatelor instalații militare, deasupra Poney-Dragonului...

Un post de mercenari în negru bara drumul principal. Mașina din frunte lansă o serie de semnale. Gărzile salutară, apoi cele trei vehicule cotiră, făcînd înconjurul unui lăcușor. Se opriră înaintea unui cilindru gros, cu marginile rotunjite: treizeci de metri în diametru, peste zece în înălțime. Construcția semăna punct cu punct cu farfuria zburătoare din Samba, sistem Ranavalo. Era așezată însă pe sol (ori poate piciorul îi era îngropat) și măsura dublu în dimensiuni... Vincent își aminti: în 2025, arhitectul Guzman Forrel, prieten al lui Joseph Poney, acoperise Europa cu astfel de structuri monopode. Inspirare din lucrările lui Ranavalo, dar... Ranavalo fusese animalizat asemeni majorității negrilor care trăiau încă în Europa, iar după aceea șters cu grijă din memorii...

Deasupra Reședinței se învîrtea un dirijabil. Pe cocă, un inel luminos lansa un slogan. Cele cinci majuscule: **O**rdine, **P**ace, **N**ormalitate, **I**deal, **E**galitate... Iar cu litere mai mici, verzi dar foarte strălucitoare, două nume: Mickey Trogen, Doctorul Orenbourg.

Brusc, Vincent realizează că decola. Încă un voiaj spontan. Atracția decorului. Vederea i se încețoșă, sudoarea începu să-i curgă pe față. Rezistă cu toate forțele, nu-și putea permite să plonjeze în viitor acum, prea periculos. Oamenii

doctorului Orenbourg trebuiau să ignore că el... Imbecilul! Oamenii doctorului Orenbourg obligat știu că sari, asemeni tuturor călătorilor. Și puțin le pasă. Nu fi paranoic!

Peisajul distins cu greu îi părea totuși familiar. Vizitase deja structura monopodă – în viitor, firește.

Avea mâinile înghețate și mușchii spatelui strânși în gheare de metal. Nu-și mai simțea vîrfurile degetelor; le căută ca și cum i-ar fi putut fi smulse! Cineva din interiorul lui credea în atotputernicia demonică a stăpînului Poney Dragonului... Privirea aburită de frică rătăci prin ceață. Da, era îngrozit și se sufoca. Nu-i era însă rușine de această spaimă, și alții urmau să o cunoască, milioane. Într-o lume sortită groazei... se găsea în anticamera monstrului!

De Mellan și ofițerul în albastru continuau să-l încadreze. Apoi, misiunea îndeplinită, salutară cu o simplă înclinare a capului și ieșiră cu spatele. Cu spatele înainte! Ritualul Poneist fusese inventat deja...

Vincent lupta să-și controleze teama și să reentre în posesia facultăților sale. Ești mai puternic, Vincent Blaise! Tu ești cel care ajunge cel mai departe în viitor. Bărbatul pe care-l vei înfrunta, îi ești egal și poți să îl domini! Vei triumfa... Însă poate că doctorul Orenbourg o știe, poate că lupta voastră a început deja. Fii pregătit pentru prima lovitură. Atenție!

Vincent avansă încet spre biroul construit sub forma unei duble semiluni, în spatele căruia ședea doctorul Orenbourg. Se simțea dedublat și oscila între prezent și viitor, mintea ducea o luptă depărtată, doar pe jumătate conștientă. Avea impresia că mâinile și picioarele nu-i aparțineau, dublura îi preluase corpul.

Se afla acolo, în prezent, în biroul doctorului Orenbourg. Aerul condiționat îi îngheța transpirația pe frunte. Lupta... Rezista dorinței de a se apleca să-și șteargă gleznele linse de Tot (dar Tot e mort...). Acum, aici, se forță să-l privească pe doctorul Orenbourg.

Doctorul Orenbourg: Joseph Poney.

Imaginea dictatorului descoperită în memorie se suprapunea cu dificultate chipului, siluetei, atitudinii

doctorului Orenbourg. Imagini parazite, sosite din culoare temporale ori din universul-umbră, îi tulburau amintirile. Oh, își amintea de conferința organizată de Natașa Van Lara. Îl revedea pe tipul acela slab, încă tânăr, ce se agita pe scena teatrului cu un mers sacadat și cu gesturi vehemente, fața prelungă și osoasă, tăiată parcă într-un lemn dur și noduros, nasul curbat, puternic, ochii strălucitori. Părul lung, coama deasă pe un craniu leonin... îl regăsea pe doctorul Orenbourg. Îl regăsise.

Apoi încercă să rememoreze figura lui Joseph Poney. Monseniorul dictator era și el înalt, arăta încă în floarea vârstei, dar asta nu însemna nimic. Tratamentele de reîntinerire deveniseră foarte eficace. Chipul îl avea obișnuit, nasul mai degrabă scurt, bărbia... Ei da, Joseph Poney, stăpînul Europei din anul 2025, dorise să fie reprezentantul unei majorități terne și mediocre, ce alesese pacea, ordinea și normalitatea în referendumul din 2012. Pentru a se transforma în Joseph Poney, doctorul Orenbourg își normalizase progresiv înfățișarea.

Vincent încerca sentimente ambigui. Era pe punctul de a sucomba fascinației exercitate de dictator. În viitor urma să fie un colaborator loial, un consilier ascultat și în același timp, agentul celor mai neînduplecați inamici, Duax și Knabo. Urma să fie ales pentru... Nu, nu trebuia să se gîndească!

Mașinal, schiță **semnul solemn**, salutul lui Joseph Poney, mîna dreaptă la mijlocul frunții, degetul mare apăsător la rădăcina nasului, arătătorul atingînd părul. Gestul fusese executat mecanic... sau oare machiavelic? Doctorul Orenbourg îl privea fix.

Cuvintele îi răsunau în minte: **veriga arzătoare, camioanele distrugerii, cartierele compacte...** Cartierele compacte, orașele lipsite de străzi unde Joseph Poney închidea sub-proletarii. Sau **procedeele draconice**, soluția finală pentru opoziția politică!

Deriva îl cuprinsese iarăși. Vreme de o clipă, biroul lui Joseph Poney se suprapusese monopodului doctorului Orenbourg. Un soi de fantomă înaintă spre el, străbătînd

spațiul și timpul, traversînd chiar trupul lui Mikail Orenbourg. Un orb înveșmîntat în aba albă. Uniforma orbului sfînt... unul din misticii feroce ai Renașterii spirituale. Mergea cu brațele întinse, cu brațele în sus. Dispăru cînd Vincent fu gata să țipe de groază. Unul din acei **nebuni demenți**, (altceva decît **nebunul bufon**), ce serveau drept gărzi Monseniorului dictator. „Nebun dement”, un termen al viitorului, un pleonasm necesar să exprime haosul unei epoci fără sens...

Lui Vincent îi era frig. Stătea în picioare în fața lui Joseph Po... a doctorului Orenbourg. Cele două semiluni ale biroului se atingeau în părțile lor convexe. Erau inegale, iar doctorul Orenbourg ședea în scobitura celei mai strîmte. Cealaltă putea primi trei vizitatori.

Bărbatul schiță o mișcare din trunchi, o înclinare ce săltă bogata coamă leonină, apoi îl privi pe Vincent și rămase nemișcat.

Vincent sfîrși salutul, coborînd încet mîna de-a lungul trupului. Doctorul Orenbourg surîse extaziat și, la rîndu-i, cu emoție, cu o neîndemînare tremurîndă, făcu **semnul solemn**. După care se porni să rîdă, îi întinse mîna și lansă cîteva silabe în rusă. Arăta teribil de impresionat. Vincent înțelese că lovise unde trebuie, precis și adînc. Cu acest simplu salut cîștigase pentru totdeauna încrederea celui ce avea să fie Joseph Poney. Destinul se împlinea.

Doctorul Orenbourg purta un compleu de vară din mătase cenușie, cu mînecele pînă la jumătatea brațului, reverul în trei părți, un colier de perle albe (ai fi zis osemintele unor animale mici, ori dinți de om) pe cămașa bleu. Iar pe plastronul cămășii, dezvelit de decolteul adînc al vestei, se putea citi sloganul PDR în litere fluorescente, rînd pe rînd negre și de aur: **pace, ordine, normalitate...** Trei din cele cinci majuscule. P.O.N. Adaugă inițialele **egalității și idealului** și obții PONEI, transformă I-ul final în Y și...

Hohotul doctorului Orenbourg răsuna încă în încăpere. Nu avea nici o justificare, sau poate avea prea multe. Personalitatea bărbatului se exprima firească prin suflul

puternic, prin torentul de sunet. Poate că Joseph Poney rîdea de pe acum de această Europă vlăguită, pregătită să-l întâmpine în triumf, pe care avea s-o calce în picioare în mai puțin de cincisprezece ani!

Vincent își ajustă psihicul prezentului, ritmului temporal unde trăia. Doctorul Orenbourg pronunță, pe un ton calm și neutru, prima sa propoziție în franceză.

— Domnule Blaise, vă rog să aveți amabilitatea de a reface încet salutul dumneavoastră, acest... hmm! Cum îi spuneți?

— Semnul solemn? Pofțiți!

Descompuse gestul, ca în mijlocul unei comedii baroce, împingînd la limită caricatura atît cît îi permitea ralantiul. Demonstrația îi produse o plăcere ce-i alungă alte gînduri. Îndeplinea o misiune, lucra pentru Duax și Knabo și cîștigînd încrederea doctorului Orenbourg, pregătea deja prăbușirea lui Joseph Poney... Nu, prea era frumos să fie adevărat!

Iar doctorul Orenbourg îl observa cu o atenție fantastică. Cînd Vincent duse mîna dreaptă înaintea feței, cu o mișcare țeapănă (încetinitorul nu se potrivea cu această ultimă fază, riscînd să strice întreg efectul gestului) scăpă un suspin adînc, urmat de rîsetul unui cazac fericit.

— Teribil, ha, ha, ha! Voi încerca și eu. Să-mi spuneți dacă e bine. Așa?

— Scuzați-mă Monsenior, explică Vincent. Așa sînteți dumneavoastră salutat. La dumneavoastră, mîna trebuie să fie puțin deplasată spre stînga, degetele foarte puțin îndoite. Și coboriți-o ceva mai repede și mai spre stînga. Cam în felul acesta, cred.

— Foarte bine, reiau. Atenție!

Doctorul Orenbourg aprinse oglinda electronică de pe biroul său și exersă circa un minut, urmărindu-se și privind cu coada ochiului reacțiile lui Vincent.

— Cred că acum e bine, rosti în cele din urmă acesta.

Lumina începu să valseze în sală. Un nor de fluturași de aur plutea în aer, îndeosebi în jurul doctorului Orenbourg, nimbîndu-i silueta cu o aură tremurătoare. Dansul soarelui

fusesse inventat deja. Fenomenul avea să fie rezervat în viitor cultului lui Joseph Poney, dorind să evoce dansul soarelui în fața pelerinilor Fatimei.

Vincent gândi că în Europa democratică a anilor 2010, pregătindu-se cu febrilitate pentru alegerile cele mai importante din istoria sa, imperiul lui Joseph Poney se născuse!

Vincent nutrea o certitudine: doctorul Orenbourg știa că era – că avea să fie – Joseph Poney. Se pregătea pentru destinul său imperial.

Își descheiase vesta, cămașa, își desfăcuse gulerul, colierul și-l scosese ciufulindu-și părul. În mîna stîngă (oare Joseph Poney era stîngaci?) balansa un stilou memorator. Cu mîna dreaptă lovea o bucată de silex cu un mic presse-papier din aur. Din timp în timp țîșnea cîte o scînteie.

I se adresa lui Vincent cu vehemență și prolixitate, articulînd însă cu grijă, ca și cum făcea efortul să fie înțeleș.

— Așadar, dumneavoastră sînteți cel care l-a întîlnit pe Joseph Poney în 2025, nu-i așa? în Centrul Orenbourg Sud-Vest, nu? Paul Losander mi-a vorbit despre dumneavoastră. Mi-a spus că dintre călătorii în destin ați avansat cel mai mult în explorarea viitorului, ha? Vă numiți Vincent Blaise. Cam asta se petrece deci în Centrul Orenbourg Sud-Vest, nu?

Pronunță în același mod o duzină de fraze, evocînd destul de bine discursurile debitate în viteză de Joseph Poney, lăsînd o puternică senzație de sinceritate, chiar dacă cuvintele înșiruite unele după altele nu aveau nici un sens precis... Vincent începea să se destindă. Primejdia era mai mare decît oricînd, însă el se afla departe, teama se evaporase.

Nu-și imagina cum avea să ajungă să joace rolul dublu ori triplu în care se lansase, în care fusesse lansat... Era însă gata să trăiască aventura în întreaga ei intensitate.

— Sînt un călător în destin, rosti el. Un călător precum mulți alții. Îmi fac meseria. Uneori se întîmplă să reușesc,

mi se întâmplă să dau greș. Mi se întâmplă să-mi fie teamă. Mi se...

Doctorul Orenbourg nu dădea semne să-l fi auzit.

— M-am săturat de aceste rapoarte scrise de mașini, analizate și îndulcite de alte mașini, și încă de alte și alte mașini. S-ar crede că nu sînt înconjurat decît de ele!

Spune-mi, Vincent Blaise, Joseph Poney a reușit să elibereze omul de mașină?

— Da, răspunse Vincent.

— Vă cred. Ah, acest univers, acest viitor nu prea îndepărtat pe care-l cunoașteți bine, nu poate fi un univers, un viitor al mașinilor! Omul trebuie smuls de sub sclavia mecanicii, electronicii, informaticii, a tuturor acestor lucruri. E ceea ce Joseph Poney a intenționat să facă. Sînt fericit să aflu că a... că va reuși. Ascultați-mă, Vincent Blaise, sînt sigur că acest om s-a străduit din toate puterile, din toată inima, să facă din Europa un stat uman. Joseph Poney nu poate fi tiranul sîngeros descris de analiști și de alți intelectuali! Este imposibil! Se înșeală! Sîntem înșelați! De aceea am nevoie de dumneata, trebuie să mă ajuți să restabilesc adevărul, știu că îl cunoașteți pe Joseph Poney mai bine decît oricare alt călător. Sînteți... veți fi unul dintre ai săi, unul din apropiați. Nu negați! Paul Losander are încredere în dumneata, eu de asemenea...

Reîncepea să se agite, împingînd fotoliul înainte și înapoi, ridica brațele cu mișcări bruște și profetice, cu mînele deasupra coatelor, cobora apoi pumnii pe marginea elastică a mesei în semilună. Apuca obiectul din aur, lovea silexul cu furie, din colțul gurii i se scurgeau firișoare de salivă.

— Am cîteva întrebări să vă pun, spuse el calmat. Știu că generalul Duax îmi va fi fidel.

În sfîrșit, lasă masca deoparte, gîndi Vincent. Fraza antrena o recunoaștere implicită a identității Orenbourg - Joseph Poney.

— Duax nu mă va trăda. Dacă va părea prietenul americanilor și al rușilor, este pentru că i-o voi cere eu. Dacă opinia internațională și chiar șefii armatei mele văd în

el salvarea ultimă, este pentru că așa vreau eu. Dacă el va fi succesorul meu, este pentru că eu îl voi alege... Foarte bine. Cel care mă neliniștește e maiorul Knabo. Despre acest om mi se dau informațiile cele mai contradictorii. Paul Losander crede în loialitatea lui. Anumite rapoarte îl prezintă însă pe Knabo ca pe conducătorul unui complot revoluționar, ori că pe un agent al Ligii Est-Vest. Și totuși vreau să fac din el șeful serviciilor secrete ale Imperiului, stă scris. Trebuie să știu dacă să mă feresc de el, ori dacă pot să am încredere. Acum, imediat. Vreau ca în următoarele cincisprezece zile să-mi stabilesc strategia următorilor cincisprezece ani! Deci dumitale, Vincent Blaise, îți pun întrebarea. Faceți **semnul solemn**. Și jurați înaintea lui Dumnezeu să spuneți numai și numai adevărul!

Vincent ridică mîna cu o mișcare tranșantă, îndreptă capul, strînse pumnul la înălțimea șoldului și jură. Era fascinat, fascinat de persoana doctorului Orenbourg și de forța destinului său. Simțea, cu un amestec de exaltare și de groază, că nu-și alesese încă aliații cu adevărat. Dar se pregăti să mintă - să abjure - pentru a salva șansele celui alt viitor, fie ele mici. Și jură că Knabo nu va trăda Imperiul, că avea să fie fidel Europei, să servească loial, că nu va participa la Complot exceptînd cazul în care i se va ordona să se infiltreze în rîndurile inamicului.

Doctorul Orenbourg tăcu, mascarada se sfîrșise. Cei doi bărbați erau uzi de transpirație. Lui Vincent i se făcu din nou frig, se simți golit de toată energia. O prăpastie orbitoare i se căsca înaintea. Închise ochii, opunîndu-se amețelii.

Auzi, de departe, vocea doctorului Orenbourg explicîndu-i că datorită serviciilor sale excepționale, era din acel moment afectat Centrului Auvergne - Orenbourg, centrul cel mai avansat și mai secret al Proiectului. Urma să lucreze împreună cu David Race, teoretician al călătoriei și organizator al Institutelor Orenbourg, și de asemenea, cu Paul Losander și Natașa.

Țăranul cu pieptul gol se opri la marginea potecii, să-i permită lui Vincent trecerea. Atinse pălăria zdrențuită de paie și pronunță cu glas tărăgănat:

— Bună ziua, șefule. La ord'nele matală!

Vincent îl depăși cu pașii mari, fără un cuvânt. Simțea privirea ostilă a omului în ceafă. Țăran... Țăranii din Arlac aparțineau în majoritatea lor securității Proiectului. În societatea pe cale să o creeze dictatorul jucau rolul mujicilor secolului al nouăsprezecelea și nu cel de agricultori. El voia șerbi și avea pretenția ca atît ființele cît și lucrurile, realitatea în întregimea ei, să se supună capriciilor sale.

Vincent continuă să urce vreme de zece minute. Pantofii înglodați alunecau pe bolovanii roșiatici, umezi încă de pe urma aversei nocturne. Poteca se îngusta și devenea abruptă. Vincent gîfîia, mersese prea repede.

Castanii îngălbeniți de pe coastă îngreunau trecerea cu ramurile lor joase. Frunzișul ud îl stropea de fiecare dată cînd încerca să-l dea deoparte. Drobița îl zgîria, arbuștii cocoțați pe taluz – nu mai deosebea speciile – îl plezneau cum încerca să se agațe de tulpinile lor. Natura se proteja arătîndu-se ostilă. Vincent era avid de libertate și de solitudine. Ani de zile nu părăsise acoperișurile protectoare ale Centrului OSV, iar acum constata că nu-i capabil să supraviețuiască într-o lume cu adevărat sălbatică.

Ajunse la o bifurcație. La stînga sa, poteca urca pieptiș spre vîrfurile crestei. Plănuise să ajungă pînă sus să vadă dacă era realmente prizonier în Auvergne – Orenbourg. Ezită. Poate că avea altceva mai bun de făcut. La dreapta, o altă potecă, mai lată și mai bine întreținută, cobora în pantă ușoară către sat. O alege pe aceasta, după ce-și șterse tălpile în iarbă.

Un al doilea țăran se ivi înaintea lui. Îmbrăcat într-o șubă îmblănită de oaie, ținea în mîini o furcă de lemn. Sub șuba neagră de mizerie se zărea o jiletică destrămată. Vincent găsea comedia destul de sinistă. Omul se dădu deoparte plin de respect. Neavînd pălărie, duse mîna la tîmplă în semn de salut. Bună ziua, șefule... Nu știa să pună nimic altceva, cu toții! Vincent se opri. Nu avea decît o șansă dintr-o mie ca să afle un detaliu interesant, dar nu îi costa nimic să încerce.

— Bună ziua, răspunse el. Ești de prin partea locului? Nu obținu decît un rînjit și clasicul „la ord’nele matală”.

— Ce faci aici cu furca?

Falsul țăran își contemplă unealta cu un surîs extaziat.

— La ord’nele matală, șefule! bolborosi el hilar. Vincent distinse ironia. Insistă însă:

— Te-ai născut aici? Trebuie să cunoști bine regiunea. Bărbatul scoase un mîrîit și dispăru în cîmpul de arbuști de la marginea drumeagului. Vincent ridică din umeri și își reluă coborîrea. În 2025, sub Joseph Poney, văzuse țărani, iobagi asemeni acestuia, **numai că ei nu jucau un rol!**

Bărbații și femeile din componența Consiliului Viitorului Apropiat se reuniseră în acest sat din Auvergne, în inima unei zone eco: Arlac. Pretutindeni, drumuri pietruite ca în secolul nouăsprezece, apoi un heliport foarte modern în mijlocul pădurii de brazi. Un întreg sector, destinat în principiu turismului de lux. Cu țărani pe măsură, veritabili ori falși.

Satul: o îngrămădire anarhică de clădiri din piatră cenușie, acoperite cu ardezie cenușie; cîteva ferme și

cabane răspîndite prin împrejurimi, în scobitura vreunei văi sau pe latura unei coaste acoperite de pășuni și rășinoase.

În extremitatea sudică, o construcție ieșea în evidență prin aspect și masivitate. O potcoavă cu o singură fațadă verde și cu un balcon promenadă de jur împrejurul acoperișului. Un nume era înscris cu litere de doi metri înălțime: **Hotel Europa**. Mickey Trogen, partenerul lui Mikail Orenbourg, fusese patronul unui hotel Europa pe vremea cînd se lăsase de jurnalism. Mai tîrziu, devenise unul din principalii proprietari ai rețelei. Membrii Consiliului, gărziile de corp, însoțitorii, tehnicienii și familiile lor dispuneau de instalații complexe, sofisticate, de un modernism excesiv. Hotelul Europa din Arlac constituia el singur un centru Orenbourg. Dar Proiectul fusese suspendat din ordin guvernamental, călătoriile erau de acum înainte interzise. Polițiștii euro ocupaseră deja centrul OSV. Din rațiuni politice, neîndoios, Auvergne – Orenbourg beneficia de un răgaz: întreaga regiune era favorabilă PDR. În plus, beneficia de un serviciu de ordine important, comandat de Attilio Jeppner, viitorul gauleiter Jeppner. Autoritățile ezitau probabil să declanșeze ostilitățile...

Vincent Blaise se găsea în Arlac de cinci zile. La sosire fusese încunoștințat de numirea în Consiliul prezidat de David Race, omul care pusese la punct în Europa explorarea temporală, fără a se bizui cu nimic pe tehnicile americane. Dar David Race nu se arătase la față, experiențele erau oprite.

Vincent trăia de unul singur, între hotel, sat și munte. Nu se legase de nimeni. În definitiv, Consiliul Viitorului Apropiat nu luase încă ființă, reprezenta doar un vis al doctorului Orenbourg. Vincent se plimba pe străzile localității și pe potecile muntelui, descoperea o natură aspră, stăpînită de păsări și de animale sălbatice. Nimeni nu părea să exploateze arborii pădurii, falșii țărani din Arlac culegeau numai castanele. Oi, cîteva capre și vaci erau răspîndite pe întinsele pășuni. Tot felul de arbuști invadau pantele stîlcoase, amenințînd drumurile prost întreținute.

Vincent culegea afine și saluta distrat călătorii întâlniți în drum.

Și într-o seară, pe cînd traversa o pajiște îngustă, gîduită între două pîlcuri de fagi, se trezi înaintea unui bărbat în costum de vînătoare. Înalt, destul de arătos, cu părul blond roșcat ieșind un pic de sub viziera caschetei. Costumul era din catifea roșie. Ținea neglijent o pușcă cu patul strălucitor și țeava lungă, la centură avea o arma de mîină. Îl urmau patru dulăi, trei dintre ei cîini de vînătoare, pacifici și dealtminteri istoviți. Cel de-al patrulea însă, un dog enorm cu blana scurtă, arămie, scoase un lătrat puternic și se năpusti spre Vincent.

Îl recunoscă și îi strigă numele: Tot! Cîinele avu o ezitare, iar glasul feroce i se preschimbă în manifestare de bucurie. Vincent întîmpină cumplitul animal cu umerii și cu pieptul; fu nevoit să se încline înainte să reziste șocului. Limba umedă și vîscoasă ce-i lîngea chipul îi făcea rău. Ce am făcut oare pentru a cîștiga afecțiunea acestui monstru?

În acel moment vînătorul în catifea roșie ridică viziera și Vincent îl recunoscă pe Joseph Poney. O voce de copil strigă: Tot! Tot! Un băiețaș sosi în goană, Jérôme, fiul lui Joseph Poney. Din pădure ieși apoi un al treilea personaj, șeful Jeppner. Monseniorul dictator se răsuci și îi adresă lui Jeppner un cuvînt (ordin, apel?) pe care Vincent îl auzi slab. Jérôme Poney se precipită spre animal... după care scena dispăru misterios, instantaneu și total.

Un salt, un simplu salt.

Vincent o regăsise pe Ella. Nu-și aducea aminte de nimic, regreta doar pavilionul din Valea Eyre-ului. Din fericire poseda un televiziune deosebit de perfecționat, conectat la Centrul de Jocuri din Dun le Palestel.

Toamna se instalase. Frunzele castanilor îngălbeneau, cădeau greoaie la pămînt, tapetînd solul. Cele ale fagilor se înroșeau, agățîndu-se în continuare însă de ramuri. Soarele devenise palid, pe un cer unde se amestecau zece nuanțe de gri. Pe cîteva vîrfuri vecine ninsese, iar într-o dimineață, fulgi mărunți pudrări și crestele ce dominau Arlacul.

Corbii treceau în zbor cu croncănituri ascuțite, stoluri de păsări migratoare brăzdau văzduhul deasupra pădurilor în direcția sudului, fără a se opri. Cîteva fire de fum se ridicau din sat, iar acoperișurile străluceau de chiciură...

Vincent descoperea fără uimire că peisajul îi era foarte familiar. Nu din întâmplare la Arlac îi ieșise în cale lui Joseph Poney și fiului acestuia, lui Attilio Jeppner și cîinelui Tot!

Dar lumea rustică și liniștită era altfel de cum părea. În ea rătăceau ucigași profesioniști, deghizați în țărani de altădată, îl întâlneai pe dictator deghizat în vînător. Iar Hotelul Europa se număra printre centrele de explorare a destinului dintre cele mai bine echipate din lume. Aici se pregăteau să sondeze un viitor chinuit și negru.

Prea târziu de altfel, deoarece sfîrșitul Proiectului fusese anunțat. Vincent nu știa nici dacă avea să mai execute un ultim voiaj.

Se reîntorcea în împrejurimile satului după promenada matinală, cam a zecea de la venirea sa. Reintră în hotel cu capul coborît, furios. Era prizonier în Auvergne – Orenbourg și nici meseria nu și-o făcea măcar!

Porțile de sticlă i se deschiseră în față. Cea de-a treia era opacă: ușa sanctuarului, a laboratoarelor de studii și de explorare.

Ușa opacă se deschise.

Se izbi de David Race, omul pe care dorea să-l vadă, pe care-l căutase în van timp de o săptămînă.

— Vreau să vă vorbesc, îi spuse scurt.

— În zece minute, în biroul meu de pe terasa 2. Paul și Natașa vor fi acolo. Încă ceva, Vincent, proiectul a fost desființat, de o oră a devenit oficial. Ne întâlnim să discutăm situația creată. Copoii vor ajunge aici înainte de lăsarea nopții. Jeppner a spălat deja putina. Pe curînd!

Climatizarea hotelului se afla în avans față de calendar. În holul sanctuarului domnea o umezeală primăvăratecă, determinînd o înflorire somptuoasă a arbuștilor din ghivece. David cel gras era în cămașă. Cu o mînă se juca cu bretelele, cu cealaltă își tampona fața cu un ziar pelur.

— Am să-ți fac o propunere, Vincent îmi trebuie însă acordul lui Losander.

Vincent ridică din umeri și îi întoarse spatele, privind imaginile luminoase ce dansau pe pereți. Sloganurile PDR dispăruseră, ceea ce nu avea să-l împiedice să câștige alegerile: era scris... Se punea totuși o întrebare: vor începe în acel moment călătoriile? Nu, categoric. Rușii și americanii se opuneau și posedau mijloacele de a constrânge Europa. Iar doctorul Orenbourg nu ținea poate atît de mult la ele, avea nevoie de secret și de tăcere ca să pregătească ascensiunea lui Joseph Poney.

Luă ascensorul 18, ce conducea pe terasa cu portocali. Natașa culegea un fruct. Nu, nu erau portocali, ci lămîi.

David ieși din birou, întovărășit de Paul Losander. Vestă metalizată, pantalon de catifea, cizme transparente: polițistul părea mai ceva ca niciodată un manechin. În cămașa dezvelită pe pîntecele păros, David transpira și se opintea cu pași mărunți.

Natașa purta o fustă neagră cu o fantă triunghiulară. Laturile triunghiului se întîlneau într-o paftă aurită, plasată la înălțimea pubisului. În picioare, veșmîntul îi descoperea complet interiorul coapselor. Părul blond era legat cu o baretă așezată pe umerii goi. Surîdea.

Înaintă spre Vincent și îi întinse lămîia verde din care mușcase.

— Salut, rosti ea. Este prima noastră întîlnire.

— Adevărat, încuviință Vincent Bună ziua, Natașa.

Losander învîrtea binoclul prins de capătul unei curele metalice.

— Spuneți-mi cînd sîrșiți să vă dați binețe, să putem pleca.

— Să plecăm? făcu Vincent.

— Paul propune să ținem mica noastră consfătuire în exterior, explică David. Ca măsură de securitate...

— Elicopterul meu așteaptă pe terasa 1, continuă Paul. Coborîră.

— **Sînt o păinjeniță**, zise Natașa.

— **Cunosc monolitul de aur.**

— Regret. Cred că micile voastre jocuri sînt întrerupte pentru multă vreme. Am fost mai mult sau mai puțin încercuiți. Toate comunicațiile noastre trec prin Dun le Palestel, iar armata e pe cale să debarce pe Mont Clozel. Veți vedea!

— Dar avem un răgaz de patruzeci și opt de ore! exclamă David.

— De unde știți?

— Din sursă și... De aceea vreau să-i fac o propunere lui Vincent.

— Dacă-i vorba de o expediție, mă văd obligat să mă opun, declară Paul.

Vincent observă că nu vorbise pe un ton deosebit de hotărît.

— Sîntem gata.

Toți patru se îmbarcă la bordul aparatului, un Jason VII 2/3 locuri, ROUE (Republic of United Europe). Cel mai modern dintre elicopterele europene: cabină sferică, senzori multipli, ciberghidaj, scaune transformabile...

— Vom fi puțin înghesuiți, îi preveni Paul, dar nu mergem prea departe.

Cîteva secunde mai tîrziu survolau valea Barbairei și Arlacul. Paul spuse că avea să așeze aparatul în pădure și să continue cu un automobil camuflat acolo.

— Important e să vezi fără să fii văzut, adăugă el.

Iată, gîndi David, guvernul Uniunii se rialiază punctului de vedere ruso-american. Explorarea temporală e clasificată „risc V” și, ipso facto, interzisă. Pentru mine, pentru noi, această decizie vine un pic cam prea devreme. N-am atins nivelul americanilor în momentul în care au oprit experimentele. Și apoi, știm bine că ei le-au continuat mult după aceea. Noi nu vom putea proceda la fel, datorită situației internaționale ce face să fim supravegheați, dar și ca urmare a situației politice europene, oricine ar învinge în alegeri... Cred că e indispensabil să obținem răspunsul la două sau trei întrebări. Instalațiile Auvergne - Orenbourg sînt operaționale. Sînt convinși că dispunem, repet, de patruzeci și opt de ore de răgaz, timp suficient pentru a

întreprinde una sau două călătorii. Vincent Blaise se numără printre cei mai bine antrenați oameni ai Proiectului. Se află într-o poziție admirabilă ca să ne aducă informații precise asupra evenimentelor din octombrie-noiembrie 2025, despre sfârșitul Imperiului, despre război, despre **pata neagră**. Nu vom modifica destinul. Marja noastră de libertate este firavă, dar există poate, la finele anului 2025, un soi de nod temporal, o zonă nedeterminată. Poate că nu e scris că va fi război, poate avem o posibilitate să salvăm Europa de ceea ce e mai rău. Trebuie să o știm. Dacă Blaise e de acord – și a răspuns afirmativ – aș vrea să-l trimit la sfârșitul lui 2025, să se întoarcă cu un maximum de informații.

— Gata? făcu Paul.

— Gata, replică sec David.

Losander așează elicopterul pe o pajiște, la liziera unui pîlc de fagi. Toți patru se strecurară într-un desiș, alergînd loviți de ramurile joase. Paul dezveli un Ford Jada micuț, disimulat sub o prelată de camuflaj. Se așează la volan, cu Natașa alături. Mașina demară numaidecît, apăru un drum de piatră, iar Paul se angajă pe el.

Porni radioul, îl parazită cu un bruior, îl deconectă îndreptîndu-se și zise:

— Putem sta de vorbă, Dun le Palestel nu ne va auzi.

Ajunseră repede în trecătoarea Pavelume, sub vîrfurile golașe al unei coline rotunjite, mari, împestrițată de eschile stîlcoase. Paul ieși dinăuntru, făcu cîțiva pași la dreapta să se adăpostească sub niște pini. Indică Mont Clozel însoțitorilor; cel mai înalt din cele cinci vîrfuri aliniate înaintea lor.

Ajustă binoclul sondoscopic, scrutînd peisajul în tăcere.

— Sînt acolo, spuse în sfîrșit. E nevoie însă de un ochi experimentat ca să-i reperezi; eu am avut șansa să-i observ sosind în această dimineață. Imposibil de precizat ce forțe au.

Întinse binoclul Natașei.

O vulpe se ivi lângă el. Vîntul începu să sufle, răscolind părul tinerei femei. Vincent șterse o picătură de ploaie căzută pe frunte, ce căuta să i se scurgă în ochi.

Nori albi și grei alergau deasupra Muntelui Clozel; în schimb, orizontul era limpede.

Natașa scoase o exclamație:

— Ce-i asta?

— Vorbești de miraj?

David și Vincent priveră la rîndul lor. O formă vagă, schimbătoare, translucidă, se ridica pe Mont Clozel. Cu toții o văzură; după un moment de așteptare însă, descoperiră că nimeni nu contempla exact același lucru.

— Castelul Cerului? întrebă Vincent.

— Sau fantoma sa, replică Paul. Regret, dar înainte de a înceta cercetările, americanii au observat fenomene de acest gen la Spokane, la Mobile, la Rockway Beach. Japonezii au avut ceva asemănător în Centrul din Nemuro, brazilienii la Januaria, rușii la Nijne Udinsk, la Nercinsk, în insulele Ciukoes, la Merv, la Antanbulak și în Novaia Zemlea. Desigur, se ignoră cauza exactă a fenomenului. Halucinații colective, cine știe? Constituie însă semnalul pentru Riscul V și dovada că am ajuns aproape în același punct cu ceilalți. În calitate de responsabil cu securitatea Proiectului, sînt nevoit să întăresc interdicția asupra oricărei experiențe. Îmi pare rău, David.

— O singură călătorie, Paul!

— Nici una, David. Pericolu-i prea mare.

Discuția fu reluată o oră mai tîrziu în biroul lui David Race, în fața unui platou cu zacuscă neozeelandeză și a cîte unui pahar de bere, alături de limonada marocană.

Afară, aversa răpăia în ferestre, iar vîntul răscolea frunzișul arbuștilor de pe terasă. Tunetul se rostogolea slab, sus pe munte.

Orchestra lui Mors Jarviggen cînta o neurală apăsătoare.

— Am văzut mirajul, spunea Natașa. Dar nu sînt deloc sigură să fi zărit și militarii.

— Te asigur că-s acolo. Mîine, Auvergne - Orenbourg va fi ocupat. Simbolic. Totul se va desfășura fără probleme dacă nu ne vom mișca.

Vincent își goli paharul și rosti rar, zîmbind:

— Paul, în acest moment lupti împotriva istoriei. Știi prea bine că nu ai nici o șansă!

Paul Losander se întoarse brusc.

— De ce zici asta?

— Călătoria o voi face, pentru că am făcut-o. Îmi aduc aminte. Poate e periculos, dar ar fi încă și mai și să modifici istoria, timpul, destinul. Dealtminteri, știu că nu mă vei împiedica să plec.

— Și eu îmi amintesc, îl susținu Natașa.

Paul Losander se răsturnă în fotoliu, gînditor, închise ochii. Muzica se opri, porni din nou, iarăși se opri. David Race încrucișă mîinile pe burtă. Picături de transpirație îi periau fruntea, gîtul îi lucea, mărul lui Adam i se mișca spasmodic. Natașa părea absentă. Ca să meargă, ridicase triumghiul deschis al fustei (paftaua aurită servea acestui scop) și coapsele blonde îi erau în prezent complet descoperite.

Vincent își ascultă sîngele bătînd în urechi. Trebuia să plece, ancheta sa personală nu se încheiase. Aceste răspunsuri, le va obține... pe 25 sau 26 octombrie 2025. Și Paul Losander va fi cel care i le va da!

Data prezenta o anume importanță. Nu voia să greșească, căci pornea, fără îndoială, în ultimul său voiaj. Optă pentru 26... 26 octombrie 2025, viitoarea și probabil ultima lui destinație.

Losander închise ochii și își privi viclean însoțitorii.

— La urma urmelor, și eu am nevoie de cîteva informații. Vincent ar putea să mi le-aducă.

Mai tîrziu, Losander îi explică lui Vincent că fusese obligat să renunțe la propria călătorie prevăzută. Părea ușurat. Mărturisi că nu se dovedise niciodată a fi un bun călător. Viitorul îl înspăimînta.

— Are și de ce, nu-i așa?

Poziția îi rămânea ambiguă. Vincent era din ce în ce mai convins că lucra pentru americani. Amintirea unei amintiri?

— Ce informație dorești? Losander ezită.

— Sincer, nu-ți pot spune. Ar fi... primejdios. Îți voi pune întrebările când te vei întoarce. Oricum, dacă ți le-aș zice, le vei uita odată ajuns acolo. Noroc bun, bătrîne. Și nu-ți asuma riscuri prea mari!

Sanctuarul hotelului Europa, Auvergne - Orenbourg. Sala de analize. Vincent Blaise era în picioare înaintea lui David Race, care ședea la pupitrul lui, cu bărbia răsfrântă între mâinile păroase.

— Ești un bărbat curajos...

Ochii lui David rămăseseră vii sub pleoapele coborâte. Zîmbea. Se hotărîse, era destinul lui.

Se ridică.

— Trebuie să te avertizez de pericol, sistemul nostru informațional e acum controlat de Dun le Palestel. În parte l-am deconectat și ne servim de un echipament auxiliar ce se poate dovedi insuficient.

Părea ridicol în combinezonul său alb, mulat pe pîntecul rotund. Privirea lui însă, blîndă și autoritară în același timp, portul capului, surîsul indulgent ștergeau din impresie.

— Puțin îmi pasă, rosti Vincent. Sînt în stare să călătoresc și lipsit de material.

— Dar securitatea ta nu-i asigurată! Un accident...

— Știu. **Va fi** un accident.

— Acum?

— Curînd. E scris și nu putem face nimic.

— Nici o soluție?

— Nu.

— Dar te vei întoarce oare?

— Da, cel puțin de astădată, da.

— Ești un om curajos, repetă David Race. Să știi, dacă... dacă îmi aduci vești din viitorul meu, mărturisesc că ele mă interesează încă.

— Chiar în cazul când sînt rele?

— Mă aștept să fie!

Vincent strînse mîna întinsă. La revedere, mult succes.

Camera 13. Vincent urma să plece în douăzeci de minute. Eliei nu-i spusese la revedere, la ce bun? Peste cîteva ceasuri va fi înapoi. Sala 13, un număr potrivit. Amnezia și celelalte probleme psihice posibile îl speriau mai puțin decît perspectiva de a se înșela asupra datei, ori de a-i întîlni în viitor pe Attilio Jeppner și pe Tot.

O încăpere pătrată, aproape goală, cu un scaun pivotant, rotund, în mijloc. Trei dintre pereți, cea mai mare parte a plafonului și a podelei erau albe-albastrii, în schimb suprafața situată îndărătul scaunului era neagră. În față se zărea un comutator, iar spătarul și brațele erau garnisite de numeroase echipamente.

Vincent își scoase vesta și pantofii. Apoi se așeză pe scaun și se uită la ceas.

— Două patruzeci, sîntem în avans. Rîndul dumitale.

Simțea cuprinzîndu-l nerăbdarea. Semn pozitiv. Nerăbdarea constituia într-un anume fel motorul expediției.

— Sînteți la postul dumneavoastră? Întrebă o voce morocănoasă.

— Ca și cum nu m-ai vedea!

— Ziceți: sînt la postul meu. Așa-i regulamentul.

— Sînt la postul meu.

— Perfect. Veți începe fix la orele cincisprezece. La paisprezece cîzeci și cinci trebuie să blochez ușile, deși mecanismul nu mai funcționează. Aveți nevoie de ajutor ca să vă echipați?

— Îmi echipez nasul cu un deget, amice. Sînt pe cale să...

— Ziceți: nu am nevoie de ajutor. Așa-i regulamentul.

— Nu am nevoie de ajutor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Perfect. Vom verifica prin senzori și prin circuitele de televiziune dacă totul decurge normal, dacă funcționează cel puțin...

Toracele lui Vincent se mula într-o plasă. Își pusese harnașamentul pe umeri, pe deasupra veșmîntului, în jurul pieptului și gâtului. Senzorii i se lipiră automat de trup. Își strecură mâinile în inele metalice. Se declanșă muzica neurală. O melodie lentă care își accelera ritmul tot mai mult (dar în caz că lucrurile mergeau bine, Vincent nu avea să o realizeze).

— Auziți muzica? întrebă operatorul.

— Nu sînt surd!

Omul se înfurie.

— Proiectul a fost oprit. Prin urmare această operațiune este ilegală. Mi-am asumat niște riscuri participînd la ea. Ați putea să fiți mai cooperant!

Vincent auzi glasul lui Paul, încet însă distinct.

— Las-o baltă, Muller. Din moment ce te acopăr eu, pentru tine nu există risc...

— Aud muzica, confirmă Vincent.

Pe pereți, pe plafon și chiar pe podea se zăreau ecrane. Tehnicienii proiecției (și ghidajului) în viitor făceau apel la hipnoză și la persuasiune subliminală. Și desigur, la teoriile lui David Race. Supus acestui tratament, subiectul talentat înceta să se mai agațe de acel nedefinit numit prezent, se lăsa să plutească în timp, apoi începea să înoate. Primul obstacol pe care trebuia să-l învingă era acea crispă de spaimă, ancoră a conștientului pe nivelul eternității. Nu se utiliza nici un drog.

Muzica fu schimbată, nivelul sonor creșu în intensitate. Vincent identifică un aranjament neural compus de Heldon 21. Pe ziduri și pe tavan dansau fulgere, imagini fugitive defilau în plină viteză. Ai fi spus că pe pereții încăperii înotau șerpi de lumină. Vincent știa că îi putea opri. I-ar fi fost suficient să treacă în planul memoriei-realitate. Când șerpilor își încetineau mișcările, însemna că timpul se scurgea mai repede pentru el, că își întorsese privirile spre propria persoană, că începea să-și amintească...

Șerpii de lumină încetineau. Totul se desfășura normal.

— Sînt gata, rosti Vincent.

Pătrunsese în universul interior al memoriei. Nu făcuse însă decît primii pași ai călătoriei.

Mai avea de traversat esplanada, de trecut în cealaltă parte a zidului întunecat.

Se rezemă de monolitul de aur. Mîngîie îndelung metalul neted și umed. Rămăsese fără suflu, căci alergase după un șarpe. Animalul îi scăpase, strecurîndu-se printre pietrele esplanadei într-o gaură.

Cavalerul se afla tot acolo. Se ridica în depărtare, spre stînga cum priveai zidul. Ca de obicei, o ceață portocalie îl învăluia parțial, ascunzînd picioarele armăsarului. De această dată ea nu trecea de pieptul călărețului. Chipul i se detașa cu o anumită claritate pe fundalul violet – cer, ori timp. Situație excepțională: nimic nu acoperea fața Cavalerului. Era prea departe ca să se distingă trăsăturile misteriosului personaj, dar dacă s-ar fi apropiat...

Ezită totuși. Natașa îi fixase întîlnire în piață, în spatele monolitului de aur. Piața de odinioară, cu tarabe, cu negustorii și clienții ei, cu copii și cîntăreți și cerșetori. Și Natașa, care poate îl aștepta.

Obişnuiții esplanadei se refugiaseră probabil îndărătul monolitului. Îi va întîlni acolo jos, în piață, iar Natașa îi va spune de ce era o păinjeniță ce-și țesea pînza peste timp.

I se oferise însă un prilej unic: să zărească chipul Cavalerului, să-l cunoască în sfîrșit pe cel care veghea destinul oamenilor, secretele timpului. Cavalerul sau Natașa? Negura se ridica, era convins. Iar fondul violet al cerului se colora în purpuriu. Pata roșie atingea în prezent umerii Cavalerului. Repede!

Se năpusti pe lîngă arborii din marginea esplanadei, între dale se deschideau crevase și crăpături, unde creșteau ierburi și arbuști. Tulpinile păreau de metal. Vincent alerga. Terasa îi apărea mult mai întinsă și mai lungă. Ceața continua să se ridice, forma volute portocalii și roșii pe umerii Cavalerului. Vincent fugea, împiedicîndu-se uneori

de tulpini dure, alteori agățându-și tălpile de asperități. O tăie spre stînga. Dalele erau mai mari și mai puțin uzate. Alergă puțin mai repede.

Nici o prezență omenească. Animale mici, șobolani, șerpi, insecte dispăreau din fața lui. Săltă capul și-și trase răsufierea. Negura se înălța, dar el se apropiase mult. Capul armăsarului părea enorm. Distingea net profilul Cavalerului.

Crezu că îl recunoaște, șovăi. Fața osoasă, nasul puternic, ochii înfundați. Da... și deodată, Cavalerul întoarse capul spre terasă. Memoria sa de călător (era oare memoria unui călător?) îi confirmă că făcea prima dată o astfel de mișcare.

**Vincent știa. O știuse mereu. Cine s-ar fi putut îndoi?
Cavalerul era doctorul Orenbourg!
O lume trucată...**

Se răsuci și fugi spre zid. Un fapt nou și aici: peretele se curbese, o suprafață convexă, căreia nu-i distingea vârful. Poate că așa fusese întotdeauna?

Nu, se auzi un glas în mintea lui. Forma zidului se datorează sistemului de ghidaj empiric. Mă auzi, Vincent?
Te aud, David.

Din acest moment, ordinatorul Auvergne - Orenbourg se află sub control din Dun le Palestel. Ne folosim de mijloace improvizate. Am să încerc să te ghidez eu însumi. Ești pregătit?

Da.

Vincent se apropie de perete. Suprafața opacă îi prezenta sub ochi o strălucire moartă, o bucată de cer întunecat, umplut de carnea grea și înghețată a zorilor străvechi.

Vincent, uită-te la căsuțele de la picioarele tale. Căsuțele cu numere. Le vezi?

Vincent înaintase de-a lungul zidului îndeajuns de mult ca și Cavalerul și monolitul de aur să-i dispară din vedere.

Mergea. Îi era suficient. De ore întregi, David Race îi repeta:
Ne apropiem! Ne apropiem!

Ne apropiem. Am înțeles...

Ai prins logica numerelor? Și dacă nu au logică? Dacă...
Nu au logică! O șmecherie inventată de David Race, să te
oblige să te concentrezi asupra datei călătoriei: 26
octombrie 2025.

26 octombrie 2025!

Numărul este 26

10

2025

Ce citești, Vincent?

Vincent coborî ochii. Pe căsuța de la picioarele lui:26

10

2025

Cu o viteză fulgerătoare, peretele negru se prăbuși peste
el.

Cer palid, nori cenușii, frunziș stacojiu al fagilor. Încă, sau din nou, toamnă. Iar Vincent era pe o cărare a pădurii, o cărare cu adevărat sălbatică, în mijlocul crîngului des. În fața sa, un pîlc de arbori bătrîni ascundea cerul. Arbuștii îi ajungeau la înălțimea pieptului, mă răcinii îi barau drumul, poteca dispărea. Vincent se opri să judece.

Se gîndi și își aduse aminte. Călătorea în propriul viitor, avea ca misiune cercetarea ultimei zile a Imperiului. Era însă singur, rătăcit în pădure. Privi în jur. Și dacă Tot avea să apară, sărind peste arbuști? Nu, Tot nu se afla acolo, Tot murise.

Cîinele Moarte era mort. Vreme de o clipă, Vincent își aminti circumstanțele oribile în care fiara fusese doborâtă. Apoi amintirea se diluă.

Pe Vincent îl străbătu un frison. Codrul semăna mult cu cel din Arlac, dar el se găsea sub coroanele copacilor și nu putea localiza nici un reper. Trebuia să permită personalității actuale să preia comenzile creierului, să se reinstaleze la cîrmele memoriei.

Așteptînd, hotărî să se întoarcă din drum. Nu exista nici un motiv ca să pătrundă în hățîș, îmbrăcat într-un costum fin din mătase roșie. Ultima modă poneistă? Reveni pe propriile urme și ajunse la o intersecție. Recunoscuse drumul din stînga și se angajă pe el. Drumul forestier ce conducea la... spre... la Reședința Vega, neîndoișor foarte aproape.

Începu să alerge. Întoarse capul și aruncă o privire peste umăr. Nu, nimeni nu îl urmărea. Ridicol. Se opri din alergare, reluându-și mersul normal. Un bărbat se ivi de sub frunziș și se postă înaintea lui, cu o mână în șold. Securitatea. Încă una. În forțele armate ale lui Joseph Poney se numărau o sută douăzeci de uniforme și existau vreo treizeci de servicii bune de securitate, toate reprezentate în careul ultim: Patrulaterul Auvergne.

Bărbatul purta un combinezon verde, cu triunghiuri mari și negre. Deasupra genunchiului, pantalonul îi era strâns de o banderolă neagră. Avea cizme din piele neagră, lungi pînă la genunchi și genunchiere negre din piele. Mănușile din același material lăsau degetele descoperite, dar vopsite în negru. Îți trebuia multă atenție să observi că mănușile nu erau complete. Stil Poney... La fel armamentul. O spadă electrică și mai multe pumnale la centură, o pușcă scurtă la umăr și, în mână, unul din acele pistoale ce proliferau sub Monseniorul Dictat.

Polițistul îi adresă lui Vincent un salut politicos și în același timp sec:

— Bună ziua, zefule!

Vincent răspunse prudent la fel. Pentru cineva lipsit de grad, formula prevedea “Bună ziua, omule!”, dar cu tipii din Securitate era mai bine să fii circumspect. Poate că acesta era colonel...

— Văzut alerg zi venit ză văd!

Încă unul din principiile lui Joseph Poney: folosirea trupelor străine, spanioli în Franța, germani în Spania, francezi în Italia, ruși în Germania. Vincent răspunse că se străduia să-și dezmoștească picioarele și întrebă unde se găseau ceilalți. Garda încruntă din sprîncene.

— Care alții?

Fără îndoială, nu era un colonel în deghizare. Vincent ridică din umeri și își continuă drumul. La intersecție se înșira o coloană de autoturisme. Majoritatea vehiculelor se opriseră pe mijlocul șoselei. În orice caz, se afla în Patrulater, pe un drum particular al dictatorului, ce

viermuia de uniforme de toate culorile. Negrul și albastrul predominau. Printre șoferi zări și căști roșii.

Vincent se apropie de convoi cu pasul liniștit. Își reperase mașina, o Arielle HDR, chiar în vârful coloanei. Era încă puțin crispat, iar gura o simțea plină de clei. Un spasm făcea să-i tresalte piciorul stîng. Vincent din trecut, Vincent călătorul se găsea tot acolo, parazit. Vincent din prezent nu preluase încă total controlul creierului...

Fu salutat de cîțiva oameni ai serviciului de securitate. Bună ziua, șefule. De fiecare dată le răspunse identic.

Ajuns la drum, recunoscuse peisajul: Arlac. Își aduse aminte. Reședința Imperială Vega fusese construită pe amplasamentul ex-hotelului Europa, o bază Orenbourg, o bază Joseph Poney... bunkerul final!

Consiliul Viitorului Apropiat se reunea în Reședință și uneori, mai rar, în Castelul Cerului. Vincent făcea parte din Consiliu din 2010, dar între anii 2010 și 2025 i se întîmplase... ceva, un accident. Dispăruse, înghițit de timp.

O reuniune avea loc în aceeași zi.

Astăzi, 26 octombrie 2025, o zi într-atît de obișnuită încît nu-ți puteai imagina să fie ultima zi a Imperiului. Joseph Poney ținuse să-l vadă personal pe consilierul său special și preferat: Vincent Blaise. Îi plăcea să-și întîlnească în pădure colaboratorii, iar Patrulaterul Auvergne era ideal pentru așa ceva. Organizase o ieșire pe munte, cea de-a patra a săptămîinii, o ieșire cu Haru Nebunul și Natașa. Natașa în rochie neagră, iar Haru cu pene de șef de trib indian...

Nemernicul.

Conducea automobilul cu o mîină. Brațul drept îl ținea perpendicular pe axa vehiculului să-l împiedice pe Haru, pasagerul său, să se zdrobească de parbriz la fiecare apăsare de frînă. Haru nu consimțea niciodată să se așeze într-o mașină ca toată lumea. Se contorsiona, inventa poziții acrobatice, nebunesc de primejdioase. În general, nimeni nu dorea să-i poarte de grijă: lui Joseph Poney nu i-ar fi plăcut să i se strice mascota.

În picioare pe scaunul pe care-l terfelea strîmbîndu-se, bufonul amenința cu pumnul diform vehiculul din față.

— Mai repede, ori îl pun pe Mestecăfier să-ți mînce ouăle!

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai liniștit! mîrîi Vincent.

— Mă faci să vărs, șefule mic. Nu trebuie să-l iei în rîs pe Dumnezeu, nu uita Pata Albastră, ha? Nu trebuie să înjuri numele sfînt, ha, ha!

Potrivit unei sănătoase tradiții regale, el – și numai el – avea voie să-și bată joc de Stăpîn.

— Dictatorul și tîrfa sînt cu noi, ei? Au șters-o pe furiș, dar pe ea am observat-o. N-arăta frumos, amanta. Pe Monsenior l-a apucat criza, una mare. De i-ai fi văzut rochia! Cum o fi reușit oare? Poa' cu dinții! A transformat-o în zdrențe, păpușii i se vedea fundul! Un fund frumos, împrospătat cu cheltuială mare. Pe Natașa aș servi-o eu... Remarcă însă, nu vreau! N-ar trebui să fac decît din deștul mic! Hi, hi, hi! Sînt plin de haz, ei, șefule mic?

— Da ești plin de haz, mărturisi Vincent.

Haru era un personaj construit la întîmplare: cocoșat, schiop, răsucit, buzat, zbanghiu, bubos și supurînd. Produsul unor radiații pașnice ce nu izbutiseră să-i ocolească pe toți. Grefele și tratamentele de reechilibrare ar fi fost capabile să-i amelioreze starea, însă Haru nu ținea să devină un normal; dizgrația îi reprezenta în același timp siguranța, gloria și meseria.

Convoiul cobora lent la vale, pe un drum prost pietruit, bun doar pentru căruțele șerbilor Patrulaterului. Haru gemea și tremura.

— Vince! Ai fi în stare să îmi spui dacă toți marii parano își călăresc puicuțele precum Monseniorul, tu cel versat în psiho?

— Mic ticălos ce ești, făcu Vincent. Vrei să zici că Majestatea Sa este parano? Ție o să-ți mănînce fuduliile Mestecăfier!

— Majestatea Sa! Hahaha! De ce nu spui Monseniorul Dictat, ca toată lumea? Și apoi zilele bune ale lui

Mestecăfier s-au terminat. Jeppner îl va înlocui la Castel ca porc... Drace, iar am scăpat un secret! Ai aflat sentința pentru Jepp? Ah, ar fi putut fi mai aspră. Așa are un viitor de mîncău de șmecherii și de alte lucruri! Diseară vii la serbare cu mine?

Monologul lui Haru îi făcea un serviciu lui Vincent, îi oferea un răgaz. Ascultîndu-l, își aduna ideile și amintirile. În această vreme, personalitatea prezentului prelua treptat comenzile, asigurînd controlul conexiunilor nervoase încă firave. În sfîrșit, vorbăria nebunului îi furniza lui Vincent – lui Vincent din trecut – o sumă de informații utile, ce se integrau în vitraliul amintirilor.

26 octombrie 2025, ultima zi a Imperiului? 26 octombrie 2025, ajunul războiului mondial? 26 octombrie 2025, sfîrșitul lumii? Părea puțin probabil.

Călătoriile precedente îl conduseseră între februarie și august. Descoperea o situație oarecum modificată, dar nimic nu indica prăbușirea iminentă a lui Joseph Poney. Ce avea să aducă seara? Moartea lui Tot, fu surprins să constate, îl durea un pic. Se simțea în parte responsabil pentru ceea ce se petrecuse. Din contra, pedepsirea lui Jeppner îl lăsa indiferent.

— Știi, grefa lui Jérôme a reușit, aruncă Haru. E oficial și definitiv, puștiul a început să cînte la pian, să deseneze și să mînuiască armele. D-aia șeful Jeppner a fost grațiat!

— Numești asta grațiere?

— Păi da. Tratatamentul, în fine – manipularea – îi va da un chip și instincte murdare. Însă creierul nu-i va fi atins, nu mult. Restul e reversibil, nu-i așa?

— Nu știu, răspunse Vincent. Nu cunosc dacă utilizează ingineria genetică. Poate în Statele Unite, însă la noi...

— Nu pomeni de amerloși, ești sărit sau ce?

Convoiul se apropia de Reședință. Satul Arlacului se mărise, dar aspectul caselor nu se schimbase esențial. Ziduri de piatră cenușie, acoperișuri de ardezie ori țiglă, numeroase coșuri. Pe străzi nici un vehicul cu motor, doar cîteva căruțe trase de măgari sau boi.

Reședința Vega ocupa un amplasament, cu mult mai întins decât vechiul hotel; un cerc de construcții plate, din care țîșneau turnuri. Hotelul se ridica în mijloc, cu centrul de telecomunicații și antena de o sută de metri. Circula zvonul că Joseph Poney se servea de ea mai ales pentru legăturile sale personale cu Xtranii (căci Xtranii existau, la urma urmelor...). Heliportul era și mai vast. La suprafață se zăreau puține mașini, erau însă garaje subterane. Coloana atinse drumul principal și se îndreptă către un hangar militar. În acel moment Vincent se separă de grup. Ca de obicei, parcă automobilul lîngă palat. Se destinse la gîndul barului unde avea să intre peste cinci minute, cu un alcool interzis în față (înalții rezidenți aveau dreptul la unele derogări). Vincent al prezentului slăbi controlul.

— Spune-mi Haru, făcu el fără să gîndească, cunosc mulți că Joseph Poney e în realitate Joseph Orenbourg?

Nebunul scoase un zgomot curios, jumătate șuierat, jumătate gîlgîit. Vincent se răsuci spre el și îl văzu prăbușit în scaun, cu chipul ascuns în mîini. Obișnuit cu acest gen de maimuțări, Vincent nu reacționează imediat. Dar nebunul începu să urineze în jeturi mici, spasmodice, prin fanta deschisă a pantalonilor, udînd canapeaua cu un lichid galben și mirositor.

— Ești sărit! gemu el. Sărit! Eu, Haru Nebunul, sînt cel care ți-o spun! Cel mai sărit de pe harta Europei, asta ești!

Vincent scutură capul. Durerea familiară din ceafă și din creștetul capului îi semnala o deficiență de ajustare temporală. Alungînd dublura trecutului, fu din nou el însuși, un Vince Blaise angoasat și furios. Joseph Orenbourg: subiect tabu. Oficial, doctorul Orenbourg decedase în anul 2016, la începutul ascensiunii lui Joseph Poney. Cîte persoane cunoșteau adevărul? Joseph Poney își luase anumite precauții ca să șteargă urmele. Sustinea că nu se temea de nici un atac din exterior, grație Poney-Dragonului, arma sa supremă. Atunci, o strategie internă? Interioară realității și timpului?

Inversia cauzalității?

Haru se strădui să rîdă, însă vocea îi era răgușită, pierdută, fața roșie și strălucitoare datorită transpirației. O luminiță îngrozită îi fulgera în ochi.

Știa că trăiau ultima zi a Imperiului?

Vincent lăsă mașina în garaj. Haru îl părăsi în fugă, ca și când nu ar fi dorit să mai rămînă o secundă în compania unui personaj atît de primejdios. Pe Vincent încă îl mai durea capul. Se regăsi fără plăcere în barul înalților rezidenți, o sală circulară deosebit de înaltă, cu barul propriu-zis în centru, pe axa ascensoarelor. Liftul se oprea la etaj; deasupra cuștii sale era o sferă-ecran în care se puteau citi sloganuri ilustrate și flashuri publicitare, succedîndu-se fără întreruperi.

Vincent se instalează la o masă izolată. Se așează de așa manieră încît să supravegheze atît ascensorul cît și intrarea principală, plasată sub portretul Cavalerului, dar să arunce și cîte o privire sferei-ecran, potrivit dorinței călătorului din el.

Mai mulți consilieri pătrunseră în bar. În jurul tuturor plutea un aer de neliniște și suspiciune. Vincent pîndea sosirea Natașei. Va îndrăzni să se arate după ce dictatorul aproape că o violase? Îi văzu apărînd pe Marie Landot, Ron Danes, Bernard Schmidt, Gloria Semens, pe Dan Calden și pe Paul Losander. Apoi o nouă lozincă îi atrase atenția și întoarse ochii către sferă: **Ridică-ți capul, tinere atlet. Vulturul lui Dumnezeu te privește în ochi!** O rețetă inedită, adecvată oricăror feluri de mîncare.

Pasărea plutea în mijlocul sferei, nobilă, puternică, maiestuoasă. Paznic al păcii, al ordinii și al normalității...

(O, mulțimi fermecate de normalitate, gîndi Vincent Blaise, dacă ați ști ce pandemoniu este în realitate cuibul vulturului...)

Pasărea Domnului cobora pe cîmpie, iar oile o priveau. Tînărul atlet – miel credincios – înălța capul, încrucișîndu-și ochii cu cei ai vulturului. Imediat alături, o oaie amărită cu cinci picioare, cu ochii sașii și lîna destrămată, se îndepărta cu capul coborît, încercînd să-și ascundă sub burtă ciotul de

picioar ce-i atârna pe coapsă. Fulgerător, vulturul se lansa asupra ei, ridicînd-o în gheare. Aici povestirea se sfîrșea. Ce i se întîmplase oii cu cinci picioare? Avea să scape **verigii arzătoare și procedului draconic**? Doar atunci ar fi suferit normalizarea în carne și în suflet...

...exceptînd cazul cînd azi e ultima zi a Imperiului?

Marie Landot veni să se așeze la masa lui Vincent. În mîini ținea două pahare, unul violet pentru ea însăși, unul oranj pentru el. Vincent încuviință din cap. Un 36-37, pe gustul său. Marie îl întrebă dacă avea să facă ceva în seara aceea, la serbare. Vincent sorbi o înghițitură. Ce să facă? Nu înțelegea prea bine întrebarea. Socoti: primejdie. Marie rîse complice, era o femeie la vreo cinzeci de ani, cu părul grizonat, cu trăsături adînc săpate. Părea să ignore totul despre reîntinerire. În fapt, voise să devină cea dintîi femeie „sfînt nevăzător”, dar privilegiul îi fusese refuzat de Marele Diacon. Vincent fixa incredul paharul cu 21-24 pe care ea îl strîngea cu degete subțiri și încordate. Marie Landot să bea alcool, însemna că Imperiul se întorsese cu fundul în sus!

— Sînt nebună de bucurie, explică ea.

Nebună de bucurie? Surîsul acela forțat de pe fața dură nu o împiedica să arate mai sinistră decît moartea.

— Ah, sărbătoarea lui Jérôme, pricepu Vincent. Da, mîna lui...

— Jeppner va fi transformat în porc obscen și războiul va fi uitat.

— Războiul...

— Se vorbește că Monseniorul va lua o hotărîre astă-seară, după serbare!

Vincent își goli calm paharul. Marie Landot nu bău.

— Nădăjduiesc să propun utilizarea neîntîrziată a Poney-Dragonului, șopti Marie. Împotriva sateliților Ligii, dacă mai e nevoie să adaug!

Greața îi cuprinse stomacul. Gura lui Vincent se umplu cu un lichid acru, parfumat cu amandă, cu un gust de 36-37. „Scuzați-mă...” Se ridică și fugi în direcția izolatorului. Ajunse la timp să verse în cuveta WC-ului masa de prînz,

unde înotau bucățele de carne pe jumătate digerate, 36-37-ul și o jumătate de litru de bilă. Un terci puțin îmbietor, însă recuperabil pentru masa serafimilor animalizați și a porcilor obsceni...

Se îndreptă din spate, cu o mână pe stomac. Închise ochii să alunge amețeala. În clipa aceea, basculă înapoi și căzu.

Vreme de cîteva secunde nu simți decît durere. O senzație înspăimîntătoare de smulgere. Avea impresia că e Vincent Blaise al anului 2025, că e răpit propriului timp, prezentului și că e proiectat într-un trecut străin pe care refuza să îl recunoască.

Suferința fizică se atenua treptat. Neliniștea însă îl sufocă lungi momente încă. Aproape insuportabil era gîndul că probabil trebuia să trăiască în acest trecut. 2010. Cei cincisprezece ani ce-l despărțeau de 2025 constituiau un soi de timp mort, un teritoriu de exil, **anii pierduți...**

Îl înconjurau bărbați și femei înveșmîntați în alb. Recunoscuse vocea lui David Race.

— Vincent, acum te vei odihni. Totul a mers bine, a mers bine...

Nu mai poseda un dram de voință. Se simțea străin acestei lumi, acestui timp. David îl întrebă dacă se putea ridica, iar el se execută. Se lăsă condus, susținut, îndrumat. Privirea îi era încă tulbure și cu greu își controla mișcările. Respiră parfumul Natașei, Natașa aici? Tînăra femeie se găsea în stînga lui. Surîdea. Care Natașa? David îi luase mîna dreaptă. Zgomote, fulgere de lumină. Vincent nu recunoștea nimic, avea impresia că mergea pe marginea unei prăpăstii. Uneori, piciorul drept se balansa în vid. Se simțea atras de gol. Făcu un efort să reziste, însă mușchii, creierul, nervii îl ascultau cu greu. Corpul și mintea

aparțineau poate lui Vincent Blaise din 2025, nu lui... Natașa și David îl împinseseră în cabina ascensorului. Neliniștea i se disipă puțin, abisul temporal nu i se deschisese sub picioare. Sfârșitul drumului se dovedi mult mai ușor. Era în stare să înainteze și să identifice locurile.

Întins pe pat. David, Natașa și Ella se găseau alături. Rămase calm și pasiv. Își simțea nervii în continuare legați de trupul celui alt, abandonat în 2025.

— Ai să dormi, făcu David. Totul merge bine. Avem un răgaz de o săptămână. Mă auzi? O săptămână!

Cu un semn al capului, Vincent încuviință. Dar nu-l interesa prea tare, totul se petrecuse cu atît de mult timp în urmă... Să doarmă, da.

— Ella și cu mine vom rămîne lîngă tine, îi zise Natașa.

Natașa? Ella? De unde venea Natașa Păinjenita? De unde apăruse Ella?

Și Pony-Dragonul? Dacă Joseph Pony utiliza arma totală împotriva sateliților Ligii, declanșa războiul, de asemenea total. Mondial. Definitiv.

Se găsea singur cu David în biroul specialistului.

Încerca o senzație vagă de mulțumire. Trebuia să fie sfârșitul dimineții, așadar a doua zi.

David vorbea manipulînd AM-ul. Vincent ținea în mînă un pahar de porto. Prin fereastra deschisă în mijlocul lămpiilor se zărea arzînd soarele la apus. Nu, erau portocali și astrul se găsea abia la jumătatea drumului. Ajustare temporală dificilă. În orice caz, lumina scâlda generos mobilele de sticlă și podeaua vitrificată a încăperii.

Răspundea întrebărilor lui David de o veșnicie. De ore, de secole?

Își consultă ceasul. Răbdare, nerăbdare. Haide, fii calm. Ridică paharul. Culoarea vinului de porto e doar cu o idee mai închisă decît cea a alcoolului 36-37. Fără detalii nesemnificative în șuvoiul timpului.

— Cînd eram copil, povesti el, am născocit două personaje cărora le-am conferit un rol important în viața și

visurile mele: Duax și Knabo. Ori, generalul Duax și maiorul Knabo există. Sînt chiar personaje-cheie ale viitorului. Ce semnificație să aibă aceasta?

David Race se scărpină pe burtă prin deschizătura cămășii. Pîntecul îi deborda. Se sculă în picioare și începu să se învîrtă în jurul lui Vincent.

— Cunoscut din rapoarte cine-s Duax și Knabo. Din diverse motive, acești doi oameni au produs o impresie deosebit de puternică asupra ta, urcînd scara memoriei pînă în copilărie. Duax și Knabo sînt poate primele tale amintiri din viitor. Răspunsul meu va fi însă ambiguu. Viitorul întîlnit în călătoriile tale nu e o fantasmă, ci o realitate. Este oare singurul posibil? Nu sînt așa de convingeri. Mai degrabă-i vorba de un soi de machetă a universului, cum va arăta probabil în zece sau cincisprezece ani, o machetă construită din materialul inconștientului planetar colectiv, desenată de mistici, vizionari, de fanatici ai Renașterii în Europa și ai **Milleniumului Pilgrim** în America. Această machetă exercită o presiune formidabilă asupra realității, iar viitorul va tinde din ce în ce mai mult să-i semene... dacă nu întreprindem nimic pentru a-l modifica! Ce se va întîmpla pe 26 octombrie 2025?

Vincent ezită. Îl privea pe David și nu îl vedea. Privea soarele deasupra brazilor, dar distingea un alt totuș, mai sălbatic și mai păduros pe o latură, urbanizat pe cealaltă. Iar decorul înconjurător, biroul, terasa, îi păreau vechi, moarte, împietrite.

Strînse din dinți să nu decoleze, să nu plece în derivă. Nu voia să se lase purtat de un impuls arhaic, cu riscul de a ajunge cine știe unde. Era hotărît să-și reia destinul pe 26 octombrie 2025, între orele șaisprezece și șaptesprezece. Trebuia să asiste la ședința Consiliului Viitorului Apropiat și... Motivele importau prea puțin.

— Cît timp avem la dispoziție? se interesă.

— Guvernul negociază cu Administrația Proiectului, răspunse David. Experiențele sînt interzise, dar cred că ne vor lăsa în pace cîteva zile, maximum o săptămînă. Avem timp.

— Oricum, vreau să plec foarte repede.

Pentru o clipă încetă să-l mai vadă pe David. Nu-și mai putea reține nerăbdarea.

În clipa aceea, Paul Losander intră vijelios. În mână ținea un Clark și doi bărbați îl însoțeau. David se răsuci și se trezi cu arma ațintită asupra-i.

— Paul!

— Îmi pare rău, David. Deși Proiectul a fost oprit, sînt în continuare responsabil cu securitatea în Auvergne - Orenbourg. Chiar cu ceva mai mult decît atît! Sînt obligat să vă arestez pe amîndoi. Așa cer ordinele!

Unul din însoțitorii lui Losander se apropie de David, celălalt se postă în spatele lui Vincent.

— Dezolat! făcu Paul.

— Atunci, gata cu răgazul?

David își plimbă degetele groase pe claviatura AM-ului. Se întrerupse să-și aprindă pipa, contemplînd scena cu un aer oarecum ironic.

— Ce desfășurare de forțe!

— Doar ca să vă împiedic să faceți prostii.

— Ai fost de acord...

Losander oftă, coborî arma; oamenii săi nu îl imitară însă. Vincent și David se găseau încă sub amenințarea acelor paralizante. Polițistul părea plictisit și dezgustat de rolul pe care îl juca. Își șterse fruntea și gîtul, introduse Clarkul înapoi în toc, sub vesta metalizată.

— Au intervenit lucruri noi, rosti cu o voce cleioasă. Administrația a confirmat ordinele și am primit anumite informații. În plus, nu aveți dreptul să vă serviți de instalațiile Proiectului ca să efectuați experiențe personale. Doar asta faceți, nu?

David ridică din umeri.

— În mare parte materialul este scos din uz, trei sferturi din personal a dispărut!

— Îmi pare rău, repetă Losander.

— Te tracasează inversia cauzalității?

— Nu cred în ea!

— Ce vei face cu noi?

Paul nu răspunse, Vincent se întoarse să privească cerul. Soarele dispărea îndărătul culmilor. Imposibil, este... Încercă să-și amintească dacă scena se situa spre prînz, sau imediat înainte de crepuscul. Totul se desfășura ca și cînd, în loc să trăiască în prezent evenimente precise, se străduia să le regăsească în memorie.

Nu trăiești, îți aduci aminte...

— Deci, ce hotărăști?

— Vă cer să mă urmați. Sînt obligat să vă neutralizez, în așteptarea... în fine, îmi pare rău!

— Și crezi că mă poți împiedica să plec? făcu Vincent.

Paul scoase un suspin zgomotos, se îndreptă spre Vincent, schiță gestul de a întinde mîna dar nu îl termină.

— Vincent, te implor să rămîi liniștit!

Coboar vocea.

— Ascultă-mă, bătrîne. Ne vom reîntîlni, o știi. Sîntem condamnați să fim prieteni și aliați. Orice s-ar întîmpla... Ai încredere în mine, nimeni nu trebuie să afle ce se va petrece pe 26 octombrie 2025!

— De ce?

— Din clipa în care anumite fapte devin cunoscute, ele intră în istorie iar... viitorul va fi scris. Nu vom mai schimba nimic!

— Asta pretind prietenii tăi americani?

— Da.

— Un punct de vedere teribil de idealist. Viitoru-i scris oricum.

Paul se întoarse din nou spre Vincent.

— Sînt în stare să te împiedic să pleci!

— Cum?

Arată cu un deget arma ținută de unul din acoliții săi.

— Te putem paraliza și adormi!

— Dar nu o vei face.

— Dacă va fi necesar, o voi face spre binele tău.

— Nu.

— Poți să fii sigur?

— Sta scris că nu o vei face.

Paul deschise gura, nu spuse nimic. Îi privi rînd pe rînd pe Vincent și pe David, închise gura. Neliniștea și nehotărîrea îi erau întipărite pe chip.

— Jucăm un rol foarte periculos cu toții, zise într-un târziu. David, ajută-mă să-l conving!

David Race zîmbi.

— Nu vei avea succes!

Urmă o tăcere lungă. Cei cinci bărbați erau riguros nemișcați. Ai fi zis că-și țineau cu toții respirația. Vincent privi din nou soarele, își aminti, scena se desfășura seara...

O căută în memorie, o luă în posesie. O opri. Oamenii din serviciul de securitate mențineau în continuare armele îndreptate spre David și el însuși, pregătiți să tragă la orice semn suspect, ori la un semnal al șefului. Și totuși rămîneau imobili, împietriți. Paul părea sculptat într-un bloc de metal; nu avea să dea semnalul. Nu avea timp.

Vincent intră în memorie. Se văzu cu Paul, David și cu ceilalți într-o minusculă sferă de lumină, foarte departe, în străfundurile timpului. Apoi basculă.

Un glas feminin interogă:

— Sînt bune scoicile? Astea albastre, de aci?

La început, Vincent crezu că întrebarea i se adresa lui. Care scoici? Apoi zări monolitul de aur în dreapta și biseriçuța în stînga. În față văzu tejgheaua vînzătoarei.

Vînzătoarea cea grasă lăuda scoicile zveltei și blondei sale cliente. Tînăra comandă un kilogram. Era Natașa. Scotoci în geantă.

— Ce preferați? Mărci ROUE sau josephi imperiali? Vincent nu auzi răspunsul, se îndepărtase, hoinărind.

Natașa i se alătură. Satul se mărise, populat de oameni și animale. Spațiul pieții viermuia de bipezi și patrupezi, cerul era plin de păsări, iar pe trecători ploua cu găinaț. Grozav loc pentru o întîlnire sentimentală.

— Vino, spuse Natașa. Să ne așezăm în fața bisericii și să mîncăm scoicile.

Găsiră o bancă. Vincent o șterse de praf, ca Natașa să se poată așeza fără a-și murdări prea tare frumoasa rochie din mătase neagră.

— Începe tu. Mie nu-mi prea este foame.

Ea scoase din poșetă o oglindă, și se privi îndelung, potrivit o șuviță blondă pe tîmplă. Din față, chipul Natașei părea puțin prelung și dur. Profilul posedă în schimb o puritate extremă, o dulceață stranie. Ochii îi erau mari, larg deschiși și foarte întunecați. Se răsuci și surîse.

— A început să ningă, Vincent.

— Este 26 octombrie!

Natașa rîse complice, aproape tandru. Îi puse mîna pe braț.

— Nu-ți place refugiul meu? Va crește, vei vedea. Într-o zi, dacă nu vei găsi un altul, în spatele bisericii te va aștepta un locșor al tău. Sau îndărătul altei biserici identice acesteia. Nu-mi spune că decorul e ridicol. E solid, poate etern, mai solid decît Castelul Cerului. Zăpada de pe 26 octombrie nu-l va topi. Și dacă vrei să vii, nimic nu te împiedică să aduci cu tine, în minte, cîteva piese de mobilier!

Vincent deschise cu unghia o scoică și imprudent, o înghiți pe dată. Un gust de putreziciune îi umplu gura. Natașa îl privi ironic:

— Trebuie să înveți să te descurci. Să înveți să te concentrezi, să-ți imaginezi lucrurile bune!

El se ridică.

— E cazul să o iau din loc. Ne vom reîntîlni.

— Ne vom reîntîlni, îi confirmă Natașa.

Se aplecă să o sărute pe colțul gurii, după care se îndepărtă grăbit în direcția zidului întunecat.

16 58' 30", cu cronometrul în mînă! Un minut și treizeci de secunde în avans. 26 octombrie 2025, ultima zi a Imperiului, iar Consiliul Viitorului Apropiat se va reuni peste cîteva clipe pentru ultima dată.

În sfîrșit, probabil. Dacă ușa avea să se deschidă...

Cei douăzeci de consilieri așteptau în holul palatului, înaintea ușii încuiate. Scară de marmură, balustradă de fier forjat, lambriuri somptuoase, enorme plante verzi în uriașe lăzi de gresie. Pe pereți, pînze ale vechilor maeștri, Maissonnier, Rembrandt, opere ale școlii apocaliptice moderne: **Cavalerul destinului** de Enrique Dumont, **Cele o sută de mii de semne** de Keiner, **Veriga arzătoare** a lui Minski. Covoare orientale pe planșee și pe dale. Consiliul Viitorului Apropiat reprezenta singurul parlament al lui Joseph Poney. Dictatorul pusese un palat la dispoziția acestei adunări de psihopați, întruniți întru devoțiunea sa, mai toți foști călători în destin. Ceea ce nu-l împiedica să-și disprețuiască profund consilierii.

Vincent ședea la mijlocul scării, alături de Bernard Schmidt și de Marie Landot, care nu îl mai slăbise. Era un post de observație ideal, însă nu se întîmpla nimic.

La picioarele scării, două gărzi în uniforme purpurii prezentau onorul unui Xtran de bronz, în așteptarea Monseniorului Dictat...

Paul Losander fu cel ce intră pe poarta de onoare. Îl salutară, iar el răspunse cu un semn. Paul, copoiul timpului, Paul inscrutabilul, omul-cheie al complotului Duax. Dar dacă opoziția generalului Duax nu exista decât în mintea lui? O va afla curînd, socoti Vincent.

Și totuși, dintre toți consilierii lui Joseph Poney, Paul Losander își exploatasese cel mai eficient poziția și talentul în interesul personal. Trafic de influență, manipulări financiare și Dumnezeu mai știe cîte.

Orele șaptesprezece, ședința ar fi trebuit să înceapă.

Paul se apropie de Vincent și îi făcu semn.

— Calden a fost arestat de către garda serafimă. Joseph Poney se află în Castel. Nu cred că se va ține vreo ședință.

Enervarea consilierilor creștea cu fiecare minut. Unii propuneau să țină o reuniune de pomină în hol, în bar sau chiar în pădure.

— Dacă Natașa ar fi fost aici, ne-ar fi spus ce să facem, remarcă Gloria Semens. Fata asta cunoaște zona mai bine decât oricine!

Însă Natașa se afla probabil la Castel, cu Monseniorul Dictator.

— Ori consiliul a fost suprimat, ori s-a neglijat să fim anunțați! Pe Semne! Pe Veriga Arzătoare! Pe Pata Albastră! Pe Dragon!

— Nu-i vina Monseniorului! Funcționarii...

— Să fie spînzurați! Trăiască Veriga Arzătoare!

— Să fie transformați în porci obsceni!

— Cred că ora se apropie, constată Paul. Ai procedat corect acordîndu-mi încrederea. Se zărește capătul tunelului!

— Jocul nu a fost încă jucat.

— Înainte de serbare trebuie să te văd.

— Nu este vina funcționarilor! strigă Marie Landot. Războiul. A izbucnit războiul!

Dezorientați, consilierii păreau incapabili de cea mai mică inițiativă. Niciodată nu fuseseră de altfel buni de ceva!

— De acord, zise Vincent. Dar vreau să chem Castelul, să știu ce se întâmplă.

— Ai dreptate.

Cei doi bărbați porniră în direcția sălii de comunicații de la parter, însoțiți de către Marie Landot. După ei se luară alți doi consilieri. Expresia „suflete îndurerate” se potrivea de minune figurii lor alungite, chipurilor de copii răătăciți, alurii de mari astenici. Așa cum chicotea Haru Nebunul, lăsau impresia unor serafimi prost castrați. Alții îi imitară, asemeni unor șobolani agitați, gata să părăsească vasul. Apoi alții și alții...

Paul Losander aprinse sfera. Stația locală transmitea o reclamă pentru histero-stimulatorii doctorului Monge, „chei ale sfințeniei”. Momentul sosise, într-adevăr. Vincent supraveghea intrarea dinspre hol, în caz că Natașa avea totuși să apară. Ivan Neski, fostul actor, pătrunse înăuntru.

— Ce dracu' învîrțiți aici, turmă de porci lubrici?

— Căutăm bere, replică Jonini, fostul conducător comunist.

— Asta miroase a complot!

— Nu a complot, ci a sfîrșitul regimului!

— Ori al timpului...

— Ha, ha, ha!

— Este voința Celui-de-Sus, cîntă Marie Landot. Cred că ar trebui să utilizăm numaidecît Poney-Dragonul contra sateliților Ligii!

— Și împotriva trădătorilor de aici!

— Sateliții zboară prea sus, trădătorii prea jos.

— Berea aia, mai vine odată?

În cele din urmă, Jonini reuși să deschidă trapa secretă a barului, de unde extrase un butoiăș mic. Strigăte de entuziasm îi salutară isprava. Pe nasul lui Marie Landot se scurgea o lacrimă.

— Răspunde Castelul! anunță Paul. Pe cine cerem? Cineva cu răspundere. Vincent... Colonelul Mitlander?

— Excelența Sa Herr Hadegen!

— Plecat în misiune în provincia germană...

Se instalează tăcerea, toată lumea privea sfera. Un serafim pe jumătate animalizat, din serviciul personal al lui Joseph Poney, răspundea sec întrebărilor formulate de Paul și Vincent.

— Prințul Razac?

— Plecat în misiune în provinciile de peste mare.

— Dar cu toții au spălat putina!

— Nu, e un șiretlic, explică Marie Landot. Pregătesc serbarea de diseară. Vor fi acolo, este o surpriză. Sînt atît de bucuroasă pentru micuțul nostru Jérôme!

— Salut! scîrțîi un glas zeflemitor. Ce lume arătoasă! Drace, da' e o întreagă delegație!

Haru Nebunul se ivi în interiorul sferei-ecran și se proțăpi cu un aer de fante, cu mîinile în buzunare și șlițul desfăcut.

— Pariez că vreți vești despre Monsenior! Ați nimerit fain. Nu-i altul mai informat decît mine! Monseniorul s-a închis de mai bine de douăș' de minute în izolatorul său. Păi da, Monseniorul face caca. Voi nu? Poate că voi faceți caca mai repede fiindcă sînteți mititei! M-a însărcinat să vă transmit că îi dați dureri de burtă. Hi, hi, ce caraghios. Sînt plin de haz, hi, hi, hi!

Încetă brusc să ricaneze, plonjînd într-un soi de meditație punctată de sforăituri și clipiri din ochi. Paul Losander înghețase. Vincent știa prea bine că bufonul îi observa, în ciuda genelor coborîte pudic peste albeața ce-i acoperea cea mai mare parte a ochiului drept.

Apoi Haru o fixă pe Marie Landot.

— Nu pot să înghit puicuțele cu tot în cap și nimic în fund!

Și spre Vincent.

— Salut, frumoasă din pădurea adormită! Ia zii, vii la Castel, șefule mic? Trebuie să te văz personal. Îs cu amicul meu, Jérôme. Avem carne de înfulecat și carne de încălecat! Ne distrăm! Poți să-l aduci și pe grasu' de Losander, dacă vrei. Da' fără pipă. Jérôme a decretat, dacă vreun tip fumează în Castel, îi dăm testiculele să le mănînce porcul Jeppner! Iar dacă-i o puicuță, i-o dau lui amicu' Haru - Jérôme a spus! - și va regreta că nu e tip!

— Nu te mai obosi, atletule, rosti Vincent. Sosim. Și fără pipă.

Mașina lui Paul Losander, un hover Pavane 060, nu era garată la subsol, ci la suprafață, în grădina palatului, palat aparținând tot mănăstirii serafimilor. Animalizații care asigurau serviciile inferioare ale Rezidenței locuiau acolo.

Doi dintre ei se precipitară scheunînd. Bineînțeles, Paul Losander nu avea dreptul să parcheze în acel loc. Pe lîngă flori și legume, serafimii cultivau plante medicinale și magice; exista un careu de mandragore și un tufiș de arbuști cu cap de mort.

Cei doi protestatari avansară cu ghearele ridicate și fălcile deschise. Masculul părea aproape asexuat, în schimb femela poseda un piept enorm. Un puf galben-cenușiu îi acoperea din cap pînă-n picioare. Produsele ingineriei genetice poneiste... Paul plesni femela, iar Vincent îndepărtă masculul cu o lovitură de picior în gleznă.

Vișnu, însoțitorul lui Paul Losander, se lăsă bumbăcit de lovituri și brăzdat pe față de două zgîrieturi.

Săriră în hoverul ce se strecură în lungul aleilor, apoi ieșiră afară trecînd pe sub perete. Vișnu, instalat în spate, mormăi că bestiile mai că-i scosese ochii. Paul izbucni în rîs.

— În pofida robei tale albe, au observat că nu faci parte dintre frați!

Vișnu era în fapt garda de corp a lui Losander și ocazional, executorul sarcinilor importante. Să-l simți în spate nu era niciodată plăcut.

— Unde mergem? întrebă Vincent.

În loc să se îndrepte spre Castelul Cerului, Pavane-ul aluneca spre vale, urmînd firul unui pîrîiaș, unde Jérôme și prietenii săi înălțaseră mai multe semi-baraje, ba chiar și o centrală nucleară de buzunar.

— Din prudență fac un mic ocol. Deși am un dispozitiv absorbant de bruiaj perfect, nu se știe niciodată.

— Nu cred să mai fie cineva în Patrulater care să ne poarte de grijă.

— Poate...

— Ce a mai rămas din Imperiu?

— Foarte puțin. Atît de puțin încît am fost nevoiți să devansăm data loviturii de Stat. Îți închipui, ca să declanșezi o lovitură îți trebuie o rămășiță de Stat! Sau cel puțin o fantomă! Iar amerlo-nipo-rușii nu țin deloc, dacă stau să mediteze, ca Imperiul să se spargă definitiv în bucățele. Prea riscant pentru tot felul de războaie și de revoluții!

— Foarte bine, aprobă Vincent. Vor să păstreze un fel de Europă unită, cu un șef destul de popular să țină în hățuri resturile Imperiului. De preferință un militar. De Otelo Knabo nu vor să audă, un revizio murdar. Deci, o singură soluție, prevăzută de cincisprezece ani: generalul Duax...

— Rolul nu-i place prea mult lui Duax. Spera să se înțeleagă cu rebelii lui Knabo pentru a forma un guvern de uniune.

— Dar negocierile au eșuat.

— Da, definitiv. Atunci, generalul Duax, în înțelegere cu americanii, a decis să preia puterea cît mai repede posibil. Ziua J fusese fixată pentru 1 noiembrie, însă regimul se descompune cu o repeziciune teribilă. Trupele Ligii avansează prea repede.

— Și oamenii maiorului Knabo!

— S-au constituit deja mici guverne locale și încep să-și dispute teritoriul, materialul, armele, haleala, totul. Pe deasupra se petrec lucruri foarte stranii.

— Foarte stranii, hmm?

— Da. Indiferent de ele, Vince Blaise, generalul Duax a hotărît să treacă la acțiune chiar astăzi. Îți acceptăm oferta de ajutor.

— Atenție! Am spus...

— Îți cunosc condițiile, sînt satisfăcute. Informațiile pe care ți le-am adus nu sînt pe cît de precise aș fi vrut; în definitiv s-au scurs mai bine de treizeci de ani, iar doctorul Orenbourg a făcut tot posibilul să încurce ițele... Ești în continuare alături de noi?

— Desigur.

— Orice s-ar întîmpla?

Vincent șovăi o clipă.

— Orice s-ar întâmpla!

Paul Losander își plimbă mâinile pe volanul acoperit cu blană, cu o delectare senzuală, traducându-și într-un gest calitățile profunde de amant și de estet. Mașina părăsi firul apei și urcă încet panta împădurită a colinei, pe flancul căreia pășteau capre uriașe. Un mic serafim animalizat servea drept câine de pază unui cioban în zdrențe.

— A fost pus la punct un scenariu de mare îndrăzneală, zise Paul. La început îi vom da Monseniorului Dictat o veste bună. Generalul Duax va fi prezent la sărbătoare să salute Vulturașul. Ei? E tare!

— Tare, admise Vincent.

— Dintr-o lovitură își dovedește fidelitatea față de Joseph Poney și dinastie (ha, ha!). Iar noi...

— De fapt, cum am aflat vestea asta?

— Am agenți la americani. Știrea ne-a parvenit după ce a fost lansată de sateliții USA. Merge? Oricum va fi confirmată oficial în câteva ceasuri. Noi însă îl vom anunța primii. Bun... Generalul Duax va debarca la căderea serii și va fi prezent să preia succesiunea. Castelul Cerului reprezintă unul din centrii nervoși ai Imperiului, constituie aproape ultima fortăreață și ultima bază de lansare a Poney-Dragonului!

— Vorbești de Poney-Dragon ca de o rachetă!

— Poate îmi explici tu ce este în realitate. Ce efect produce? E imperios ca generalul Duax să neutralizeze Poney-Dragonul imediat după moartea lui Joseph Poney. Nu cunosc ce se va întâmpla atunci, viața tânărului Jérôme s-ar putea afla în pericol. Oricum, generalul Duax e singurul cu suficientă autoritate și prestigiu ca să fie recunoscut de către toți, numaidecât, ca noul conducător al Imperiului... ori a ceea ce a mai rămas din el. Și un detaliu deloc lipsit de importanță: el singur va fi capabil să salveze de linșaj pe executorul lui Joseph Poney. Da, cineva va trebui să-l ucidă pe Monsenior. Nu avem altă soluție!

— Aștept răspunsul la întrebările mele, făcu Vincent.

— Ajung și acolo. Întîi și-ntîi vreau să-ți spun că a fost greu. Ai avut dreptate, la vremea ei ancheta a fost mușamalizată. Și ca să o reiei... În plus, o intoxicație interesantă. Doi, tatăl tău a fost omorît de un automobil pe 25 iunie 1992, între orele 22 și 23, în fața vilei prietenei sale, Mariane Desmaisons. Făptașul a fugit. Cel puțin... și ceva mai mult!

Paul opriase hoverul la marginea unui pîlc de arbuști. Vincent asculta în tăcere.

— Trei, am identificat făptașul sau făptașii: o patrulă de seruri. Mda, copoi. Au făcut-o expres, să se amuze, luîndu-l probabil pe taică-tău drept un malf, erau beți ca niște măgari roșii? Ei bine, erau beți ca niște măgari roșii! Șoferul se numea Perrault, ori Leclerc. Amîndoi se aflau în mașină. Precis nu vom ști niciodată cine era la volan... Perrault a ieșit la pensie după cincisprezece ani, așadar spre 2007. A murit în 2010, de boală. Leclerc era mai tînăr. În 2018 i-am pierdut urma. La data respectivă era instructor într-o gardă poneistă oarecare, în Germania. Nevastă-sa nu a avut niciodată dreptul la o pensie. În '21 a cerut animalizarea, manipularea a eșuat și ea a murit. Dintre ceilalți seruri din automobil, doi se află încă în viață. Îți putem furniza numele și adresele lor.

— Vom vedea, făcu Vincent.

— Bătrîne, e tot ceea ce am putut grebla pentru tine. Informațiile ți se par poate subțiri, dar dacă ți-am factura costul cercetărilor, zece ani din viață nu ți-ar ajunge să plătești!

Vincent oftă. În fond, în complotul generalului Duax se angajase pentru a obține aceste informații. Acum rămînea să mai plătească. Știuse că avea să fie scump.

— Îmi pare rău, reluă Paul Losander cu o voce blîndă. Cineva trebuie să-l omoare pe Monseniorul Dictat. De ce?! Ah, întîi pentru că este un conducător religios, un soi de profet. Atît timp cît va trăi, se vor găsi fanatici care să-l urmeze orbește. Ca succesorul său să fie acceptat de către toți, el trebuie așadar să moară. Apoi, e singurul în măsură să utilizeze Poney-Dragonul. Arma asta poate e un mit, sau

poate nu. Dar cîtă vreme Joseph Poney trăiește, amenințarea persistă.

— Iar conducătorii Ligii preferă ca el să tacă, nu? adăugă Vincent.

— E un monstru! Trebuie executat.

— A servit destul.

— Nimeni nu dorește să i se intenteze un proces. Îți voi spune cum va fi ucis. Știi că Jérôme poartă adesea un pistol aidoma unui Robur T6 mixt. Nimeni nu-i în stare să zică, în general, dacă-i vorba de o jucărie sau de-o armă veritabilă. Cu excepția tatălui său, firește. În realitate sînt două arme, una jucărie, cealaltă reală. Astă-vară, Jérôme o purta cel mai adesea pe cea veritabilă. Apoi, un consilier clarvăzător, nu atît de rău inspirat, i-a semnalat tatălui că pistolul ar fi putut fi folosit împotriva lui. Din acel moment, exceptînd anumite ocazii, Jérôme nu a mai avut voie decît la simulacru. Cînd Tot l-a atacat – erai acolo – se pare că a schițat gestul de a scoate pistolul, neterminîndu-l întrucît nu avea la el decît o jucărie. Iar pușca nu-i era încărcată. Pe scurt...

— Așa e, spuse Vincent. Jeppner și Joseph Poney au tras în același timp asupra cîinelui, aproape imediat. Prea tîrziu, totuși. Brațul puștii fusese practic secționat. Adesea se întîmplă ca dulăii manipulați să înnebunească.

— De cînd Jérôme a început să se servească de mîna grefată, reluă Paul, tatăl lui i-a dat înapoi arma. O va avea diseară, la serbare. Dealtminteri, pentru un plus de securitate, unul din agenții noștri a înlocuit simulacrul cu o a doua armă. Ai priceput? Singur, un obișnuit al lui Jérôme și al lui Joseph Poney poate să-l ucidă pe dictator, servindu-se de pistolul fiului, Și apoi, am preferat pe cineva care...

— Foarte bine, am înțeles, i-o tăie Vincent. Eu sînt cel ales.

— Destinul, bătrîne, îți urez noroc. Dacă-l ratezi, sîntem încolțiți ca niște șobolani!

Ultima zi a Imperiului.

Stindardul lui Joseph Poney, dragonul negru pe cer albastru, flutura deasupra Castelului. Fortăreața barocă, flancată de turnuri subțiri, monopodele lui Forrel, era clădită pe vârful unui trunchi de con, jumătate stîncă, jumătate beton-armat. La ea se ajungea pe un drum îngust, în serpentine. Deasupra falezelor, aerocare zburau în permanență; un altul fusese amplasat în fața punții suspendate, cu gura rotundă a tunului putrefactor îndreptată asupra noilor veniți. Alte putrefactoare, instalate pe ziduri și pe turnuri, amenințau valea sau văzduhul.

Paul Losander opri mașina la douăzeci de metri de car. Ecranul comunicatorului de bord se aprinse și chipul prelung, palid și blînd al unui băiat de vreo doisprezece ani apăru între dragonul imperial și crucea încercuită a unui colimator. Băiatul avea părul lung și blond, purta un colier de perle în jurul gâtului slăbuț, ca pentru a accentua impresia de feminitate.

— Salut. Vă aflați pe linia mea de foc. Identificați-vă!

— Bună ziua, Jérôme. Eu sînt, Vince Blaise. Sînt cu niște prieteni, Paul Losander și Vișnu, am sunat Castelul și Haru ne-a spus să urcăm. Unde-i tatăl tău?

— Tata se află în izolator. Nu cred că veți izbuti să-l vedeți înainte de serbare. Pe deasupra, în seara asta eu sînt șef aici, e cadoul lui.

— Minunat. Și Haru?

— Haru-i lângă mine.

Vincent întoarse capul spre Losander, care își ținea mâinile încleștate pe volan, cu privirea fixă și ceafa înțepenită. Mica minge de carne de pe bărbie îi tremura imperceptibil. Ai perfectă dreptate să tremuri tot de spaimă! gîndi Vincent.

Bufonul se ivi în spatele lui Jérôme, cu capul coborît, roșu, mai puțin deraiat ca de obicei.

— Trebuie să vă văd!

— Se pronunță, trebuie să vă văd! corectă Jérôme. Am să vă las să intrați, adăugă el adresîndu-i-se lui Vincent și însoțitorilor acestuia. Mașina va rămîne, firește, în exterior. Veți fi supuși unui control corporal și psihic complet. Am zis! Ah, încă ceva, aveți un rol și o deghizare pentru diseară. Nu admit nici o discuție! Terminat.

Vincent ridică din umeri. La urma urmei, el unul avea rolul său: cel de asasin.

Pe lângă gărzi, comitetul de recepție se compunea din serafime spiritualizate și doi sfinți nevăzători. Ah, ah, serafimele pentru a ne percheziționa, inclusiv cu degetul în fund, iar sfinții nevăzători să ne cerceteze inimile și creierele. Clasic.

Veșmintele, apoi trupul. Fetele procedau cu o delicatețe mișcătoare, fără a scoate o vorbă, desigur. Spiritualizatele făcuseră legămîntul tăcerii. Unii, unele, aveau chiar corzile vocale extirpate.

În schimb, gărzile păstrau cu greu tăcerea. Aproape încontinuu duceau mâinile la gură să-și înăbușe o tuse de nestăpînit, cîte un strigăt nervos.

Fetele semănau mult între ele. Remodelajul plastic și genetic accentua aerul de familie: păr auriu, figură prelungă și blîndă, privire limpede, trăsături fine, gură mică, nas drept, piept plat. Din contra, în îmbrăcăminte se simțea o anumită varietate: tunici albe, foarte scurte, mantii lungi, sariuri. Sfinții nevăzători purtau cu toții mantii din dimie albă.

Îngerașii Monseniorului continuau cercetarea minuțioasă a vizitatorilor. Paul Losander își dezvelea părțile ascunse cu o bunăvoință umilă. Între timp, Vincent supraveghea sfinții. Ca să-și dezvolte viziunea interioară, fanaticii ponești își scoteau sau ardeau ochii. Mulți dintre ei dezvoltau o sensibilitate empatică excepțională, mărită adesea, se vorbea, prin contactele mentale cu Xtranii.

Cel din fața lui Vincent semăna mult cu un schelet mîncat de șobolani și învelit într-o pătură uzată, transformat în sperietoare. Ochii de sticlă singuri lăsau, paradoxal, impresia de viață, în mijlocul unui chip descărn timer mort.

Vincent se strădui să-și controleze mușchii mîinii drepte ce se contractau în pofida voinței lui, ca pentru a apuca o armă. Arma cu ajutorul căreia, peste cîteva ceasuri, urma poate să-l doboare pe Joseph Poney. Omul dinainte era cu siguranță capabil să-i perceapă starea, încordarea musculară, gesturile abia schițate. Și de asemenea mirosul fricii... Primejdie imediată.

Brusc, sfîntul îndreptă arătătorul spre pieptul lui Vincent și surîse straniu. Apoi, cu o voce joasă, atît de joasă încît Vincent nu fu sigur dacă auzise bine, pronunță:

— Noroc, adio, totul s-a sfîrșit.

După care serafimii și sfinții nevăzători, țepeni și demni asemeni unor somnambuli pe margine de acoperiș, se îndepărtară unul după altul, încet.

Una din gărzi își șterse fruntea cu o batistă mare în carouri, de țaran auvergnat. Un brav om din poliție, obișnuit, normal.

— Feriți-vă, oameni buni! Știm bine că sînteți de-ai casei, dar cu puștiul, astăzi, nu e de glumit!

Haru îl aștepta în salonul florilor, în mijlocul unei explozii de corole gigantice, sanguinolente și bolnăvicioase. Cîteva animalizați profund se ascundeau printre plante; la gît le atîrna pancarta „debil voluntar”. Recepționistă era o tînră brunetă, îmbrăcată într-un costum spaniol tradițional. O verigă arzătoare cu forma unui nod mișcător scînteia pe

gîtul ei alb, semn că purtătoarea ei, aidoma unui milion de cetățeni din Europa, milita pentru spînzurarea asocialilor și a rebelilor.

— Ai văzut gagica? îi șopti Haru lui Vincent. Tipii, cînd îi agață, se învîrtoșesc o ultima oară. Ticăloasele se dau în vînt după asta, nu pot să le înghit!

Adăugă cu voce tare:

— Urmați-mă, șefilor. Alteța Sa Jérôme vă așteaptă în Turnul Joseph de Maistre.

Luară un ascensor rapid, traversară curtea Uri Geller. Ajunseră într-o sală de așteptare, cu podeaua pavată cu dale enorme, cu plafonul susținut de grinzi în pînză de păianjen, cu mici deschizături într-un meterez medieval. În centrul încăperii se găsea un post de telecomunicații și de comenzi extrem de sofisticat, înaintea căruia ședea tînărul Jérôme.

Fiul împăratului era înveșmîntat într-un pantalon metalizat și o cămașă kaki, ornată cu două stele. O cască de astronaut Xtran îl acoperea. În jurul lui făceau roată o jumătate de duzină de bărbați: soldați animalizați. Uniformele erau destul de diverse, în majoritate roșii și negre, dar cu toții purtau la piept plăcuțe cu denumirea „rasei”, lup, ogar, setter... Numai cîini! Alți patru cîini-lup în trupă.

— Salut, zise Jérôme. De cînd Tot mi-a tăiat mîna nu mai vreau cîini adevărați în anturajul meu. Îl iubeam pe Tot, dar animalizații sînt mai docili, mai eficienți și mai puțin primejdioși.

Băiatul vorbea cu glas studiat, sentențios și monocord. Își privea oaspeții în ochi și dădea senzația că îi judecă și îi interoghează în același timp.

— Alteța, întrebă Losander, credeți că e bine să transformăm oamenii în animale domestice?

Jérôme schiță un surîs de candidă uimire:

— Dar dacă o facem spre binele lor? Dacă ei o cer?

— Doream să-l vedem pe tatăl tău, întrerupse Vincent. Avem o veste importantă pentru el.

— S-a închis în izolator. Astă-seară eu sînt șeful, deci poți să-mi dai mie știrea. Și eu am una pentru tine. Cine începe? Haru Nebunul bolborosi un hohot de rîs.

— Banul sau pajura, Alteță. Pajura vă revine de drept. Iată un Joseph care ne va face treaba.

Ultima zi a Imperiului.

Haru aruncă piesa de argint. Ea căzu cu un clinchet pe o dală, făcîndu-i să chelălăie de bucurie pe animalizați. Pajura.

— Un Xtran de rang înalt va asista la serbarea mea, rosti copilul.

— Generalul Duax va fi prezent și el, se înclină Vincent.

— Bună veste! Dacă i-am spune Natașei?

Coborîră în Curtea Renașterii, asemănătoare cu o piață satească, cu o duzină de căsuțe, mici și mari, patru străzi și două drumeaguri. Jérôme se opri la picioarele scării și, arătînd cu un gest Hanul regal, îi porunci bufonului să-i conducă pe consilierii Losander și Vișnu să bea o halbă, în așteptarea întoarcerii lor. Îi explică lui Vincent că Natașa locuia pe strada Peladan, numărul 8, la Maica Brunswick.

Traversară curtea. Copilul își exprima admirația pentru Maica Brunswick care prezida Ordinul Mondial al Verigii Arzătoare. Datorită ei, el devenise cel mai tînăr membru al ordinului.

— Dacă într-o zi te hotărăști să ni te alături, aș putea să-ți patronez candidatura!

Într-o zi? gîndi Vincent. Dar e ultima pentru Imperiu! Ajunseră la Maică. O fată tînă, cu o pînză în jurul coapselor, cu pieptul gol, deschise ușa. Făcu să se audă un geamăt și își arată gîtul. O spiritualizată?

— Ai mai degrabă înfățișarea unei tîr... unei foarte-umane! strigă Jérôme. Ei bine, condu-ne la domnișoara Natașa!

Serafima îi îndrumă în lungul unui culoar îngust, acoperit de catifea roșcată. Jérôme îl apucă de braț pe Vincent și îl trase după el.

— Știi, am început să mă descurc binișor cu animalizate mici. Spiritualizatele mă cam sperie însă. În seara asta, am să încerc cu o foarte-umană!

Foarte-umană, expresie potrivită pentru a desemna o curtezană de lux. Prostituatele de condiție inferioară erau totdeauna tîrfe, iar majoritatea fuseseră animalizate...

În ultima zi a Imperiului, Natașa îi aștepta pe Jérôme și pe Vincent cu un surîs batjocoritor pe buzele portocalii. Înnoadă cu un gest neglijent cordonul neglijelui, ce continua totuși să-i dezvelească coapsele.

Camera era un soi de salon cu un stil exotic, vechi. Un cloazon din panouri grosolan decorate, cu trei din cele șase părți repliate, îl separa de o încăpere mobilată stil secol nouăsprezece. Natașa scotea dintr-o valiză metalică un întreg material, recunoscut de Vincent fără ezitare: elementele unui **Mobil Magic**, un aparat deosebit de sofisticat care trebuia să coste nu puțini josephi. Cea mai mare parte a pieselor erau importate din țările Ligii, prin contrabandă, se-nțelege. Masele credincioase ale Europei nu apreciau deloc produsele tehnologiilor atee, însă verticalii, monopolurile capitaliste de Stat, jucau pe ambele niveluri, profitînd la maximum de pe urma situației.

— Vă ascult, spuse tînăra femeie reluîndu-și activitatea. Este satul meu, explică ea. Nu pot să nu-l am în preajmă.

Jérôme îi ceru să îl sărute. Femeia îi depuse un sărut distrat pe obraji și se întoarse imediat la instalarea mobilului magic.

Natașa sfîrșea montarea aparatului. Nimic mai simplu, dealtminteri. Răsuci un buton, cîteva beculețe se aprinseră ici și colo. Iluminația se coloră în maroniu. Cloazonul și pereții se distanțară cu mai multe zeci de metri. În spațiul nou creat se contură un refugiu cunoscut de Vincent: piața, casele joase ale satului, iar la capăt, bisericuța romană. O pasăre trecu în zbor între lustră și pendulă.

— Restul trebuie să îl construiești cu mintea, îi zise ea lui Vincent.

— Religia îl interzice, însă Maica Noastră de Brunswick are unul la fel. Tot cu o biserică, adăugă gânditor Jérôme.

Vincent alunecă pe o piatră umedă. Se integrase peisajului; Natașa îi întindea mîna, purta încă neglijența care contrasta puternic cu hainele groase, din topor, ale țărănilor și negustorilor din piață.

— Foarte bine, constată ea. Ai reușit, ne aflăm în universul-umbră!

În mîna rămasă liberă avea o cheie strălucitoare. Bărbatul recunoștea locurile. În fața bisericii, Natașa cotea spre stînga. Multe capete se înclinau, salutîndu-o cu respect și cu afecțiune. Se vedea bine că în acest microcosmos se afla la ea acasă. Spre piațetă conduceau o jumătate de duzină de străduțe. Vincent se lăsa călăuzit. Ea se opri înaintea unei uși duble din lemn deschis la culoare, cu panourile superioare ornate de desene fantastice. O deschise cu cheia aurită. Pătrunseră într-un culoar întunecat, urcără pe o scară de piatră, cu balustrada prăfuită. Urmă un hol vetust însă bogat, lemn maro, tapet uzat, miros de praf și piele. Se angajară pe un culoar cu pereții acoperiți cu un Abusson³ decolorat. Natașa deschise o ușă capitonată.

Ajunseră într-un salon mare, lambrizat, pictat cu scene cîmpenești și rustice, stil naiv, culori spălăcite. Mobilele amestecate aparțineau tuturor epocilor, gemeau de bibelouri, de cărți și de miniaturi, de tablouri. Teancuri de ziare și registre umpleau scaunele. Natașa îi indică lui Vincent un fotoliu gol, lîngă o măsuță joasă. Se așeză, iar ea luă loc în fața lui. La dreapta lui Vincent, printr-o fereastră largă, în carouri mari, se zăreau arbori stufoși și o casă cu acoperișuri de ardezie.

— Locuința notarului, explică Natașa. Aici ne aflăm la judecător, e mort însă, de secole.

El se ridică și se apropie de fereastră. Un pic de abur încețoșa sticla; o șterse cu palma. Studie satul printre frunzele de fag, cedru și castan. Văzu arbori pe care nu fu în stare să-i identifice. Satul, biserica romană. Ah, o

³ Celebre ateliere de tapiserie, (n.tr.)

clopotniță ascuțită, mai departe: o altă biserică. Două biserici, două sate... La un semn al Natașei, Vincent străbătu încăperea și privi pe cealaltă fereastră. Se pomeni înaintea unui peisaj oarecum asemănător. Copacii mici acopereau mai puțin din panoramă. Un alt sat, două sate, trei sate. Multe sate...

Vincent reveni lângă Natașa.

— O infinitate de așezări?

— Mai degrabă una singură și mare.

Pe masă se găseau o scrumieră și două pahare. Alcool și tutun, ori mai degrabă umbrele alcoolului și ale tutunului, legale în acest univers. Natașa se ridică să ia un pachet de țigări și o sticlă dintr-un dulap suspendat pe perete, cu balamalele scîrțîitoare. Îi umplu paharul și îi întinse o țigară.

— Mulțumesc, nu fumez. Îți țeși pînza, nu?

— Nu știu ce conține sticla, să-mi spui dacă îți place. Îmi țeș pînza...

Băură privind-se, erau un pic prieteni și un pic dușmani. Și în continuare, străini. Drumurile li se încrucișau adesea, dar de întîlnit nu se întîlneau niciodată.

— Whisky-ul este bun. Ultima zi a Imperiului!

— Altundeva, departe...

— Ce este universul-umbră?

— Nu mie trebuie să-mi pui această întrebare, Vincent.

Ușa izolatorului se deschise, Joseph Poney își strecură afară capul și mîna dreaptă. În ea ținea o armă-jucărie, un minuscul revolver verzui, imitînd prost un laser de astronaut (dar nu era oare, de fapt, o imitație de jucărie?).

— Intră, Vince Blaise, aruncă Monseniorul cu un glas prietenos. Pe lîngă WC și sala de baie, izolatorul conținea o încăpere de repaos și de meditație. Două foarte tinere serafime animalizate se zbenguiau pe un pat. Vincent rîse de impetuozitatea lor, dar dictatorul îi dădu o lovitură de pumn în spate.

— Nu sînt animale!

Vincent oftă, stînjenit. Era oare adevăratul Vince Blaise?

Îl privi pe dictator cu obișnuitul amestec de oroare și uimire pe care acesta i-l inspira. Joseph Poney era îmbrăcat cu un costum de interior, din mătase albastră. Vesta era descheiată pe toracele masiv, acoperit cu păr gălbui, un efect al reîntineririi hormonale. Monseniorul avea o înfățișare mai animalizată decît anumiți serafimi.

Și dacă acesta-i adevărul? Dacă Joseph Poney s-a supus de bunăvoie unei animalizări care să-i păstreze, mai mult sau mai puțin, facultățile mentale și psihismul? Dacă dictatorul Europei devenise, în sensul propriu al cuvîntului, o fiară monstruoasă?

Vincent respiră mirosul bîrlogului, se clătină, însă se forță să nu o arate. Izolatorul era de o mizerie respingătoare, culcușul unui animal. Joseph Poney izbi cu piciorul un

taburet, acesta se rostogoli pînă la Vincent. El îl ridică și se așează. Dictatorul mormăi ceva și se prăbuși pe un maldăr de pături. Una din serafime se precipită asupra lui, o lovi cu violență. Ea dădu înapoi și căzu în cadă, în fapt într-o mică piscină cu pereți elastici. Săltă ușor, apoi alunecă în fundul bazinului gol. Vincent observă că părul de pe brațele lui Joseph Poney se ridicase ca la un câine furios. Își umezi buzele, nările îi palpitau, începu să hohotească și păru încă și mai înspăimîntător.

— Ah, Vince Blaise, sînt bucuros să te văd. Amicul tău Calden e aici, am nevoie de voi amîndoi!

Vincent înghiți cu dificultate.

— Generalul Duax vine la serbare.

Joseph Poney se sprijini de mîini, dînd impresia că se pregătește să sară. Vincent chiar se întrebă dacă avea să se năpustească asupra lui. Serafima se afla încă în fundul piscinei, inconștientă, poate rănită. Tovarășa ei vru să se apropie, dar dictatorul o opri cu un mîrîit.

Apoi se întoarse către Vincent.

— Generalul Duax, ah, o veste bună.

Cuvintele nu păreau să-i fi ajuns însă la creier. Luă dintr-un dulap un pachet de biscuiți, îl desfăcu și începu să mestece numaidecît, aruncîndu-i după aceea pachetul lui Vincent.

De cîteva luni, nu înceta să înfulece prăjituri, amande, pîrjoale de carne. Grăsimea îl invada de la gît la genunchi, pe brațe; pînă în acel moment, doar fața și picioarele scăpaseră deformării. Ai fi zis că puțin îi păsa de aspectul fizic; poate o consecință a animalizării suferite... Trăsăturile lui Mikail Orenbourg răzbăteau acum de sub carnea buhăită a lui Joseph Poney. Chiar nasul, îngroșat și scurtat prin chirurgie estetică, tindea să revină la forma inițială, lung și îmbîrligat.

Ultima zi a Imperiului.

Monseniorul Dictat se sculase în picioare, postîndu-se în fața unei etajere electronice dezvăluite de un perete

despărțitor mobil. Îl invită pe Vincent cu un semn și cu un mîrîit.

— Privește!

Și Vincent privi. La înălțimea ochilor, pe un ecran convex, se proiecta o planisferă. Cu degetul pe o rotiță dințată, Joseph Poney comandă desfășurarea hărții Europei. Europa. Cu o mișcare, dictatorul dublă scara: Rusia, Uralii, Siberia...

— Liga Est-Vest constituie reușita mea cea mai măreață, Vince Blaise! Cine ar fi crezut acum douăzeci de ani că Statele Unite, Imperiul Sovietic și Japonia se vor alia împotriva Europei? Este adevărat că în urmă cu douăzeci de ani, Europa nu însemna nimic. Astăzi avem Poney-Dragonul! Iată Lacul Baikal.

Pe ecran se vedea o regiune a Asiei Centrale, întinzîndu-se de la deșertul Gobi în sud, spre Tunguska inferioară în nord, de la Ienisei la vest, pînă la platoul Altan în est: teritorii controlate de Uniunea Sovietică.

— ...cu excepția Petei Albastre! rosti Joseph Poney.

Harta semnala Pata Albastră printr-o luminiscentă de aceeași culoare, prin care se deslușeau orașele, rîurile și diferitele semne geografice acoperite de ea. Luase naștere la Ceremkovo, se povestea, într-un laborator de fizică teoretică, sau ceva asemănător. Autoritățile sovietice distruseseră laboratorul, deoarece savanții lor descoperiseră dovada irefutabilă a existenței lui Dumnezeu. Era povestea susținută de doctorul Orenbourg, imediat după sosirea sa în Franța. În epoca aceea, foarte puțini îl crezuseră, Vincent încă nu îi acorda încredere. Numai că el nu-și credea propriilor ochi. Știa însă că se putea înșela; la urma urmelor, existența Xtranilor se adevărase...

Pata Albastră crescuse. Mult mai încet decît prevăzuse inițial doctorul Orenbourg, totuși se extinsese. Rușii nu-î putuseră opri înaintarea. Acoperea complet Lacul Baikal, devorase orașele Irkutsk, Ulan Ude și Djigalov, afecta o întindere cu forma aproximativă a unui cîine așezat pe burtă, cobora pînă la munții Khamar-Daban, urca pînă la confluența Vitimului cu Lena, spre est avansa un soi de

labă pînă în împrejurimile Citei, iar coada atingea Nijne Udinsk în vest.

— Odată am crezut că va devora planeta întreagă, spuse Joseph Poney, dar practic a încetat să mai crească. Decelerația regulată a fost ușor de pus pe calculator; mașinile au stabilit data exactă cînd pata se va opri din creștere: 26 octombrie 2025. Peste circa cinci ore! După aceea, va începe să se micșoreze? Va înceta lumea să mai existe? În orice caz, reprezintă o formidabilă rezervă de energie, așa cum a arătat Xavier Borr!

Dictatorul își încheie vesta și încălță o pereche de ghete îmblănite. Îngenunche pe carourile goale ale izolatorului, între sala de baie și WC și săltă un dreptunghi de mochetă. Puse mîinile pe podea și simultan apăsă în două locuri. Se îndreptă, în fața lui se deschisese o trapă, dezvelind spirala abruptă a unei scări iluminate.

— Vom utiliza fără să mai întîrziem energia Petei Albastre. În chiar acest moment, Calden verifică Poney-Dragonul, însă în el nu am încredere decît pe jumătate. Să mergem... Sper că nu te-a cuprins spaima!

— Vă urmez, replică Vincent calm.

Joseph Poney se angajă în puț cu spatele înainte.

Coborîrea se dovedî ușoară datorită unui întreg sistem de protecție, prevăzut cu ventuze și cabluri. Vincent avea impresia că alunecă în interiorul unui tub elastic. Nu-l zărea pe despot dedesubtul lui, însă vocea îi ajungea în urechi, amplificată, mormăită, puțin deformată.

— Am să-ți arăt cum funcționează. Îi vei explica fiului meu, cînd eu nu voi mai fi.

Cum funcționează? gîndi Vincent. Dar știu, o știu de multă vreme. Îmi aduc aminte!

Coborînd treptele, Joseph Poney monologa:

— Au fost morți, o recunosc. Însă ele erau necesare, iar eu am dat lumii soluții la trei probleme esențiale, hrana, energia și fericirea. Animalizații mei sînt mai fericiți decît oamenii, consumă în medie de două ori mai puține proteine și de cinci ori mai puțină energie! Continui să mă bucur de

Încrederea maselor, poporul nu-i materialist și cu atît mai puțin eurocomunist!

Acest Poney-Dragon capabil să distrugă sateliții Ligii și să lovească inamicul oriunde pe Terra, e o armă imposibilă, medită Vincent. Irațională pînă la imposibilitate. Energia Petei Albastre, o fantasmă religioasă, născută în creierul bolnav al acestui om. Și totuși, **toate acestea există**, întrucît inversia cauzalității anulează orice logică, face caduce legile fizicii, conferă realitate tuturor aberațiilor, întorcînd totul cu susul în jos!

Coborau încet scara. Vincent judeca. Inversia cauzalității nu determina explozia realului? Nu mina lumea în baza și structurile sale? Poate că David Race i-o va spune în curînd, cînd îl va reîntîlni în lagărul incurabililor. Mai era fenomenul pe care David îl denumea... „difuzie neliniară a informației”. Trecutul, prezentul, viitorul se amestecau în memoria sa și probabil în viața de zi cu zi. Poate ne apropiem de o scadență mai gravă decît însuși sfîrșitul Imperiului.

Și dacă m-aș opri aici, la mijlocul scării? Dacă aș refuza să-l urmez pe Joseph Poney? Dacă aș încerca să fug înainte de a vedea Poney-Dragonul? Atunci nu îl voi descrie lui Dan Calden, iar el nu îl va inventa! Poate că astfel nu va mai exista niciodată, Joseph Poney nu ar mai ajunge stăpînul Europei, iar eu nu voi mai fi aici, în Castelul Cerului, gata să îl... Vechiul paradox temporal!

Însă cauzalitatea a fost inversată în mii de puncte. Datorită acestei inversiuni, continuumul spațio-temporal a cîștigat o suplețe mult mai mare, este capabil să încaseze orice lovături... Lumea inversată se îndoiește, dar nu se rupe!

— Am fost binefăcătorul Europei, bolborosea Joseph Poney. O cred, o cred!

Atinseră fundul puțului. O iluminăție verzuie scâldea sala circulară de circa patru metri diametru, iar un sistem

astmatic de condiționare amesteca valuri de aer umed cu răbufniri înghețate.

— Frigul ăsta mă neliniștește, mormăi dictatorul. Mă întreb...

Nu-și termină propoziția. Un val de căldură urcă și el își șterse fruntea cu dosul palmei. Istovit și puțin buimac, scrută pe Vincent ca și cum nu l-ar fi recunoscut.

— Vom urca din nou. Sistemul pare puțin cam complicat, însă asigură securitatea Poney-Dragonului.

Un flux rece invadează brusc puțul, podeaua păru să înghețe sub picioarele lor. Se dereglaseră mașinile Castelului, sau era unul din efectele misterioase ale inversiei cauzalității?

O portavoce scîrțîitoare prinse viață cu un glas binecunoscut:

— Monsenior? Aici Dan Calden, mă aflu în camera înaltă, aproape de Dragon. Totul se desfășoară normal.

— Sosim, îi comunică Joseph Poney.

Pe Vincent îl străbătu un fior, nu doar datorită frigului. Luase o decizie, aceea de a merge pînă la capăt, de a asculta explicațiile lui Joseph Poney. Și, în trecut ori în viitorul apropiat, va răspunde întrebărilor analiștilor, lui David, lui Dan Calden. Ceea ce trebuia să se întîmple se va întîmpla.

Joseph Poney ajunsese pe un fel de rotondă, amenajată la jumătatea puțului. Se apropie de peretele metalic. Vincent se strecură lîngă el. Dictatorul apucă cu mîna dreaptă un levier mare, neted și alb și îl coborî cu un gest scurt. Apoi se răsuci spre Vincent, cu un surîs sarcastic și triumfător.

— Aparatul a fost pus la punct de serafimii mei specializați, să-mi permită să comunic cu ultra-lumea. Dumnezeu însuși s-a servit de el să-mi vorbească de cîteva ori. O afirm! Aici, Joseph Poney. Ai răbdare, adăugă pentru Vincent. Trebuie să traducă în ambele sensuri, niciodată legătura nu se stabilește instantaneu... Atenție, aud un murmur!

— Aici Dumnezeu, făcu mașina.

Joseph Poney se întoarse către Vincent și izbucni în rîs.

— El e, Jimmy Dumnezeu, ambasadorul meu pe lângă Xtrani. A murit în 2001; Xtranii îi păstrează creierul în conservare. O mare reușită. Bună ziua, Jimmy!

— Respectele mele, Monsenior, rosti vocea îndepărtată.

— Te-am dus! îi șopti dictatorul lui Vincent.

— Actualmente mă găsesc la bordul unui ochi gigantic, un vas Xtran, istorisi Dumnezeu. La miliarde de kilometri de Pămînt. Gloz, mare X de clasa întâi, se află lângă mine și ascultă.

— Pace, ordine, normalitate, mare X! făcu Joseph Poney în loc de salut.

Îi răspunse o bolboroseală, un truc inventat de ordinator pentru a vorbi cu acest nebun. Dar oare era Joseph Poney nebun pe cît dorea să pară?

— Observi Pămîntul, Jimmy? întrebă dictatorul.

— Îl observ, Monsenior.

— Și ce vezi?

— Văd Pămîntul amenințat, Monsenior. În viitor și în trecut.

— În trecut, Jimmy?

— În trecut, Monsenior.

— Cum este posibil? Inversia cauzalității?

— Într-un anume sens, da. Dușmanii dumneavoastră vă vor ataca în trecut, să împiedice Imperiul să se nască.

— Dar sînt aici, Jimmy!

— Da, Monsenior.

— Iar în viitor, ce vezi?

— Șefii Ligii se pregătesc să lovească Europa, Monsenior. Aveți timp să ripostați cu Poney-Dragonul, dar poate că la început ar trebui să lansați o salvă de avertisment. Pata Albastră debordează de energie, nu vă sfătuim să utilizați nivelul maxim...

Aparatul reîncepu să murmure. Scînteii albastre traversau puțul dintr-o parte în alta. Transmisia fu întreruptă.

— Trebuie să urcăm în sala Von Däniken. Devine primejdios, ține-te de mine.

Dictatorul apucă o bară de metal și se ridică rîzînd.

— Jos nu există decît o scară. Într-un anume loc se află însă o bifurcație invizibilă. Sistem de securitate, foarte nostim.

Continuară să urce, pășiră pe o platformă circulară, acoperită de un dom emisferic. În centrul ei se ridica un monolit de aur, identic monolitului esplanadei, dar cu mult mai mic. Dragonul lui Joseph Poney era gravat pe fiecare din fețe, iar Cavalerul apărea precum o siluetă fantomatică pe pereții domului, părăind să se rotească jur împrejurul platformei.

Calden își făcu apariția. Pierdut într-un combinezon albastru, prea larg pentru el, cu picioarele goale, chipul umflat, cu ochii ieșiți din orbite, strîngea în pumnul rotund și gras un minuscul Pnumekin N' Man.

Calden țipă, îndreptînd N'Manul către Joseph Poney:

— Am să te ucid, nemernicule! Ticălosule! Animalule! Meriți moartea de o mie de ori! Am.

Joseph Poney se retrăsese pînă la marginea scării. Calden se apropia încet de el, cu pistolul cu ace în mînă. Trecu prin dreptul lui Vincent, care se lipise de perete. Vincent nu ezită mai mult de o secundă; se aruncă violent peste bărbatul scund ce-i fusese prieten și, cu toată forța, îl izbi cu brațul drept.

Se declanșă o luptă instinctivă. Combinezonul îl stînjenea în mișcări pe Calden, Vincent se lăsă cu toată greutatea asupra lui. Se despărțiră, se ridicară în picioare aproape simultan, privindu-se cu un soi de uimire. Calden gîfîia, în colțul gurii îi curgea un firisor de salivă. Vincent observă o licărire de spaimă fulgerîndu-i în ochi, după care privirea i se înceteșă. Căzu în genunchi.

Vincent se răsuci. Joseph Poney ținea revolverul. Trase pentru a doua oară și Calden se rostogoli pe platformă, cu un zgomot înăbușit.

— Păcat, rosti dictatorul. Nu îți mulțumesc, nu sînt convins că intențiile îți sînt mai bune. Și apoi, nu putea să mă ucidă!

Evitînd să privească trupul prietenului său, Vincent îl urmă pe dictator în centrul platformei. În apropierea monolitului se găseau două console gemene. Cea din

dreapta comporta un pupitru sumar, pe deasupra fiind dotată cu un mîner metalic, fixat pe un cilindru vertical. Pe cea din stînga o acoperea o placă convexă, pe care scînteia Pata Albastră. Vincent încerca o senzație de cunoscut, amintirea unei amintiri. Venise altădată aici, în trecut, ori în viitor... Nu, acum. Imaginile înregistrate în prezent îi parveneau dintr-o altă direcție, după un drum temporal extrem de complicat. Și dacă... Dar de ce-s aici? se întrebă. De ce Joseph Poney m-a adus în această cameră, să-mi facă demonstrația armei sale absolute?

Ca să-i repet explicațiile fiului său? Pretextul e subțire.

Nu, sînt aici deoarece fără mine Poney-Dragonul nu ar fi existat. Și Joseph Poney o știe.

Sînt însă liber să nu asist la demonstrația Poney-Dragonului, să închid ochii, să nu ascult nimic, sau... Totuși îmi aduc aminte. Îmi amintesc demonstrația puțin, dar limpede, și asta dovedește că am urmărit-o, că voi asista la ea. Inelul se va închide.

Joseph Poney plimba degetele pe partea superioară a consolei din stînga.

— Când programatorii și-au sfîrșit treaba, nu s-au mai gîndit decît să-și salveze sufletele. Mi-au cerut să le aplic procedeul draconic. M-a întristat, dar nu-i puteam refuza!

Un sertar se deschise sub palma lui. Scoase din el o bilă din metal alb de mărimea unei nuci, prinsă de un lanț. Îl privi pe Vincent cu o figură sarcastică, arătîndu-i obiectul.

— Vei înțelege!

Foarte bine, am să înțeleg. Astea sînt informațiile pe care le voi difuza în trecut și care le vor permite lui Dan Calden și Xavier Borr să fabrice Poney-Dragonul. Circuitul este închis, dar cine a inventat Poney-Dragonul?

Răspuns evident: nimeni. Nu a existat nici o invenție, nu a avut loc creare de informație. Poney-Dragonul este doar o simplă fantasmă ce se învîrte în inimile noastre înnebunite. Nu-i decît un simulacru.

Joseph Poney vorbea cu un glas schimbat, încordat și grav.

— Misiunea mea, începută la Ceremkovo, se apropie de final. Nu mi se acordase decît un răgaz, El mă va chema alături. O vei ajuta pe Natașa să aibă grijă de Jérôme; ea mi-a cerut-o și de aceea te afli aici. De restul puțin îmi pasă. Insist asupra acestui punct, da? Jérôme va putea să intre în puț și să se servească de instalații; mecanismele automate de apărare îi vor permite trecerea. El însă este puțin cam tînăr ca să-i încredințez această armă, așa că tu îi vei explica modul cum să se servească de Poney-Dragon. În definitiv, ești bine plasat și singurul care o poate face, Vince Blaise. Vei vedea... O știi deja? Vreau să zic, ai trăit această scenă, călătorule? Întîi, încarci bila de platină.

Dacă nici o informație nu a fost vehiculată din viitor în trecut, se poate spune că a avut loc o inversie de cauzalitate?

Sau este vorba de cu totul altceva?

Joseph Poney prinse extremitatea lăntîșorului între degetul mare și arătător, plimbînd mingea de platină peste Pata Albastră. Pendulul astfel format porni să se rotească în sens pozitiv.

— Spre dreapta, bila se încarcă cu energie, începî dictatorul, pompează energia Petei Albastre. Spre stînga se descarcă, restituind energia neutilizată. Foarte important! Niciodată nu trebuie lăsată în sarcină... Dar astăzi o voi folosi la maximum pentru a da un avertisment corespunzător acestor nemernici galbeni și atei. Observă cu atenție fenomenul...

Pendulul se învîrtea regulat în sensul acelor de ceasornic, iar mingea de platină se acoperea de reflexii albastrii.

— E necesar în jur de un minut, explică Joseph Poney. Jérôme va avea nevoie de puțin mai mult, însă n-are importanță. O jumătate de sarcină e suficientă să pulverizeze toți ruso-anglo-saxono-niponii planetei. Plus un pachet gras de albi degenerați!

Bila căpătase o nuanță albastră vie. Mîna lui Joseph Poney tremura. Frigul de pe platformă se înăsprea din ce în ce mai mult. Un efect al războiului climatic declanșat de Ligă?

Dictatorul mormăi; pe Vincent îl scuturau frisoanele.

Iar bila încremeni.

— Se oprește singură cînd încărcătura maximă e atinsă, comenta Joseph Poney. Mai departe-i de ajuns să ții în mîna stîngă lanțul și să apuci mînerul pe care îl vezi cu cea dreaptă. Prin intermediul corpului și spiritului meu, energia divină trece în Dragon și, cîteva secunde mai tîrziu, lovește orice obiectiv de pe planetă sau de aiurea. Înainte de a trage salva de avertisment, voi verifica dacă totul e în ordine. Urmărește cu atenție amănuntele!

Însă îmi aduc aminte.

Joseph Poney își plimbă degetele pe claviatura consolei din dreapta. Spectacolul degetelor sale groase, acoperite cu un păr stufos, apăsînd clapele fine ale mașinii, era înspăimîntător. Vincent se gîndi la maimuța din poveste care încerca să dactilografieze operele lui Shakespeare... O sferă-ecran se materializă înaintea dictatorului. Globul terestru se rotea în interior, ocupînd cea mai mare parte a volumului. Orbitele unui anumit număr de sateliți deveniră vizibile deasupra planetei.

— Ordinatorul Militar Central din Dun le Palestel, glăsui o voce suavă, vocea unei serafime ușor animalizate, opină Vincent. Ori cea a unei serafime ușor spiritualizate și dispensate de legămînt.

— Aici Joseph Poney. Sîntem atacați?

— Suportăm în continuare asaltul armelor clasice ale Ligii, sprijinite de guerilă și de trădători. Sateliții inamici sînt gata să ne bombardeze.

— În ce stadiu se găsesc propriile noastre planuri de apărare?

— Maxi-planurile defensive **Cruciada 3, Țar, Răzbunare și Apocalips 1** pot fi aplicate simultan în primele cincisprezece minute care urmează punerii sub tensiune a Dragonului.

— Cantitatea de energie necesară?

— Aplicarea simultană a patru maxi-planuri cere 98% din sarcina conținută în sfera de platină, complet încărcată. Cvasi coincidența celor două cifre n-are cum să fie efectul unei întâmplări. Voința Domnului ne este, așadar, clar indicată.

— Așa este, întări Joseph Poney. Ce plan propuneți pentru avertizarea dușmanilor noștri? Ceva să-i impresioneze cu adevărat!

— Aveți maxi-planul de convingere și avertisment **Pearl Harbour 2**.

— Perfect, făcu Joseph Poney, fixându-l pe Vincent cu un surâs triumfător. Ordon aplicarea maxi-planului **Pearl Harbour 2**. Variantele Cruciada, Tar, Răz bunare și Apocalips vor fi puse în aplicare în caz de necesitate, de către succesorul meu. Numărătoarea inversă începe, nouă, opt...

Joseph Poney ținea în continuare între degetul mare și arătător lăntșorul sferei de platină, nemișcat. Apropie încet mîna dreaptă de levierul de metal strălucitor fixat în consolă, ca și cum se pregătea să prindă prin surprindere un animal adormit.

Coborî pe trei sferturi pleoapele, numărînd cifrele.

— Patru, trei, doi...

Globul terestru se rotea în sfera-ecran. America de Nord, Japonia, Uniunea Sovietică (cu excepția Asiei Centrale) se acoperiseră în prezent de pete roșii, roze sau portocalii. Un număr de striuri purpurii brăzdau cerul Terrei. Orbitale sateliților geostaționari erau marcate cu cercuri roșcate.

— Unu...

Vincent nu întrebase în ce anume consta salva de avertisment codificată sub numele de **Pearl Harbour**. Poney-Dragon, ca armă fabuloasă ce era, n-avea cum să aibă decît un efect fantasmagoric, evident, cîtuși de puțin suficient să-i determine pe conducătorii Ligii să renunțe!

— Zero!

Joseph Poney prinse levierul cu degetele crispate și adăugă: „Fie ca voința Ta să se îndeplinească!” Avu loc o zdruncinătură ușoară. Zonele colorate deveniră albe.

Un glas necunoscut vorbea, de departe, cu o vehemență surdă. Un altul mai apropiat îl interoga pe Vincent; uneori tonul rugător se preschimba în țipăt ascuțit.

„Ce este Dragonul? Ce semnificație are difuzia neliniară a informației? Generalul Duax este șeful complotului organizat împotriva Republicii Europei Unite? Cum se poate inversa cauzalitatea?”

Vincent răspundea calm.

„Poney-Dragonul constituie o armă bazată pe energia Petei Albastre, utilizată de Joseph Poney împotriva Ligii. Călătoriile în destin au antrenat circulația informației din viitor în trecut... în linie dreaptă ori în zigzag, sub formă de osmoză, de difuzie neliniară. Acest fenomen a provocat inversia cauzalității, viitorul influențând trecutul și devenind propria cauză... Generalul Duax...”

Vincent era extrem de lucid, dar total incapabil să reziste. Sugestie subliminală, hipnoză, anihilatori de voință, întreaga baterie a mijloacelor de coerciție mentală, desfășurate pentru interogatorii de oamenii poliției politice. Care poliție politică? Cea a Europei democratice a anilor 2010, cea a guvernului euro. Erau acolo, îi cunoștea, invadaseră perimetrul Auvergne – Orenbourg, arestaseră exploratorii, tehnicienii, analiștii rămași încă în Arlac. Adică nu prea mulți. Și David Race? Paul Losander? Fără îndoială, David Race avea să fie încarcerat de Republică încă înainte ca Joseph Poney să îl interneze. Destinul său... Cît despre

Paul Losander, el se născuse copoi; nu-ți puteai imagina situație din care să nu iasă basma curată.

Vincent își pipăi bărbia și obrajii, avea senzația că nu se bărbierise de mai bine de cincisprezece ani. Îl chinuia nevoia dureroasă de a urina.

Explică polițistului care-i lua în prezent interogatoriul:

— Cred că haosul începe să se infiltreze în șopîrlele realității noastre, aceste șopîrle create de către noi prin inversia cauzalității. Și de asemenea prin... Sînt foarte mulțumit!

Urmărindu-se dintr-un punct exterior lui însuși, cu o profundă detașare se asculta discutînd. Să răspundă întrebărilor puse era plăcut, era excitant, satisfăcător, dar era obosit și plăcerea lui urina... Cum? Da, plăcerea i se diminua, căci simțea nevoia să se ușureze.

Haosul se află poate în mintea mea, le-o voi spune dacă mă vor întreba. Răspunsurile date polițiștilor erau superficiale, căci și întrebările se dovedeau la rîndul lor vagi, prost formulate. Regreta, dar nu putea face nimic.

Voia să plece. Înfrentase o lume diferită și încercase o senzație de libertate, de forță. În același timp dorea să găsească Castelul Cerului, ținutul furiei și al demenței, cît și lumea albă, liniștita utopie.

Unde se afla în prezent? Într-una din încăperile hotelului Europa din Arlac? Într-un comisariat de poliție? Strada Sevres din Paris? Ulbrichtstrasse în plin Berlin? Aiurea? Nu recunoștea locurile și simțea senzația certă de a nu fi nicăieri.

Trebuia numaidecît să plece; destinația: eternitatea.

Strînse dinții, să nu decoleze. Te afli sub hipnoză, ar fi primejdios.

Viața ta e conținută într-o clipă de memorie, ceea ce înseamnă că memoria îți este infinit mai vastă decît viața.

Ești condiționat să frînezi scurgerea timpului, să transformi un moment unic în mai multe zeci de ani. Nu ești conștient de acest fenomen, nu mai mult decît atunci cînd te învîrți împreună cu Pămîntul în jurul Soarelui. Poate că ai să fii în stare să încetinești timpul și mai mult, să te

bucuri de cvasi eternitate. Reprezintă următoarea etapă a voiajului, ai răbdare.

Ai răbdare! Nu ai voie să te arăți animalul nerăbdător care e omul, dar atenție să nu îți scapi de sub control mașinăria mentală!

Un glas nou îl întrebă:

— Ești sigur că Joseph Poney este doctorul Orenbourg?

— Da...

Răspunsul nu păru să satisfacă omul, cu certitudine un curcan mai important decât ceilalți. Vocea se depărtă și zise, adresându-se cuiva pe care Vincent nu îl vedea și nu îl auzea:

— Ar trebui să folosim hiperamnezicele.

Și către Vincent:

— Ascultă-mă, tovarășe. Cuvîntul dumitale nu ne mulțumește. Poți să dovedești că doctorul Orenbourg și Joseph Poney sînt una și aceeași persoană?

Pe Vincent îl încerca plictisul. Se aflau încă acolo? Cum să dovedească un fapt atît de evident? Căută totuși un mijloc de a-i satisface, apoi renunță. Pe braț i se apăsă un injector cu presiune. Hiperamnezicele urmau să intre în acțiune, din partea lui nu mai era necesar nici un efort. Scoase un suspin de ușurare.

Realiză că pornise în derivă, lumea din jur devenise translucidă, un om alb alerga într-un decor alb, el însuși...

În vecinătatea propriei sale fețe plutea un chip prelung, cu un nas ascuțit și o mustață mare, subțire: Maiorul Knabo.

— Vince Blaise!

O fărimă de viitor se decupă în negură. Îl zări pe Haru beat mort, vomitînd în curtea Fatimei-Risc IV. Chipul se aplecă deasupra lui:

— Vince... încă o dată am sosit la timp! Ascultă-mă!

Combinația de hipnoză, abulisante, hiperamnezice îi răpea complet forța de a rezista procesului declanșat.

Viitorul îl atrăgea iremediabil, gravitația memoriei îl ducea cu ea înainte, într-o direcție fără de nume.

Căzu. Amețeala era cumplită, căută disperat să-și controleze zborul.

Depăși esplanada, se izbi de o baliză temporală, frîntură a viitorului. Reveni pe terasă și căzu din nou. Retrăia într-un ritm aproape normal anumite momente, apoi era antrenat iarăși înainte. Înapoi, înainte...

Se dezmetici în interiorul Ariellei, în compania lui Haru Nebunul. Haru se ridicase în picioare pe scaun, înjurînd șoferul mașinii din față: „Mai repede, idiotule!” Un salt înainte; convoiul ajungea la reședință. Spune-mi, Haru, sînt mulți cei care știu... Hohotul lui Haru, sosirea la Reședință, Vincent în bar, sloganurile defilînd pe ecran. Ridică-ți capul, tinere atlet! Vulturul și oaia cu cinci picioare, iarăși un salt de cîteva minute. Voma în izolator ca un porc obscen. Călătoria se încheia, Vincent se reîntoarce în 2010...

Natașa se ridică, luă o sticlă și un pachet de țigări dintr-un dulap de pe perete, cu balamale scîrțîitoare. Umplu paharul bărbatului și îi oferi o țigară.

— Nu fumez, o refuză el. Îți țeși pînza, nu?

— Cred că ai început să ți-o țeși singur pe a ta.

Vincent merse pînă la fereastră, contemplă peisajul pe care nu îl vedea cu adevărat. Brusc, remarcă fulgii albi ce se balansau în mijlocul frunzișului verde.

— Ninge!

Natașa i se alătură.

— Ah, ninge? Sfîrșitul Imperiului!

Amîndoi se reîntoarseră să se așeze. Zîmbind, ciocniră paharele. Totul era minunat, zăpada amplifică senzația de securitate, iar Vincent se opri să o admire pe Natașa. Purta un neglijeu fin și transparent, întredeschis pe pulpele bronzate. Ea ridică un genunchi și triumphiul de păr blond dezvălui o multitudine de bucle scurte. Rîse, Vincent schiță o mișcare de apropiere, dar Natașa se retrase imediat. Ușa se deschise în acel moment și un bărbat înalt, tînăr, în costum albastru, se ivi în prag.

— Ah, iertați-mă, făcu el. Am crezut că locuința e pustie.

Ea îi explică că activitatea o obliga să lipsească adesea. Vizitatorul se scuză încă o dată; părea preocupat. Vincent îl întreabă în ce zi se găseau. 31 mai.

— Nu-i bizară, zăpada asta în luna mai?

— Știți, aici anotimpurile n-au prea mare importanță.

— Sper că nu e vorba de un atac climatic.

— În lumea noastră nu există războaie climatice, replică tînărul. De altfel, nici un fel de războaie!

Și ieși.

Natașa își goli paharul, suspinînd decepționată.

— Sîntem așteptați la Castelul Cerului, Vincent, la serbarea zilei celei din urmă! Vino!

Vincent o ascultă. Cînd ajunseră în sat, fulgii uriași cădeau în rînduri strînse, acoperișurile erau albe. Oamenii părăseau piața înotînd într-o pastă scîrțitoare și alunecoasă.

O luă de mîină pe Natașa.

— Să mergem către esplanadă.

Alergară. Femeii îi clănțăneau dinții, Vincent își scoase haina și i-o puse pe umeri. Pe terasă ningeă încă și mai tare, fulgii se lipeau de monolitul de aur, arborii arătau ca gigantice plante de bumbac. Picioarele Natașei se înfundau pînă la glezne în vata înghețată.

— De fiecare dată cînd istoria e zguduită de furtuni, aici plouă ori ninge.

— Așadar, Imperiul lui Joseph Poney va fi măturat!

— Imperiul lui Joseph Poney... nici nu mai există. Privește Cavalerul!

Natașa se opri, cu respirația tăiată, reținîndu-l și pe Vincent. Ridică un picior, împrăștiind zăpada mărunță, vapoasă. Bărbatul întoarse capul către Cavaler. La început i se păru că armăsarul se mărise. Fenomen de difracție provocat de omăt? O pătură albă acoperea toracele și umerii călărețului.

Vincent se aplecă să ridice un pumn de pulbere rece. Nu se topi în mîna lui, nu era zăpadă adevărată. O aruncă, transformînd-o într-un norișor de praf. Satul, sau mai

degrabă universul satului, dispăruse în furtună. În fața lui, zidul negru începea să se afunde în profunzimile livide.

Vincent scrută încă o dată Cavalerul. Nu mai avea cap. Se împletici și căzu, calul își scutură coama pătată de nea și se puse în mișcare.

Eliberat.

O imagine fulgeră în supraimpresiune, cețoasă, fugitivă. În locul esplanadei apăru un câmp sălbatic, cu iarbă și flori pe pământul umezit de dezgheț.

Pe câmpie mergeau o femeie tânără în rochie verde și o fetiță în roz. Vincent alergă să le ajungă, fetița se răsuci spre el, fără a fi surprinsă să îl vadă. Îl cunoștea bine...

— Ține-mă de mână, îl rugă ea.

Un alt viitor oare, ce încerca să se nască din neant?

Nu avu timp să răspundă întrebării.

Secvența se șterse, măturată de lumea Poney-Dragonului.

În labirintul culoarelor, numeroși serafimi animalizați serveau drept stâlpi indicatori, goi, împietriți, cu brațele întinse... Cuvîntul serbare era înscris cu litere multicolore pe burta și pe pieptul lor. Cu toții arătau drumul spre curtea interioară.

M-am întors la momentul potrivit, socoti Vincent. Cum de-am reușit? Instinctul călătorului? Sau pur și simplu este imposibil să se meargă mai departe, dat fiind că totul va lua sfîrșit diseară?

Se întrebă dacă pe serafimi îi încerca frigul. El personal se simțea complet înghețat, în pofida vestei de piele oferită oaspeților la intrare. Pe față și pe mâini fusese stropit cu vopsea roșie, diferite alte accesorii îi întregeau panoplia, printre ele și un pumnal prins la centură. Pe piept i se înfipsese o plăcuță cu „cheyen”. Nu arăta însă mai ridicol decît falșii romani, decît simulacrele cazacilor. Și, cel puțin veșmintele sale îl protejau cît de cît de frig.

Se apropie de un serafim, îi atinse umărul. Imediat își retrase mîna; carnea ființei era dură și acoperită de picături înghețate, de consistența unei bucăți de lemn jivrat...

Afară, la marginea terasei, se așteptase să fie mai rece. Găsi, din contra, o atmosferă oarecum călduță. Totuși, fulgii de nea dănuiau în lumina proiectoarelor. Zăpada zilei de 26 octombrie. Unii din ei îi cădeau pe față și pe mâini, mai

degrabă proaspeți decît reci, îi produceau pe piele o senzație curioasă pe care nu avu timpul să o analizeze. Nu o simplă senzație tactilă, fulgii împrăștiau... un miros.

Impresii multiple și bizare asaltau simțurile lui Vincent.

Lumina crudă și violentă nu provenea de la proiectoare, ci de la o enormă sferă galbenă, suspendată deasupra castelului într-un simbol al lunii. O înconjurau stele colorate. Mulțimea mascată, împodobită și zgomotoasă, începea să se adune pe terasă. Cine erau oamenii aceștia? Figuranți recrutați de Joseph Poney pentru o ultimă reprezentatie? Rezidenți ai Castelului? Cu neputință!

În centrul curții, Curtea Renașterii, fusese ridicat un podium. Îl înconjura un soi de arenă, dominată de un balcon înalt. Preoți și diaconi ocupau terasa sud, la vest se găseau serafimii spiritualizați, în obișnuitele lor mantii albe. Pentru serbare li se puseseră aripi mari, angelice, contrastînd cu blana altora puternic animalizați.

Primele măsuri ale unei muzici aspre și lente, școala apocaliptică modernă, păsură să se prăbușească din turnuri ori din cer. Mulțimea zbieră, scheună, mîrîi. Vincent nu înțelegea nici țipetele, nici cuvintele schimbate în jurul lui de participanți.

Reflexii verzui sclipeau în lumina deosebit de albă, fulgii răspîndeau un miros de lămîi. Un preot al Renașterii, învelit în purpură, începu să danseze lîngă Vincent, urlînd sălbatic. Preot sau deghezare? Își smulsese mantoul sacerdotal. Dedesubt, purta o cămașă pestriță și niște pantaloni cu franjuri.

Vincent se strădui să înainteze prin înghesuială.

Atingînd solul, razele de lumină se reflectau în mii de gheizere, cu bule sparte în șuvoi; aveai impresia că plutești în apă clocotită.

Zăpada cădea. Pe ici pe colo, cîteva pete albe se fixaseră pe acoperișuri, pe scări, pe frunzele arămii ale arborilor.

Ultimele ore ale Imperiului.

Cînta muzica. Vocea unui herald cocoțat în balcon izbucni deodată ca o bombă într-o peșteră, cu sunete prea grave să fie inteligibile.

Vincent îl zări sosind pe Jérôme pe terasa vest, însoțit de soldații-cîini. Nici Joseph Poney, nici Natașa și nici generalul Duax nu-și făcuseră apariția. Vincent își croi drum prin mulțime. Un gigant îmbrăcat în corsar, cu cizme și banderolă neagră pe un ochi, se răsucii și îl amenință cu sabia, insultîndu-l într-o limbă necunoscută. Vincent își aminti că serafima de serviciu îl înzestrase cu o armă la costumul lui de indian, un soi de pumnal, strecurat într-o teacă la brîu. Îl flutură neîndemînatic, dar corsarul nu era mai bine antrenat decît el și de aceea se mulțumi să dea înapoi, mormăind în bărbie. Făcea parte din joc, măștile nu erau suficiente; trebuia să te și exprimi într-o manieră incomprehensibilă. O petrecere minunată pentru Jérôme.

De unde ieșiseră însă toți acești oameni?

Vincent se întoarse și intră în clădire, cu speranța de a ajunge pe terasa vest străbătînd culoarele. Nu cunoștea foarte bine Castelul Cerului. Pe deasupra, iluminarea modifica complet topografia locurilor. Se rătăci.

Pentru început, la picioarele unei scări fu oprit de gărzi profund animalizate, de tip simian. Patru maimuțe mari, îmbrăcate doar cu centiroane de piele și încălțate în cizme scurte, agita iatagane și pistoale putrefactoare cu mîrîturi amenințătoare. Nu insistă și o luă în altă direcție. Traversă un hol vast pe care nu și-l aminti să-l fi văzut anterior. Razele lunii artificiale pătrundeau prin ferestrele înalte de șase metri și largi de trei. Totul lăsa impresia de gigantism.

Scările dinspre etajele inferioare vomitau fără încetare un șuvoi de vizitatori. Majoritatea erau deghizați; toate țările lumii, toate epocile istoriei participau la carnaval.

Vincent își frecă ochii. Pentru o clipă crezu că un grup de țărani înarmați cu reteveie se ivise chiar din sol, din dalele de piatră. Capul i se învîrtea de zgomot și de febră, glasul heraldului îi parvenea din curte. Din zbor prinse cîteva frînturi: „...serafimi voluntari... jupuiți de vii... animalizare... porc obscen... Jérôme Poney... vulturul lui Dumnezeu...

petrecere... dușmanii vărgați ai planetei... Xtranii...” Incapabil să se orienteze, intră la întâmplare pe o ulicioară acoperită.

Frigul mușca, îl treceau frisoane. Își înfundă mâinile în buzunarele prea mici. Se stingea de sete, căci Joseph Poney uitase să-l invite să bea...

Ajuns pe un pridvor, constată că decorul se schimbase. Luna, luna veritabilă, strălucea deasupra unui oraș cu acoperișuri albe. Oameni înveșmîntați în haine închise la culoare fugeau prin furtuna de zăpadă. Să fi fost satul Natașei? Oricum, o așezare undeva în universul-umbră. Viziunea se șterse. Vincent se trezi din nou pe stradelele castelului, luna falsă lumina locurile descoperite, în vreme ce culoarele erau echipate de rampe electrice.

Descoperi o statuie a Cavalerului, dăltuită parcă în piatră albă. De fapt era din metal, însă un efect de lumină îi conferea strania paloare. Solul însuși părea pe alocuri alb. Vincent îl zgîrie cu vârful pantofului, nu era zăpadă. Continua să înainteze la nimereală.

Se afla în prezent într-o parte pustie a castelului, lipsită de indicatoarele vii. Nici urmă de serafimi cărora să le ceri să-ți arate drumul. Nu era foarte departe de Curtea Renașterii, deoarece auzea încă rumoarea mulțimii vesele și vocea cavernoasă a heraldului. În colțul unei ulițe zări o poartă, o poartă ce nu semăna cu altele: metalică, gri deschis, cu două litere, M.U., înscrise pe partea superioară a panoului. MU?, Ce semnificație aveau? Unde mă aflu? Ce se întâmplă în univers?

Deschise ușa.

Și imediat dădu înapoi. În fața lui se ridicau flăcări fierbinți. Intrase în salonul cel mare al Hanului Regal. De jur împrejurul sălii fuseseră aprinse focuri de bușteni, să lupte împotriva valului de ger. Flăcările alergau de-a lungul zidurilor, printre mese și clienți. Vreo cinzeci de bărbați și de femei se adunaseră în jurul a circa douăsprezece mese. Animalizații se țineau deoparte. Vincent observă două foarte-umane așezate pe taburetele înalte de la bar, apoi, într-o altă direcție, îi văzu pe Paul Losander și Vișnu făcînd

față mai multor halbe goale. Vincent se îndreaptă spre ei printr-o perdea de flăcări roșii. Paul îl salută cu un gest larg și se trase mai încolo, să-i facă loc pe bancă.

— Ah, dar nu te-ai grăbit deloc! Serbarea asta-i total țicnită, nu? Haru s-a dus după vești, cunoaște un pasaj secret, ori ceva pe-aproape. Între timp, gloata blochează complet intrarea. Sîntem prinși aici!

Vincent formulă cîteva cuvinte, ele porniră din gîtlej, ajunseră pe buze, dar nu auzi nici un sunet Losander și Vișnu îl priveau cu figuri mirate. Nu se știa afon, însemna că era vorba de altceva.

Cotul i se înfundă în masa de lemn masiv, însă masa nu se afla cu adevărat acolo. Flăcările dansau pînă în tavan. Siluete șterse, fără număr, defilau prin pereții incendiați ai hanului, heraldul urla din balconul său: „Cu toții sînt prietenii noștri, căci timpurile s-au schimbat și nu ne mai este teamă.”

Haru apăru într-un bluzon de piele și un kilt. Se precipită spre masă, iar Vincent îl văzu limpede trecînd prin doi indivizi umflați, de rasă germanică, instalați puțin mai departe. Bufonul bolborosea cuvinte fără șir ca într-un alt moment al zilei, balansîndu-se ridicol pe picioarele lui strîmbe.

Se aruncă spre Vincent, îl îmbrățișă, rotind în același timp o enormă halbă de bere.

— Ah, în sfîrșit ești aici! Monseniorul te caută pretutindeni.

Vincent vru să răspundă, dar vorbele i se duseră aiurea.

— Monseniorul dorește să fii alături de noi la ceremonia de deschidere!

Vincent înclină din cap.

— Și noi? Întrebă Paul Losander. Sîntem condamnați să rămînem aici?

— Beți dară! Oricum nu puteți veni, pasajul secret e prea strîmt pentru grăsani ca voi!

— De unde au apărut oamenii ăștia? Întrebă Vincent.

Nimeni nu-i auzi întrebarea, însă Paul o relua ceva mai tîrziu. Haru își umflă pieptul.

— Ha, ha! Mulți tipi aici,ahaha! Jérôme a combinat totul. Inginerii geneți au inventat serum pentru reumanizare. Jérôme a decis marea experiență azi! Masele astea-s umane de dată recentă! La micul dejun cu toții au halit rahat!

Nebunul sorbi aerul, mișcându-și nasul badijonat cu negru.

— Eu am simțit miros de lămâie, nu și voi? Vincent, vino!

Călătorul verifică mecanic prezența pumnalului la centură și îl urmă pe Haru. Bufonul îl conduse în izolator și deschise o ușă inscripționată „Interzis”. Culoarul era într-adevăr strîmt, fură nevoiți să se strecoare de-a curmezișul între doi pereți culisanți. Vincent își supse burta, îndreptă umerii și se săltă pe vîrfurile picioarelor. În final Haru îl trase după el și se rostogoliră unul peste celălalt în fundul unei minuscule nișe.

— Un drum secret pe care Jérôme a pus să fie făcut doar pentru el. Eh, eh, eh, pentru el și pentru mititelele și subțirelele lui serafime. Eh, eh, fără să uite pe amicu' Haru! Înainte!

— Vincent, spuse Haru pe un ton grav, vreau să-ți vorbesc înainte de serbare. Mi-este teamă, nu, nu rîd deloc, ți-o jur, amice! Imperiu-i terminat, de data asta terminat de tot, o știi! Nu zice nu, doar cunoști bine adevăru'. Ești bine plasat de partea ailaltă, nu? O știi! Mă ajuți pe mine, amicu' tău Haru? Se vorbește că vor să lichideze toți animalizații, toate „geniile” cum numesc ei produsele geniilor noastre genetice... Da' eu, eu-s un accident! Centrala din Belleville, în '92, îți aduci aminte? Maică-mea lucra acolo. Doar un accident! Mă vei ajuta, micul meu Vince? Știu că poți, ești un tip tare, îi cunoști pe Duax și pe Knabo! Ai lucrat pentru ei, aveai o misie și acum vei fi un șef! O știi! O știi! Mă vei ajuta, nu?

Pe scara conducînd în curtea Fatimei-Risc IV se încrucișară cu Natașa. Tînăra femeie purta pe umeri obișnuita ei mantie neagră, lungă pînă la pămînt. Concesii

carnavalului din 26 octombrie: scufia înaltă și bagheta magică de zână.

— Mă înăbuș, explică ea. M-am săturat de Castel, plec!

Vincent o întrebă unde. Cel puțin încercă, însă nu reuși să scoată vreun sunet. Să fi fost de vină frigul? Un aer înghețat părea să urce din profunzimile solului. Haru clătină capul, ricanînd. Natașa îl privea pe Vincent cu un surîs obosit și trist și păru să-i citească întrebarea pe buze.

— Satul meu e mare ca universul, vei reuși oare să mă găsești? Voi fi îmbrăcată într-o rochie verde.

După care Vincent și Haru o văzură cu stupefacție sărind în vid și dispărînd. Nebunul își lovi coapsele cu mișcări ample, apoi își prinse capul în mâini.

— Un atac! gemu el. Sîntem atacați cu insidii și crioși!

Un **gaz insidios**? Un atac? Ar fi explicat totul, Natașa nu zburase, o va întîlni pe terasă alături de dictator, de Jérôme și de întregul anturaj.

Dar Natașa nu se afla pe terasă.

Imediat ce îl zări, Joseph Poney se apropie de Vincent și începu să-i pună întrebări despre ceea ce făcuse, ce văzuse, despre cele ce aveau să se petreacă în prezent. Vincent nu se obosi să răspundă, căci din gura sa sunetele nu ieșeau (și nimeni nu părea să-și dea seama). Schiță un gest de ignoranță și ridică din umeri, în vreme ce bufonul se pierdea în explicații prolixе și mincinoase. Dictatorul nu-l mai asculta însă.

Diaconi și șefi militari, polițiști de rang înalt și serafimi spiritualizați se înghesuiau în jurul lui Joseph Poney. Acesta era îmbrăcat într-o vestă brodată, cu un pantalon bufant strîns cu o centură lată, din mătase. Pe cap purta o căciulă de blană, iar în picioare papuci. Cineva îi aduse o capă neagră, ajutîndu-l să și-o pună pe umeri. Vincent se întrebă dacă reprezenta sau nu, o deghizare.

Printre invitați recunosc un ministru și mai bizar costumat, cu un plepum peste un scafandru.

Vincent tăcea și nimeni nu-i observa neputința de a vorbi.

Temperatura se îndulcise. Ninsoarea se oprise, dar cerul rămăsese foarte întunecat. Cineva declară că probabil câştigaseră războiul; un altul întrebă, care război? Se auziră râsete, strigăte de bravo, chiorăieli, exclamații lipsite de sens. De la înălțimea balconului, heraldul vesti cea dintâi atracție: o serafimă spiritualizată avea să-și smulgă zece centimetri pătrați de piele. Operație făcută, bineînțeles, fără anestezie. Un număr de persoane din mulțime, trase la sorți, aveau voie să participe.

Pe terasă se așează o sferă de lumină portocalie. Din ea coborî un omuleț albastru, cu antenele fremătînd: Xtranul anunțat. Jérôme se precipită spre el cu mâinile întinse, iar ființa clipi din ochii mari și albi, rostind cu voce blîndă:

— Vederea persoanei dumneavoastre e mare bucurie pentru acesta!

Vincent se găsea pentru prima oară în vecinătatea unui Xtran. Se simți puternic incomodat de un miros puternic de urină care emana din personaj. Extraterestrul era în orice caz real și mirosea. Poate Credincioșii sfîrșiseră prin a-și impune fantasmelor universului. Inversia cauzalității a permis-o, își spuse Vincent.

Un halou violet apăru în jurul falsei luni. Stelele multicolore, în cerc deasupra Castelului, se stinseră una după alta. Sfîrșitul timpului?

Vincent duse mîna la centură, pumnalul indian se afla la locul lui. Deși Jérôme era în posesia unui pistol Robur T6 prins la brîu (purta uniforma corpului de marinii american din secolul al douăzecilea), Vincent se hotărîse să-l lovească pe dictator cu cuțitul. Nu mai aștepta decît apariția generalului Duax.

În mijlocul pieții, gărzile se străduiau să potolească mulțimea. Aceasta creștea fără încetare, din toate părțile soseau alți și alți invitați. Gărzile fură copleșite, iar cordonul format în jurul estradei se rupse. Zgomotul se amplifică, spectatorii luau cu asalt podiumul unde era prezentat spectacolul. Balconul se prăbuși, gărzi, operatori, histrii și călăi fură măturați, însă înghesuiala creștea în continuare. Aveai impresia că șuvoiul noilor veniți nu avea

să se subțieze niciodată. De pe terasă se ridica o gîfîială monstruoasă.

În prezent era amenințată terasa sud. Vincent observă un grup smulgînd barajul protector de metal. Gărzile se retrăseseră pe scări.

O întregă parte a cerului se albise, jumătate din palat fusese acoperit de o ceață lăptoasă. Răsăritul nu putea fi, iar zăpada nu lăsase decît urme firave.

Haosul alb?

Gloata nemișcată mîrîia încetișor. Pe terasa vest, acolo unde Joseph Poney îl întîmpinase pe trimisul Xtran, scena împietri. Gesturile erau încetinite la maximum, cuvintele și sunetele se lungeau, pierzîndu-se într-o rumoare vag muzicală. Finele petrecerii, gîndi Vincent. Înșfăcă pumnalul, avu senzația că mișcarea se desfășurase la viteza normală. Efectele gazelor insidioase erau diverse și neliniștitoare. Făcu un pas către Joseph Poney...

În acel moment apăru generalul Duax, din cer, plonjînd încet către sol. Deghizat în super-erou, frumos ca Tarzan și Zorro la un loc, purta un colant roșu ce i se mula pe mușchii puternici. Pe piept avea un triunghi alb cu un D în interior. Vincent nu avea să-l uite. **Și-l amintea pe Duax dintr-un trecut îndepărtat, de la începuturile copilăriei sale.**

Iar Knabo, maiorul Knabo, șeful Rezistenței, cu el ce se întîmplase?

Puțin importă Knabo, își zise. Duax a sosit, trebuie să acționez!

Generalul se așezase grațios pe terasă, frumos ca un serafim care ar fi putut fi animalizat și spiritualizat în același timp!

Sosind, îi adresă lui Vincent un semn discret, de prietenie, ori de... Ei bine, era un ordin. Acum...

Ucide-I! Ucide-I!

Dictatorul înainta cu o încetineală minerală să-și întîmpine ilustrul oaspete. Figură de balet aproape imobilă. Alături, imobilitatea era totală. Joseph Poney știa că avea să moară? Accepta moartea? O dorea?

O pată albă aluneca pe terasă, Vincent sări deasupra ei. Îl ajunse pe Joseph Poney și îi dădu mai multe lovituri de cuțit, foarte rapid. Monseniorul schiță o mișcare din gât, să se răsucească spre agresor, dar nu reuși să o termine. Se prăbuși pe spate, încet, încet. Vincent lovi din nou.

Era sfârșitul Imperiului.

În prezent se cunoaște că Joseph Poney a cucerit Europa, pentru o domnie scurtă și însîngerată, nu grație armelor sale secrete, ajutorului extraterestreștrilor ori semnelor din cer. Mikail Orenbourg a devenit „împărat” sub semnul Păcii, Ordinii, Normalității, Egalității, Idealului... deoarece Statele Ligii i-au permis și organizat ascensiunea triumfală.

Ligii Est-Vest îi era necesar să dea o lecție unei Europe ce amenința să se elibereze, să scape de sub tutela super-puterilor. Rușii și americanii încercau aceeași oroare sacră în fața eurocomunismului și a derivaților săi.

La Washington, la Moscova, la Tokio, în mintea unora s-a născut ideea, destul de genială, de a jertfi Europa vechilor demoni. Imperiul reacționar și mistic al lui Joseph Poney se dovedise un bun mijloc de a expedia țările Uniunii cu un secol înapoi și, în anumite privințe, chiar cu mai mult.

Armele fabuloase, asemeni Poney-Dragonului, nu erau probabil decît simple simulacre. Intervenția secretă a Ligii reprezenta singura forță reală a lui Joseph Poney. Cît despre visul de a stăpîni istoria inversînd cauzalitatea, nu căpătase niciodată consistență. Pe deasupra, se poate inversa cauzalitatea? Chestiunea rămîne deschisă. Se discută încă despre talentul și puterile faimoșilor călători în destin. Fără nici o îndoială, mulți dintre ei erau bolnavi mintali, manipulați de taumaturgii lui Mikail Orenbourg, de cei cîțiva savanți pervertiți aflați în solda dictatorului și chiar de anumiți agenți secreți ai Ligii. Spre exemplu,

cazul celui care a fost denumit Sorge al secolului XXI: Paul Losander.

Animalizarea ființelor umane, toate manipulările genetice și biologice puse la punct să aducă maselor „beatitudinea dorită” au fost însă, din contra, perfect reale. Ca și procedeul draconic, veriga arzătoare și camioanele distrugerii...

Dealtminteri, Joseph Poney a mers prea departe chiar în ochii comanditarilor săi. Sau poate că mersese doar destul de departe, cînd s-a estimat că a sosit momentul să fie eliminat. Cu grijă, firește, progresiv și cu discreție. Spre sfîrșitul anului 2024, diriguitorii Ligii s-au gîndit că era vremea să preia înapoi Europa muribundă, cu ajutorul complicității șefilor militari gata să-și trădeze în anumite condiții stăpînul, asemeni generalului Duax.

Ocuparea imperiului s-a făcut simultan împotriva lui Joseph Poney și a forțelor de eliberare, fără cutremure, bucata cu bucata, regiune cu regiune, țară cu țară. Dictatorul, din ce în ce mai pierdut în visele sale mistice, din ce în ce mai absorbit de experiențele legate de „regenerarea umanității”, nici măcar nu a realizat că treptat i se smulgea puterea și teritoriul. Începînd cu finele verii anului 2025, Joseph Poney nu-și mai exercita autoritatea asupra teritoriului Europei, deși se considera încă Monseniorul Dictat, Vulturul lui Dumnezeu și Omul Destinului Planetei. Se credea încă stăpînul absolut al unui continent (ori poate se prefăcea s-o creadă), nefiind în fapt decît regele din Bourges, altfel spus, al Patrulaterului Auvergne.

Se debarasase, omorînd ori animalizînd, de toți cei care îndrăzniseră să-i zică adevărul. Domnea peste Reședința Vega și peste Castelul Cerului, în mijlocul șerbilor săi, al sclavilor și al cîtorva sute de fanatici și de psihopați ce-i împărtășeau mai mult sau mai puțin iluziile și nebunia. Printre aceștia se numărau fără doar și poate călătorii în destin, noi înșine.

Pentru șefii Ligii, Joseph Poney trebuia să moară, de preferință de mîna unuia dintre fideli, în momentul ales pentru succesiune de generalul Duax, pregătit să o asigure. Am fost (voi fi?) ales de Losander pentru această misiune sinucigașă. Nu singurul, de altfel. Dan Calden figura și el pe lista „agenților dubli” manipulați de

Losander. Calden eșuînd, eu am fost acela care a trebuit (va trebui) să-l execute pe Joseph Poney...

Pe 26 octombrie 2025, Monseniorul Dictat a organizat un soi de bacanală în cinstea fiului său, Jérôme. Serviciile secrete ale Ligii și oamenii lui Duax au ales acest prilej ca să lichideze cu riscuri mici ultimul bastion, bunkerul lui Joseph Poney. Poate încă mai credeau că împăratul posedă veritabile arme secrete. Poate încă se temeau de Poney-Dragon...

(Extras dintr-un raport pregătit de Vincent Blaise pentru David Race, ori Otelo Knabo. Neștiind căruia dintre cei doi să îl remită, după o lungă ezitare, Vincent Blaise a sfârșit prin a arde într-o scrumieră paginile scrise de mînă... să ofere șanse altui viitor!).

O lume de albeață, sală albă, tehnicieni, specialiști (medici?) îmbrăcați în alb. Atmosferă lăptoasă și, în creierul lui Vincent, un alb rotund, gol, profund. Albeață... Nu recunoștea locul, dar n-avea importanță. Nici locul și nici timpul. Se ridică și făcu un gest scurt cu brațul drept. Un gest atît de sec încît brațul își luă zborul, cerînd efort din partea lui să îl oprească.

Nu încerca să ghicești, încearcă să-ți aduci aminte. Iată un secret deosebit de simplu. Fata care îmi dădea testele, în 2007, mi l-a spus deja și tot acest timp l-am folosit să înțeleg... Tot acest timp? Cît? Pluti către calendarul dinaintea lui, agățat de un perete alb. Un calendar electronic, asemănător cu o pendulă; limba cea mică indica 11 pe cercul exterior, în centrul cadranului, 10. Sîntem în 11 decembrie 2010; foarte bine, m-am întors. Dar nu are importanță. M-am întors.

Unde? Auvergne - Orenbourg? Vincent se răsuci, încăperea era construită pieziș, planșeul forma un unghi de cel puțin treizeci de grade cu orizontala. El însuși plutea la jumătatea pereților. Sub el, femeile și bărbații înveșmîntați în alb părăsiseră camera, abandonînd bolnavul inconștient în voia sorții. Totuși omul părea să-și fi recăpătat cunoștința. Îl privea pe Vincent, iar Vincent îl recunoscuse cu o tresărire. Își recunoscuse propriul trup. Bun, nu mă găsesc în Centrul Auvergne - Orenbourg, mă aflu într-un

spital, undeva... Un spital, comă, ultima mea călătorie a decurs prost. Explorarea temporală nu a fost clasificată risc V degeaba!

Dar o voi scoate la capăt, deoarece... Mă voi trezi, sînt în siguranță, protejat de un înveliș de timp.

Fenomen ciudat, în aceeași vreme se afla în pat, imobil și conștient, însă și la cîțiva metri depărtare, planînd în fundul încăperii. Lovi ușurel calendarul, cele două limbi oscilară către dreapta. Este înainte, gîndi el. Din această cauză mă găsesc în luna decembrie, cînd ar fi trebuit să fie de fapt noiembrie ori octombrie. Nu avea importanță.

Reflectă un moment. Epoca prezentă îi părea golită de evenimente așa cum mintea lui era golită de amintiri. Va mai sta cîteva săptămîni în comă... Ah, un amănunt: Mickey Trogen tocmai fusese ales președinte al ROUE, iar doctorul Orenbourg vicepreședinte. Irezistibila ascensiune a lui Joseph Poney începuse.

Ușor, Vincent Blaise căzu într-un somn lipsit de vise. Avu timpul să-și aducă aminte: se va trezi pe 23 decembrie 2010 și...

Cum pot să o știu? Difuzia neliniară a informației? Posed în parte memoria lui Vincent Blaise din 2025, care știa prea bine ce i se întîmplase în trecut. Și îmi aduc aminte de aceste amintiri.

Te vei trezi pe 23 decembrie, iar cîteva zile mai tîrziu... Nu! Se prăbuși într-un imens vid alb.

O lună mare, argintie, plutea deasupra colinelor acoperite de zăpadă. Vîrfurile albe, brăzdate de umbre, țîșneau asemenea unor iceberguri ființe dintr-un ocean de neguri.

Vincent recunoscuse baza militară din Dun le Palestel doar în clipa cînd elicopterul traversă râul Creuse. Lumini purpurii se învîrteau lent printre stele. Un proiector se aprinse pe sol, apoi se stinse. Se auzi un apel radio, după care se înșiruiră coduri informatice.

— Sosim, anunță Paul Losander, iar David Race adăugă:

— Sîntem așteptați.

Bău o înghițitură de alcool și îi întinse termosul lui Vincent.

Pe ecranul de bord se ivi figura generalului Duax, în civil. Era tras la față, iar ochii u erau umflați.

— Sînteți în întîrziere, constată el. Vincent Blaise e cu voi? Perfect! Căpitanul Knabo tocmai a sosit.

Automat, Vincent își privi ceasul: 22 31'. 21 ianuarie 2011.

Un moment crezu că vede cubul mare al Bazei plutind în plin văzduh, deasupra lui. Apoi solul se apropie foarte repede, iar elicopterul săltă pe cimentul unei curți întunecate.

David, Paul și Vincent săriră jos. Vincent era încă slăbit și amețea îl cuprindea cu ușurință. Se sprijini de tulpina înghețată a unui arbust, după care Paul Losander se apropie de el să-l susțină. Imediat fură înconjurați de oameni în uniforme cenușii. Un proiector se aprinse, strălucirea zăpezii se amesteca cu aceea a stofelor metalizate.

— Losander are dreptate, făcu David. Nu există, nu va fi nici o inversie de cauzalitate. Este imposibil.

Se găseau în interiorul Bazei, în nodul inteligent al armatei europene: Centrul Informatic din Dun le Palestel. Consiliul de război avea ca loc de desfășurare o cameră mică, foarte călduroasă și puternic luminată. Mai mulți ofițeri în uniforme cenușii îi înconjurau pe David, Paul și Vincent.

— Însă cauzalitatea poate fi deformată, răsucită, redusă practic la nimic, reluă David. Motivul pentru care evenimente în aparență irealizabile se produc totuși...

Un ascensor îi conduse în vârful unui turn. Generalul Duax (primise gradul de câteva zile) îi întâmpină personal. Vincent îl recunoscuse de asemenea pe maiorul, căpitanul Knabo și, spre marea lui surpriză, pe Natașa.

Natașa în rochie verde, cu ochelari de soare. Îi scoase un moment și clipi din ochi. Lumina era foarte vie, foarte albă. Îi făcu lui Vincent un semn simplu din mână.

Un soldat trecu cu un platou cu niște pahare. Vincent îl strigă, dar nu izbuti să-i atragă atenția.

Îi era sete, îl dureau capul, îi venea să vomite. Paul îi aduse un pahar cu vodcă egipteană, o băutură foarte puțin alcoolizată, proaspătă și amară. Bău și se simți un pic mai bine. Generalul Duax se apropie și rosti ceva cu voce scăzută. Vincent fu împins într-o încăpere vecină. „Vă mulțumim pentru acordul dumneavoastră de a ne ajuta!” spuse Duax. Knabo rîse subțire.

— Nu cred în realitatea acestei arme, cu atît mai puțin în eficacitatea ei!

— Îmi pare rău, glăsui Losander. Am reconstituit-o într-un mod cât mai realist posibil, deoarece considerăm că ea reprezintă, într-un anume fel... cheiul viitorului. Este o machetă la scară mare, aproximativă, însă nu pretindem să și funcționeze!

Vincent înaintă în mijlocul sălii să examineze Pony-Dragonul. Monolitul de aur, cele două console, cilindrul vertical cu levierul său metalic... Reconstrucție excelentă. Dar ce sens avea?

Generalul Duax se plasă înaintea monolitului.

— Așteptăm impresiile prietenului nostru, călătorul Vincent Blaise, cel ce a văzut de aproape Pony-Dragonul și care, cred, l-a mînuit... Dragonul are o asemenea importanță în viitorul descris de exploratori, încît lumii lui Joseph Pony i-am dat numele său. Ne-am întrunit aici să punem întrebări cu privire la această lume. Și în principal pentru a răspunde uneia, cu sprijinul călătorilor Natașa Van Lara, Paul Losander, Vincent Blaise și al lui David Race, marele teoretician al explorării temporale: este Pony-Dragon un viitor sigur, deja împlinit pe scara timpului și riguros inevitabil? Ori reprezintă doar una din variantele posibile, poate puțin mai probabilă decît celelalte?

David Race se apropie de Vincent și îi puse mîna pe braț. Privirile li se întîlniră și Vincent citi o implorare mută în ochii specialistului.

Generalul Duax indică Pony-Dragonul.

— Salva de avertisment trasă de Joseph Pony cu puțin înaintea morții sale, pe 26 octombrie 2025, ar fi fost resimțită de forțele Ligii pe pămînt și în spațiu, ar fi antrenat distrugerea mai multor sateliți...

Vincent ridică din umeri, se îndreaptă spre consola din stînga. Prinse pendulul de platină între arătător și degetul mare și îl făcu să se rotească deasupra plăcii convexe, din metal, cu imaginea petei albastre gravate pe ea. Nu era deloc convins că mișcările lui aveau vreun sens, însă îl urmărise pe Joseph Pony procedînd astfel. Păstra o

amintire extraordinară a acelei scene și nu rezista fascinației.

— Ajunge un minut să încarci sfera, rosti cu voce coborîță, într-o liniște aproape religioasă. O tăcere religioasă.

Puse jos pendulul, se întoarse și izbucni în rîs, gîtul îi era însă uscat.

— Cred că viitorul Poney-Dragon e un viitor printre altele, zise grav David Race. Foarte probabil poate, însă nici împlinit și nici inevitabil!

În acea clipă Vincent înțelese sensul apelului mut adresat de David lui, cîteva minute mai devreme. „Orice ai crede, nu mă contrazice. E ultima noastră șansă să salvăm un viitor uman...”

— Este și opinia mea, spuse maiorul Knabo. Poney-Dragon, sîntem încă în stare să-l distrugem în fașă!

Și privirea sa se încrucișă cu cea a lui Vincent. Urmă o tăcere lungă, Natașa își făcu loc printre ofițeri, învîrtindu-și rochia verde.

— Și eu una cred la fel.

În pofida glasului ei calm, Vincent avu senzația că minte. Îi surîse, se gîndea la tînăra femeie în rochia verde și la fetița în roz, întîlnite de el pe esplanada Cavalerului. Să salvezi viitorul? Înclină încet din cap, ceea ce nu putea trece decît ca o încuviințare.

Knabo îl trase la o parte.

— Doresc să-ți vorbesc. Nu aici, afară, oriunde. Mîine.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare personală. De unde ești originar?

— Nu-i un secret de stat. Tatăl meu era ungur, iar mama portugheză, de unde numele de Otelo... ca Otelo de Carvalho!

— Mîine am de gînd să fac o plimbare pe zăpadă.

Vincent dormi prost. Se simțea prizonier în Dun le Palestel, asul așilor în materie de informatică și științe militare. Tresărea la cel mai mic zgomot și zgomote erau destule, stranii, suspecte, în formidabilul cub de beton,

între etajele 15 și 10... Se întreba dacă va mai ieși din el liber. Ar fi preferat să doarmă în corturi, pe colinele din Dun.

O visă pe Natașa. Și, deșteptându-se în plină noapte, își schimbă hotărârea: era gata să lupte alături de cei ce refuzau Poney-Dragonul. Apoi îl zdrobi disperarea, nu vedea mijloacele prin care viitorul ar fi putut să fie oprit să capete realitate.

În zori, o exaltare febrilă îl aruncă din pat. Găsise, știa.

Știa cum să oprească Poney-Dragonul și să omoare „în fașă” un viitor insuportabil. Avem o șansă ca să câștigăm, își zise. Zece, o sută... Toate șansele sînt de partea noastră!

Trebuia să mediteze, singur... Întreaga zi străbătu un ținut înzăpezit. Nu uitase de întrevederea cu Knabo, dar înainte de a-l întâlni pe cel ce avea să devină conducătorul antiponeiștilor, voia să-și întărească convingerea, să-și precizeze certitudinile. Seara, ideea stătea în picioare. Certitudinile de asemenea.

Otelo Knabo îl găsi cu puțin înainte de căderea nopții, în apropierea Bazei. Maiorul atacă fără preambul:

— Ce ai făcut pe 26 octombrie 2025, în viitoarea Poney-Dragon, ai ezita să faci acum, cincisprezece ani mai devreme?

— Vrei să spui să-l ucid pe vicepreședintele Orenbourg? Nu, n-o voi face, în nici un caz! În 2025 voi fi un soi de combatant, într-o Europă sfîșiată de război. Astăzi, ar însemna pur și simplu un asasinat politic, cel mai rău dintre lucruri!

Knabo îl privi cu o expresie rugătoare, ca David Race în seara precedentă. Vincent își întoarse ochii, contemplînd peisajul ce se întindea în fața lui: un platou stîncos, presărat cu arbuști verzi, pe care omătul îl făcea să pară încă și mai vast și monoton. Linia electrificată ce înconjura cîmpul tăia spațiul deschis, cu stîlpii ei gri și firele metalice lucitoare.

— În fapt, explică el, violența i-ar aduna pe nehotărîți în jurul Partidului Renașterii, partidul Poney-Dragonului.

Violența constituie aproape întotdeauna o metodă proastă, însă... cred că și timpul s-ar revolta împotriva unei acțiuni grosolane și brutale. O acțiune de acest gen. Nu știu cum de e posibil, însă am văzut-o. Și tu ai văzut-o, amintește-ți de baza forestieră de lângă ICZoo, unde m-ați dus după ce m-ați răpit!

Înaintau încet prin zăpadă, sub căutăturile piezișe ale sentinelor. Vincent își tîrîia încălțăminteă udă, Knabo călca în cizmele de piele.

— Așadar, crezi că nu-i nimic de făcut?

— Ba da...

Îi era sete și foame. Neaua îi intrase în pantofi și îi îngheța picioarele, însă el zîmbea. Knabo îi puse mîna pe umăr.

— Te ascult!

— E ceva enorm, ceva care ne-a scăpat tocmai datorită enormității sale. Sînt stupefiat că nu ne-am gîndit și totuși... Americanii și rușii au întrerupt explorările temporale din cauza pericolului codificat risc 5. Foarte bine, dar ce primejdie? Nu a fost niciodată precizată, impresia era că inversia cauzalității semăna teama. Realitate ori minciună? Nu știu. În orice caz, centralele nucleare nu au încetat să fie construite, cercetările bacteriologice și genetice nu au fost oprite, deși sînt domenii unde pericolul, bine cunoscut și destul de înspăimîntător, n-a determinat pe nimeni să dea înapoi. Cineva a afirmat „călătoriile în destin fac democrația și dictatura imposibile”. Da, călătoriile în timp reprezintă o armă formidabilă contra puterii și manipulatorilor ei, cu condiția ca ele să nu rămînă apanajul călătorilor, al tehnicienilor, al specialiștilor, controlați de centrele de cercetări și de alte institute. Cu condiția să devină spontane și e posibil: am verificat-o. Cu condiția ca toți sau aproape toți oamenii să devină călători în timp, să învețe să-și stăpînească destinul...

Atunci, mașinațiunile puterii vor fi imposibile, deoarece singura lor modalitate de a exista, singurul lor motor este secretul. Călătorind în timp, în timpul lor, cei care vor dori vor deveni proprii lor stăpîni. „Vor fi suficient de mulți ca să

răstoarne orișice putere. Într-un anume fel, cred că asta va marca sfârșitul istoriei, cel puțin al istoriei așa cum o cunoaștem noi, istoria puterii. Modul de viață al omenirii va fi transformat puțin câte puțin, într-o măsură pe care sînt incapabil să mi-o imaginez. Utopia va înlocui istoria. Iar pentru putere, constituie într-adevăr riscul 5!

Făcuseră înconjurul Bazei. Crepusculul cădea pe sinistrele cuburi cenușii, pătate de alb, cerul era de un gri mai sumbru, cu dîre roșii și mov. Un val gros de ceață înainta pe platou.

Un elicopter trecu încet deasupra celor doi bărbați. Knabo ridică ochii, încercînd să distingă pilotul și pe însoțitor. Aparatul se îndepărtă. Un stol de corbi ce-și făceau de lucru în omăt, lîngă împrejmuire, se ridică în zbor, începînd să se rotească peste Bază.

— Consideri, așadar, că explorarea temporală nu-i primejdioasă? Întrebă maiorul.

— Ba este, neîndoielnic, replică Vincent. La urma urmei, am zăcut aproape o lună în spital. Aș fi putut să-mi las acolo pielea, să înnebunesc. Nu e primul accident suferit de un călător și nici ultimul... pentru că vom reîncepe cu toții, cu ajutorul tău!

Knabo lovi un bloc de nea cu vîrful cizmei.

— Presupun că trebuie acționat rapid.

— Foarte repede. Să se pornească iarăși călătoriile controlate, să se crească numărul voiajurilor spontane, să se formeze noi călători, sute, mii... în clandestinitate!

— Și acești sute sau mii de exploratori vor opri Poney-Dragonul?

— Nu, rosti limpede Vincent Blaise. Ar fi necesari milioane ca să schimbe viitorul, să arunce în aer istoria. Iar noi nu dispunem de nici zece ani...

— Este o sarcină cumplită...

— Dar e singura noastră șansă!

— Viitorul... unde utopia a înlocuit istoria, de ce nu l-a înțîlnit niciodată nici un călător?

Vincent nu răspunse imediat. Se gîndise la această obiecție ore și ore întregi. Nu îi părea esențială.

— Nu sînt sigur că nu l-am întîlnit niciodată, spuse în cele din urmă. Dacă am făcut-o, poate că nu l-am recunoscut... Călătoriile în destin traversează uneori o lume de fantasmе și iluzii denumită univers-umbră. Probabil viitorul utopic seamănă atît de mult cu universul-umbră încît nu știm să le deosebim. Al doilea element al răspunsului: salturile spontane au fost mereu rare. Pe durata călătoriilor controlate eram dirijați ferm, nu ni se lăsa libertate de mișcare, eram întotdeauna întorși în fluviul timpului... Al treilea element: viitorul Poney-Dragon rezultă dintr-un mare număr de linii istorice puternice, ce converg într-un punct precis, în preajma lui 2020. Viitorul utopic constituie o lovitură de poker a destinului, nu a existat, sau ca să o spunem altfel, a început să prindă viață poate chiar de astăzi!

Ceața lucea în amurg, cerul era în prezent de un negru mortuar, de marmură. Un corb străbătu văzduhul croncănind, se auzi un consemn de santinelă. Vincent își reținu respirația, pîndind o infimă tresărire a urzelii timpului.

— Sînt vindecăt, Otelo. Și sînt gata să plec cercetaș, să vizitez celălalt viitor!

— Accept să joc această partidă cu tine, îi răspunse Knabo după o clipă de reflecție. În plus, îți ofer o informație care poate ar trebui să ne ajute în a da dragonului o lovitură serioasă. Pata Albastră există, Vince. Doctorul Orenbourg nu a inventat-o, însă Dumnezeu n-are nimic de-a face cu ea, ori aproape nimic. Știu din sursă sigură că a fost provocată de explozia celui mai mare supragenerator din lume, cel de la Angara!

ÎN VIZITĂ LA MICHEL JEURY

N-a fost ușor să descoperim unde locuia, întrucît satul era tăiat în două de un drum național, iar panourile nu indicau nimic altceva decît un ținut pustiu, cu o fîntînă și un monument. Era în plină după-amiază cînd, în sfîrșit, un trecător deosebit de serviabil a recunoscut numele... dacă nu pe scriitor. Domnul Jeury se dovedea a fi administratorul castelului de multă vreme. Locul se găsea în afara satului. În Anglia, vedeți dumneavoastră, toate cărțile de școală traduc castel prin „castle”, evocînd imaginea unor fortărețe impresionante, cu turnuri, creneluri și șanțuri de apărare. Ar fi preferabil însă să vă gîndiți la o locuință mai mare, la o vilă; la noi există multe castele mici asemeni aceluia, fără pretenții însă cu aspect frumos, ocupate de familii pentru care întreținerea clădirii este sarcina primordială, ajutați de cei care iubesc locuitorii regiunii și pămîntul pe care trăiesc ei, de cei care ar dori ca politica să țină cont mai mult de sentimente și să acorde mai puțină importanță rivalităților. Am putea spune: un meleag ce simțea mai degrabă evoluția decît revoluția.

Acolo, după ce l-am deranjat pe stăpînul vilei pentru informații mai ample, l-am găsit în fine pe Michel, pe tatăl lui, administratorul, cît și pe mama sa.

Bătrînul, un bărbat solid, slab și puțin surd, a fost de o mare curtoazie față de niște străini ca noi, deoarece își aducea aminte de Primul Război Mondial, pe cînd luptase

cot la cot cu soldații britanici; ne-a povestit cum într-o zi un obuz a explodat, scuturându-l bine odată cu întreg batalionul. Se împleticea pe drum când i-a întâlnit pe englezii care i-au oferit rom cald și, pentru prima dată în viața sa, o ceașcă de ceai.

Cel de-al doilea personaj, o doamnă în vîrstă cu părul alb și ochi albaștri, ne-a încîntat. La cincisprezece ani fusese ciobăniță. Printr-o fericită întîmplare, la masă am făcut aluzie la înclinația noastră pentru muzica folk, iar ea ne-a cîntat cu o voce dulce și melodioasă unul din acele cîntece de mult timp uitate; fredonase aceste melodii străvechi pe vremea cînd își ducea turma la păscut.

Ne-a dat să gustăm porumbei crescuți de dînsa, cu vin de țară cum n-am mai băut vreodată.

Michel ne-a plimbat cu automobilul să ne arate cum peisajul ce înconjură castelul își pierde din splendoare, victima exploatării și schimbărilor climatice. Ne-am oprit în așezări pe cale să se transforme în fantome. Și am fost fericiți să aflăm că oameni venind un pic de pretutindeni – uneori englezi – se îndrăgosteau de Dordogne, unindu-se pentru a-i păstra chipul. Cînd vom ști să avem grijă de ceea ce iubim, poate că vom fi pregătiți să ne ocupăm de Terra.

Cred că această dragoste răzbate în întreaga operă a unui om care s-a născut aici: Michel Jeury.

John BRUNNER

DESPRE AUTOR

Michel Jeury s-a născut în 1934, în apropiere de Eymet, în Dordogne, într-o familie săracă de țărani. Trăiește o copilărie palpitantă, urmărindu-și tatăl activînd în cadrul Rezistenței franceze. Primul roman începe să îl scrie în anul bacalaureatului, 1952, deși el va fi publicat, abia în 1960, sub titlul **Aux étoiles du destin**. Traversează o perioadă foarte agitată, practicînd tot felul de meserii, printre care și cea de institutor pentru copiii adoptivi ai lui Josephine Baker. După o perioadă de tăcere literară, urmează o reîntoarcere strălucitoare la science fiction cu **Le Temps incertain** (Marele Premiu al SF-ului francez, 1974), care inaugurează seria romanelor sale axate pe călătoria în timp.

Le Temps incertain devine imediat un extraordinar succes de public și de critică, determinînd transformări adînci în literatura științifico-fantastică franceză. Seria premiilor sale continuă cu Eurocon IV – **Planète socialiste**, Marele Premiu al Convenției 1980 – **Le Territoire humain**. Marele Premiu al Convenției franceze 1981 – **Les Yeux géants**, Apollo 1983 – **L'Orbe et la Roue**. De altfel, Michel Jeury este doar al doilea scriitor francez care reușește să convingă juriul prestigiosului Premiu Apollo. În prima parte

a carierei sale artistice, publică sub pseudonimul Albert Higon, reușind să primească un alt premiu, Jules Verne, 1960.

Romanele lui Michel Jeury se remarcă printr-o complexitate aparte, o bogăție de personaje și situații ce-i sînt proprii, fapt care și face ca uneori scrierile sale să fie dificile.

Se căsătorește în 1975, iar în anul următor se naște fiica sa, Daniele, în prezent locuiește în Générargues, pe cea mai mare plantație de bambuși din Europa.

Bun de tipar
15 Ianuarie 1992

Coli tipografice: 8.
Tiparul a fost realizat la întreprinderea poligrafică
Bacău

2010. Experiența călătorului temporal
Vincent Blaise anunță nașterea în cinsprezece
ani a unui stat totalitar cumplit, un infern generat
prin întruparea halucinațiilor unui dictator
dement. Există vreo șansă de a înlătura acest
destin nefast? Este posibil să li se ofere
câinilor-lupi altceva decît carne omenească?
Și mai ales, ce poate să facă un singur om?

POHEY DRAGON

*Michel Jeury reprezintă unul din numele cele
mai prestigioase ale science fiction-ului
francez contemporan. Autor a zeci de romane
și povestiri, a primit de mai multe ori premiile
Apollo, Jules Verne, Grand Prix de la Science
Fiction Française. Lucrarea de față
se încadrează în seria romanelor sale cu
subiect temporal, în fapt una din cele mai
reușite realizări mondiale ale genului.*

Editura MULTISTAR
Colecția DIMENSIUNI

ISBN 973-9136-01-x

Lei 180